

Milí čtenáři,

je tu další číslo Lípy, jako vždy nabitě informacemi především z kultury a politiky. Dnešní době se ne nadarmo také říká informační, a že je tomu tak, vy sami víte nejlépe. Jde ale o to, jaké informace ze všech oblastí života ten který člověk přijímá. Jsou totiž informace a „informace“. Je to stejné jako s potravinami, které konzumujeme. Žijeme totiž zároveň v tzv. době jedové. Některé potraviny jsou zdravé více méně, některé alespoň neškodí, některé ale poškozují látkami v nich obsaženými náš organizmus. Některé totiž mohou být po chuťové stránce i docela dobré. Ovšem například takové látky, jako aspartam, glutamát, tzv. éčka či hliník, obsažené v jídle, nám rozhodně neprospívají či spíše naopak. Člověk neví, po čem tloustne... Doba jedová si vybírá svou daň ve zhoršeném zdravotním stavu naší populace. Stejně tak si paralelně doba informační, takzvaná postmoderní, vybírá svou daň v myslích a v duších našich spoluobčanů. Také tady jsou následky často nevratné, bez možnosti úspěšné léčby. Prorážimní sdělovadla využívají své obrovské mediální převahy, kterou mají nejen nad levicovými, ale i těmi pár nezávislými, vlasteneckými či vůbec pravdivě píšícími a informujícími (třeba i - jaký paradox - pravicovými) médii, leč většinou jen elektronickými. Tištěná Lípa je tak spolu s Haló novinami (vč. LUKu), Národním osvobozením, Hraničářem, Slovanskou vzájemností, Echem v Brně, částečně i Literárními novinami a časopisem Šifra, jedněmi z mála papírových médií, které má levicová či nezávislá scéna k dispozici. A jak říká Karel Šrp z Jazzové sekce, papír je papír. Musíme vzdorovat vlně tsunami prorážimní propagandy, fake news, hoaxů, lží a polopravd, plných jedu. O tom víme všichni své, ani nemusíme zmiňovat pana prezidenta Miloše Zemana a jeho mluvčího Jiřího Ovčáčka. Co si někdy dovolují na ČT nebo na rádiu Frekvence 1, to je už daleko, daleko za čarou. A na Zemana přitom pokřikují, to v lepším případě, aby byl slušný a ne hulvát. Podle sebe soudí jeho... *Spalovač trenek. Zeman v roli pyromana si na internetu vykoledoval množství parodií. Prezidentský „happening“, při němž Miloš Zeman nechal spálit obří rudé trenýrky, jež svého času zásluhou členů skupiny Ztohoven zavlály nad Pražským hradem. Komentář od Pehe: Opravdu trapný happening. Nejnavštěvovanější místo země. Občas nad ním vlají červené trenky a v zahradách se pálí ohně.* Co jedovaté ironie dokáží nashromáždit v titulcích článků mainstreamová média, respektive dobře placení presstituti. Snažte se proto konzumovat, přátelé, jen to, co nevratně nepoškodí váš organismus, sociální citění, logické uvažování. Věříme, že Lípa patří spíše k těm zdravějším duševním potravinám, stejně zdravým, jako je zase pro tělo třeba lipový čaj.

Zajímavé počení vám přátelé přeji.

Jan Poláček, šéfredaktor čtvrtletníku Lípa a člen předsednictva VNK

Foto Jana Kacabová

PŘÍZRAK MNICHOVA SE VRACÍ

POZVÁNKA

K PŘÍPOMENUTÍ ROKU 1938

30. září od 17:00 hodin

Václavské náměstí

Vystoupí:
 Lenka Procházková, spisovatelka
 Marie Neudorfllová, historička
 Eva Novotná, mluvčí Nezákladnám

MY PROTI VŠEM

Organizátoři: Lupačova Nezákladnám, Alternativa 2020, Nezávislá média, Strana demokratického socializmu

Den státnosti. 28. září nebo 28. říjen

STANISLAVA KUČEROVÁ

Strůjci neomluvitelného historického zločinu, kterým bylo rozbití společného státu Čechů a Slováků roku 1992, přičli zbytkové České republice jako den státnosti 28. září – den památky sv. Václava. Státností míníme vědomí původu a smyslu státu, jeho osobitosti a jeho zaměřenosti. Právem se tedy ptáme, čím uvedený světec k ustavení naší státnosti přispěl? Pokusme se určit jeho místo v dějinách nejstaršího českého státu koncem 9. a v 10. století.

Po zániku Velkomoravské říše přesunulo se jádro budoucího západoslovanského státu do Čech. Maďarský vpád oddělil od nás Slováky, kteří v maďarském područí zůstali po dlouhá století. Čechům se tehdy podařilo vytvořit samostatný stát, který střídavě sílil a slábl ve stálém potýkání s mocnými sousedy. Stát vznikl úsilím knížecího rodu Přemyslovců, který mezi ostatními kmenovými knížaty nabyl převahy. Svůj původ odvozoval od mytického Přemysla Oráče. Prvním historicky doloženým vládcem byl kníže Bořivoj. Dobrovolně přijal křesťanství, aby se chránil před násilnou křesťanizací, která v té době ideologicky zaštiťovala feudální výboje západních sousedů (Franků, Bavorů, Sasů) pod heslem šíření křesťanské víry a vymýcování pohanství. (V bojích pod touto záminkou zanikly četné slovanské kmeny na Labi i v Pobaltí). Bořivoj přijal křest kolem roku 880 z rukou Metodějových. V Praze zavedl křesťanství východního ritu, kněží je šířili jazykem staroslověnským. Avšak maďarský vpád do Uher nezpůsobil jen zánik Velké Moravy, ale přerušil i spojení její západní části s Byzancí. České křesťanství bylo obráceno na ritus západní, ovládaný Římem a latinskou liturgií. (Slovanská bohoslužba dožívala u nás tu a tam do 12. století. Karel IV. se pokusil obnovit ji ve 14. století v klášteře Emauzi). Bořivojovi nástupci osvědčovali diplomaticky sebezáchovnou křesťanskou orientaci stavbou kostelů, zakládáním klášterů, přízni kněžím, reverencí církví. V úsilí o založení pražského biskupství (stalo se roku 973) lze spatřovat úspěšně dovršení snahy získat vyšší správní centrum, a tím vyšší míru nezávislosti na cizích církevních hodnostářích a jejich světských spojencích a ochráncích. Lze si představit tehdejší rozporuplné utváření feudální společnosti v naší zemi,

sváry zájmových skupin světských i církevních o účast na moci a majetku, formování různých politických postojů a názorů i pod vlivem věrnosti tradicím či přijímání nové víry, demonstraci vztahů k feudálním trendům

mocenským i náboženským, chování loajální i opoziční, konformitu upřímnou, i jen tu předstíranou.

Do tohoto období spadá i život knížete Václava (922 – 929 nebo snad 935), čtvrtého Přemyslovce na pražském knížecím stolci. O jeho skutečném životě víme málo. Existuje vlastně jediná krátká zpráva saského kronikáře mnicha Widukinda, že asi roku 929 obnovil poplatnost české země Jindřichu I. Ptáčníkovi, zakladateli saské vládnoucí dynastie. Jak k tomu došlo a v čem ta poplatnost spočívala, nevíme. Vykřičenou *dodávku 120 volů a 500 hřiven stříbra* uvádí až Kosmas (+1125) a ten ji zná jen z doslechu. Doklady o tom chybějí. Historicky vzato, skutečný význam pro českou státnost té doby měli další dva Přemyslovci, Boleslav I. a Boleslav II., a to tím, že rozšiřovali a upevňovali stát. O skutečných úmyslech a činech knížete Václava nemáme historicky hodnověrné zprávy. Autoři dramatu o Václavovi a jeho bratru Boleslavovi, o jejich sporu a násilné Václavově smrti, se sice snažili vystihnout charakterové rysy obou hrdinů, jejich vlastnosti a motivy, ale jsou to jen básnické fikce. Ve skutečnosti o tom nevíme nic.

Sv. Václav je hrdinou oslavných a svatořečivých legend, básnických výtvarů, které ho podávají jako zvláště horlivého šířitele křesťanství, světce a mučedníka. Zastával prý politiku nenásilí a míru, křesťanské pokory a lásky. Nejstarší legendy o jeho životě a umučení (podobně jako o životě a umučení jeho babičky Ludmily) byly skládány staroslověnsky, další již latinsky. Byly to prostředky tehdejší účinné propagace, církev jimi získávala v českém prostředí na větší vážnosti. Zvláště v osobě sv. Václava a jeho kultu získala vynikající postavu mučed-

Stanislava Kučerová. Foto archiv

níka pro víru, světce a nejvyššího patrona v přímém spojení s nebesy. Kult se účelově šířil v době kolem založení pražského biskupství (973) a v době působení biskupa Vojtěcha Slavníkovce (+997).

Je zajímavé, že gloriola světce, která obklopila čtvrtého Přemyslovce, měla svůj význam nejen pro církev, ale i pro světskou moc, pro dynastickou politiku vládnoucího rodu. Přemysl Otáč byl sice dokladem rodové starobylosti, nikoli však zárukou pro danou dobu určujících křesťanských ctností a svatosti.

A tak se stal sv. Václav i patronem, ochráncem a zprostředkovatelem boží milosti pro vládnoucí Přemyslovce. Ocítli se na mincích, na pečetích, na korouhvích. Vyvrcholením kultu bylo gesto Karla IV., který královskou korunu a korunovační klenoty svěřil přímé světcově ochraně a propůjčil jim tak kouzlo nadpřirozené moci.

Shodou okolností v knížeti Václavovi našel svého hrdinu i národ. V působivém chorálu, patrně za zlých let braniborských ve 13. století, se k němu obrátil s prosbou o božskou přimluvu a pomoc. Chorál byl doplněn dalšími slokami v době husitské: *Nedej zahynouti nám ni budoucím... A vévoda české země, kníže náš*, není zpodoben jen v nezapomenutelné skladbě hudební, kterou citují ve svých dílech naši klasičtí skladatelé (například A. Dvořák nebo J. Suk), ale známe jej i v nejednom zpředmětnění výtvarném. Po malířích J. Mánesovi a M. Alšovi vytvořil jeho postavu sochař J. V. Myslbek. Jeho kníže sedí na statném koni na Václavském náměstí, obklopen českými světci. Není to exaltovaný světec-mučedník, ale člověk zdravý na těle i na duchu. Není to válečník, dobyvatel, ale rytíř, ochránce. Má základní povahové vlastnosti a ideály svého národa. Je statečný, opravdový, spolehlivý, věrný, prozíravý. Je hrdinou z nutnosti, na válečného oře sedá jen k obraně cti a práv svého lidu. Má magickou sílu a moc. Pověst vypráví, že se kníže Václav ukrývá se svými bojovníky v nitru Blaníka. A odtud vyjede na bílém koni, až bude naší zemi nejhůř... Je s námi v době hladomorů a válek, v době nejtemnějšího temna jako symbol národa a vlasti.

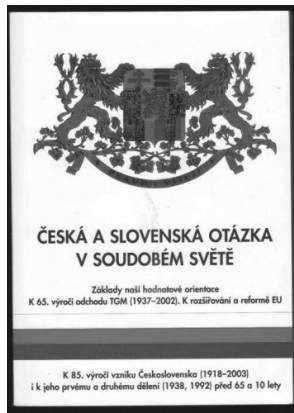
V posledním roce 1. světové války, za času úzkosti a bolesti, vydal Karel Toman sbírku *Měsíce*, poselství naděje. Ocituje měsíc *Zář*. „Můj bratr dooral a vypřáhn koně, a jak se stmívá, hlavu do hřívý rodnému druhu položil tiše, pohladil ho po šíji a zaposlouchal se, co mluví kraj... Zní zvony zdálky tichým svatvečerem, modlitba vesnic stoupá chladným šerem. Duch země pívá: úzkost, víra, bolest v jediný chorál slily se a letí k věčnému nebi.

Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím“. A týž básník vítá verši T. G. Masaryka po návratu do vlasti roku 1918 a pak se s ním loučí roku 1937. V obou případech opakuje refrén: „Žehnej ti svatý Václav a mistr Jan.“ A do třetice připomeňme výzvu Františka Halase z roku 1938: „Myslete na chorál, malověrní, myslete na chorál... kůň Václavův, kůň bronzový, se večera v noci trás, a kníže kopí potěžkal...“

Sledující tradici knížete Václava v našich dějinách, nemůžeme opomenout ani její dezinterpretaci

a falzifikaci v době tzv. Druhé republiky.

Na základě Mnichovské dohody (30. 9. 1938) obsadila nacistická vojska naše pohraničí. Ztratili jsme jednu třetinu území s 1.250.000 obyvatel české a slovenské národnosti, 40% všeho průmyslu a většinu surovinových zdrojů, přervány byly dopravní spoje, zničen obranný systém. Ale horší než materiální ztráty byly ztráty morální, rozklad politického a ideového systému první republiky. President E. Beneš pod nátlakem abdikoval, na jeho místo byl zvolen představitel nové státní ideje, E. Hácha. Veřejný prostor se naplnil hrubým štváním, hanobením a tupením předchozího dvacetiletí, obou presidentů-zakladatelů a jejich díla, budování samostatného státu, ideálů občanské demokracie, humanity, svobody a rovnosti. Zvedla se vlna nenávisť ke všemu demokratickému a vlasteneckému, k národním tradicím, prvním odboji, legionářům, socialistům, komunistům. Ideálem se stala přízeň mocného souseda, spokojenost s vlastní podřízeností, pýcha na příslušnost k velkému celku mocné Velkoněmecké říše. Josef Čapek v listopadu 1938 napsal: „Co jste, štváci, traviči, spekulanti bez svědomí, udělali z národa, z lidu Masarykova pohřbu, Všesokolského sletu,

mobilizace. Ne ztracené území, ale toto je národní katastrofa“.

Úštván těmito „traviči“ o měsíc později skonala jeho bratr, Karel Čapek.

Nová státnost potřebovala ikonu, obraz, ideál, osobnost, která by ji personifikovala, a přispěla k její legitimizaci a adoraci. Tuto osobnost si dramaturgové Druhé republiky našli v knížeti Václavovi.

J. Rataj zrození svatováclavské tradice Druhé republiky (a poté Protektorátu) líčí takto: „Třicátého listopadu 1938, po svém zvolení presidentem Česko-slovenské republiky, Emil Hácha vkleče před stojícím pražským arcibiskupem kardinálem Karlem Kašparem políbil lebku sv. knížete Václava. O den později nově jmenovaná Beranova vláda po složení ústavního slibu zahájila svou práci katolickou mší a společnou svatováclavskou modlitbou ministrů. Oba akty, za konfesijně neutrální první republiky nemyslitelné, vyzdvížením sv. Václava na státní piedestal demonstrovaly konzervativně autoritářskou a tradicionalistickou orientaci nového režimu. Státnost druhé republiky tak programově zpřetrhala kontinuitu s moderními svobodomyšlnými hodnotami Washingtonské deklarace z roku 1918, z nichž vycházela prvorepubliková idea státu. Sv. Václav měl nám pomáhat **být dobrými Čechy a spolehlivými příslušníky Třetí Říše**. Posun této státoprávní ideje za okupace spočíval v hlubší identifikaci Čecha s říšskou myšlenkou a nacistickým evropanstvím. *Kníže Václav se proměnil v nelítostného vůdce, který vede své arijské Čechy do boje proti židům, československé vládě v Londýně, odboji, Velké Británii, USA a Sovětskému svazu.* (J. Rataj).

Zneužití Václavova jména a jeho údajného poddanského smířlivectví vyvrcholilo ustavením řádu Svatováclavské orlice, který se udílel za zásluhy jako vyznamenání kolaborantům a zrádcům.

Odmítáme hrubé, urážlivé a zcela účelové dezinterpretace svatováclavských tradic, a ztotožňování mírumilovného postoje s horlivostí podrobit se cizím uchvatitelům. Ale i když zůstaneme jen u pozitivních tradic, které jsou spjaty s jeho jménem, musíme se ptát znovu, čím se kníže Václav zasloužil o českou státnost? Co má společného středověký dynastický světec českého knížectví a poté

království, a posléze bájný ochránce podrobeného národa v době ztracené samostatnosti s naší současnou státností v 21. století? On je přece typickou součástí teokratického systému vlády, vlády z boží milosti, která je z boží vůle vládoucí dynastií propůjčena, a proto je posvátná, nedotknutelná, nezměnitelná. Podkládat nám dnes svatováclavskou tradici znamená vytvářet zcela falešnou představu o základu novodobé české státnosti.

Pravým základem našeho současného státu je 28. říjen 1918. Tento den symbolizuje vznik Československa jako vítězné dovršení předchozích procesů národního obrození. Ne od smrti pokorného mučedníka, ale od zápasu a vůle lidu, který bojoval nejen perem, ale i se zbraní v ruce, datujeme svou novodobou státnost. Několik generací

Foto Jiří Piskáček

tvořivých osobností u nás i na Slovensku položilo postupně svým dílem základy naší novodobé kultury i politiky. Podařilo se jim vrátit obě etnika, odsouzená k zániku, mezi evropské národy. Podařilo se to díky obětavosti, vzájemnosti a hrdinství Čechů a Slováků, kteří se na vzniku nového státu podíleli. A vznikl tak stát republikánský a demokratický, zrušil monarchii, dynastické nároky a šlechtická privilegia. Zavedl principy demokratické rovnosti, svobodomyšlnosti a sebevědomé hrdosti, podložené poctivou prací, samozřejmou komunikací se světem a oprávněnými kulturními a hospodářskými ambicemi. Tato státnost byla po druhé světové válce a okupaci obnovena a tato státnost a nic jiného nemůže být základem jakékoli myslitelné státnosti novodobých Čechů a Slováků, i když se dnes ocitají v různých státních útvech.

MASARYK A ČESKÁ OTÁZKA

MARIE L. NEUDORFLOVÁ

Milé dámy, vážení pánové,

musím začít poněkud v širokém kontextu, neboť ten má určité rysy ne nepodobné dnešním. Z nich jsou nejzávažnější pokusy atomizovat a přeinterpretovat českou historii, snižovat hodnotu všeho pozitivního, čeho český národ dosáhl vlastními silami. Když se T. G. Masaryk začal zabývat *českou otázkou*, mělo to několik důvodů. Plynuly hlavně z nerovnoprávného postavení českého národa v rámci Rakousko-Uherska, dlouhotrvajících neřešených problémů, zvláště sociálních, a z neoprávněné vládnoucího a privilegovaného postavení Austroněmců a Maďarů. To snad skutečně věřili ve svou superioritu a právo vládnout, ač netvořili ani polovinu obyvatel říše.

Přesto Češi dosáhli od obrození obdivuhodných výsledků díky své iniciativě, podmíněné důrazem na vzdělání, na kulturu, na svou národní identitu. Nikdo si už nedovede představit, kolik námahy je však stálo povolení každé české školy, které si většinou pak vydržovali ze svých skromných zdrojů, a to navzdory velkým daním, které centrální vládě do Vídně platili. Získávání větší rovnoprávnosti v říši bylo pro Čechy, i po zavedení omezeného konstitucionalismu a parlamentarismu v 60. letech 19. století, zdrojem trvalé frustrace. V říšské radě se nevedly diskuse, schvalovaly se většinou jen návrhy vlády, a deklarativně odůvodňovaly požadavky jednotlivých národností. Češi v Rakousko-Uhersku nikdy nedostali možnost přiměřeně ovlivňovat poměry v českých zemích, kde tvořili dvoutřetinovou většinu a Němci třetinovou menšinu. Úroveň národů se posuzovala podle jejich velikosti a podle jejich kulturní úrovně. Teprve s Karlem Marxem a jeho teoriemi začalo hrát vědomí ekonomické dimenze postupně primární roli. Od osvícenství začalo růst také vědomí, že znalost historie, zvláště národní, byla důležitá pro úroveň společnosti, pro její sebeznalost, identitu a integritu a tím i pro demokratizaci a rozvíjení demokratizace.

Příchod Masaryka na nově založenou českou univerzitu v Praze v roce 1882 znamenal určitou revoluci v tom, co Jan Herben nazval „kalné a stojaté vody“ univerzitního prostředí, v němž vládly autoritativní poměry a nepřekročitelné bariery mezi profesory a studenty. Příchod Masaryka byl také brzy poznamenan neličnostnými rukopisnými boji, jichž byl hlavní

obětí. Masaryk si uvědomil, že lpění českého národa na pravosti Rukopisů plynulo z jejich malého sebevědomí, z malého sebevědomí. Chtěli ukázat Němcům, že mají písemné památky starší než Němci, kteří upřímně věřili v inferioritu Čechů a dávali jim to při každé příležitosti hlasitě najevo. Masaryk nevěřil, že národ může stavět svou sebevědomí a sebeúctu na falsech. Už od mládí věřil, že „co není pravdivé, není veliké“. Byl přesvědčen, že Češi nemají zapotřebí opírat své sebevědomí o mýty, že mají svou nesmírně cennou historii, kterou však neznačí.

Tradičně se historie vykládala ve prospěch monarchie, habsburské říše, katolické církve, šlechty, úspěchů ve válkách. Ani Palackého dějiny nebyly pro svou cenu obecně známy. Katolická církev se po dvě století snažila násilím vymazat z českého paměti vymazat dobu reformace, pronásledovala osvícenské myšlení a všechny, kteří s ním sympatizovali, občas to byli i katoličtí kněží na nejnižší úrovni, kteří měli soucit se zanedbaným a vydíraným lidem. V historiografii byl důraz na středověk, ale katolický. To nepřispívalo k sebeznalosti českého národa a k jeho mravní a politické dospělosti. Pokud máte pocit, že se nám tyto přístupy k historii vrací, tak nejste daleko od pravdy.

Masarykovi trvalo poměrně dlouho, než se uzdravil z brutálních útoků v rukopisných bojích, v nichž, obecně řečeno, byl obviňován z nenávisti vůči českému národu. Oporou mu bylo několik přátel a hlavně jeho žena Charlotta. Přemýšlel, jak přispět k dospělosti národa, k jeho většímu sebevědomí, rovnoprávnějšímu postavení v říši, o což se čeští politické bezúspěšně pokoušeli od revolučního roku 1948. Masaryk s nimi sdílel názor, že větší samostatnost českých zemí by pozvedlo sebevědomí a iniciativu českého národa a přineslo větší možnosti pro jeho pozitivní rozvoj. To byl důvod, proč s dalšími dvěma kolegy realisty, Josefem Kaizlem a Karlem Kramářem kandidoval ve volbách na jaře 1891 do parlamentu (říšská rada) ve Vídni. Předpokládal, že věcné, analytické rozborů problémů říše, včetně národnostních a sociálních, fundované argumenty ve prospěch decentralizace, demokratizace říše a sociálních reforem, přesvědčí německé poslance o nutnosti zásadních reforem v říši. Ve svých četných a dlouhých projevech se soustředil hlavně na pro-

blémy českého národa a českých zemí, které se obvykle shrnovaly pod pojem „česká otázka“. Brzy poznal, že Austroněmcům nešlo o spravedlnost, o úroveň všech národů a říše, ale o svou moc a privilegia.

Zvláště šokující bylo, když se strany německých poslanců ba i od vlády slyšel, že žádná „česká otázka“ neexistuje, že existují jen zájmy říše a že jedna národnost, německá, musí být vládnoucí. Odpověděl na to větou, že v říšské radě vlastně nebylo nic jiného slyšet než projevy k „české otázce“, neboť ta byla klíčem k řešení hlubokých problémů říše. Masarykovy projevy i jeho kolegů mladočeských poslanců, byly pro říšskou radu zjevením. Fundované, postavené na znalostech, na statistikách, s argumenty, na které němečtí poslanci zdaleka nestačili. Češi brali své projevy i jako prostředek k politickému vzdělávání české veřejnosti, k její větší politické dospělosti a iniciativě. V českých zemích se konalo na sta politických schůzí, kterých se účastnilo i několik tisíc lidí. Všechny projevy byly uveřejňovány v českém tisku.

Aktivita českých poslanců byla hlavním důvodem, že vídeňská vláda vyhlásila v září 1893 výjimečné právo v Čechách, zakázala politické shromažďování a uveřejňování parlamentních a veřejných projevů v tisku. Tato situace trvala dva a půl roku a značně změnila českou politiku z demokratické a vzdělávací na výrazně liberální (J. Kaizl, K. Kramář, atd.). Nejnebezpečnějším důsledkem vyhlášení výjimečného práva byla značná demoralizace a apatie českého národa, která vyústila v malicherné hádky, hledání obětivního beránka, a podobně.

Masaryk se vzdal svého poslaneckého mandátu a přemýšlel, jak nepolitickými cestami inspirovat zdravější sebevědomí národa a jeho iniciativu. Zaměřil se na inteligenci, hlavně mladou, neboť její určitý odklon od potřeb národa, od poctivé práce a zodpovědnosti za sebe, za druhé i za národ k nejrozumnějším módním ismům, kterým ani nerozuměla, (liberalismus, radikalismus, kosmopolitismus, anarchismus, marxismus, individualismus, volná láska), viděl jako nebezpečný pro úroveň národa. Chtěl, aby se soustředila na studium, aby se učila cizím jazykům, četla, aby byli schopna si vytvářet kritické názory, aby přijímala z ciziny jen to, co se hodilo pro pozitivní rozvoj národa. Jinými slovy, Masarykovi šlo o rozvíjení jak úrovně inteligence, tak podmínek pro demokracii.

Od osvícenství byla demokracie uznávána mnohými mysliteli jako jediný systém, který je schopen pozitivně reagovat na důležitě potřeby většiny lidí a společnosti jako celku. Víra v demokracii, na rozdíl od liberalismu a konservatismu, v sobě obsahovala myšlenku rovnosti lidí, spravedlnosti, víru ve vývoj, v pokrok a přesvědčení, že z historie je možné se poučit. Vzhledem ke katolické části společnosti, Masaryk předkládal Ježíšovo nepokradeš, bral je jako potřebu sociálních reforem, jež by nedovolily vykořisťování. Podobně relevantní byl princip „miluj bližního svého jako sebe sama“, který církev dávno opustila. Legitimita víry v oprávněnost demokracie plynula jak z původního křesťanství, tak z osvícenských myšlenek, zvláště principu rovnosti, svobody, spravedlnosti a určitých práv.

Proto bylo nutné znát historii, nejlépe každého národa v rámci civilizace. Podmínky, ve kterých se národy vyvíjely a ve kterých existovaly, byly velmi rozdílné, což bylo nutné respektovat. Masaryk neuznával rozdělování národů na méně a více schopné, být národem menším nebo méně rozvinutým, ještě neznamenalo, že národ byl horší. Mnohokrát vysvětloval, že úroveň jednotlivých národů byla otázkou vývoje.

Masaryk se zajímal o českou historii od mládí. Už když si dopisoval se svou budoucí ženou Charlottou, zasvěcoval ji do historie české reformace, do historie národního obrození, do české kultury. Charlotta z těchto znalostí, které si rozšiřovala čtením, čerpala důvěru v český národ i v dobách pro Masaryka nepříznivých, kdy mu říkala, co bys ustupoval, když máš pravdu. Masaryk po své resignaci poslance se obrátil k důkladnému studiu zanedbané české historie, zvláště české reformace a českého obrození. Výsledkem bylo několik spisů, z nichž nejdůležitější byly Česká otázka. (Snahy a tužby národního obrození), Naše nynější krize, Jan Hus a Karel Havlíček, všechny vydané ve dvou letech 1895-1896.

Musím ještě zmínit, že v současnosti je 19. století mnohými historiky oddělováno od osvícenství a označováno za století nacionalismu, často s negativním přesahem až do současnosti. Tito historikové nedělají rozdíl mezi agresivním nacionalismem velkých a expansivních národů a nacionalismem menších národů, kterým šlo o rozvíjení své úrovně, o důstojnou existenci. Ve skutečnosti je 19. století pokračováním osvícenství v praxi, úsilím o demokratizaci společnosti, národů, úsilím o kvalitní, snadno přístupné vzdělání pro všechny, o větší sociální sprá-

vednost, o zakotvení politické demokracie, o to, aby veřejnost mohla efektivně ovlivňovat politiku ke své úrovni. To i dnes naráží na odpor konzervativních, ekonomicko-liberálních, pravicových a globalizačních vrstev, kterým jde hlavně o levnou pracovní sílu a o co největší zisk bez ohledu na negativní dopady pro většinu lidí. Ignorují, že člověk je také duchovní, kulturní a mravní bytost.

V České otázce se Masaryk věnoval především stopování pozitivních aspektů české historie reformací a obrozeneců. Ukazoval, že navzdory často krutým podmínkám, český národ nejen přežil, ale vytvořil nesmírně cenné kulturní, duchovní a intelektuální hodnoty. Dával je do souvislosti i s náboženstvím, ne církevním, ale totožným s mravností, s humanitou. V České otázce rozebíral jejich aktuálnost, dokazoval souvislost mezi reformací a obrozením v podobě humanitní filosofie. Vysvětloval humanitní aspekty Husova učení, Chelčického, Komenského, celé reformace. Vysvětloval dlouhodobý pozitivní dopad působení Dobrovského, Palackého a Havlíčka i málo známých sociálních filosofů jako byl Augustin Smetana. Zdůrazňoval jejich kritické postoje ke konservatismu a dogmatismu katolické církve a šlechtě, které popíraly vývoj a možnost pokroku pro všechny a věřily ve stavovskou organizaci společnosti, v níž většina tvořila levnou pracovní sílu pro malé mocenské menšiny. Masaryk zdůrazňoval silné sociální citění osobností reformace i obrození a víru, že všichni lidé si jsou v podstatě rovni a mají právo na důstojný život. Odvolávali se i na Bibli, že na zemi je bohatství dost pro slušný život všech, ale ne pro luxus malých mocenských menšin. Připomínal, že již Komenského ideje vzdělávání (pro chlapce i pro dívky) byly obdivovány v celé protestantské Evropě. Jeho myšlenky se v praxi začaly zavádět až téměř o tři století později. Dobrovský vnesl do české vědy odvážné kritické ducha, věnoval se kultivaci českého jazyka, neboť ho ctil jako jazyk Husův a Komenského. Palacký napsal Dějiny národu českého s takovou vědeckou důkladností, která v té době nebyla obvyklá. Karel Havlíček Borovský vytvořil takovou úroveň žurnalistiky, že, podle Masaryka „nám ho svět může závidět“, a přál si takovou úroveň tisku ve své době. Český národ si tak zvykl spoléhat se hlavně na vlastní síly. Všechno toto úsilí, navzdory podmínkám v říši, přineslo v 19. století neobyčejný pozitivní rozvoj českého národa. To byly úctyhodné tradice. Humanitní filosofie v jejich pozadí je stále aktuální.

Masaryk občas kladl otázku: „Ukažte mi národ, který má slavnější historii než národ český?“

Masarykovi šlo o posílení sebeznanosti národa, včetně historické, o posílení jeho identity a integrity, aspekty důležité pro jeho sebeúctu a sebedůvěru. Šlo mu i o vystopování filosofie, která byla v pozadí pozitivního úsilí národa, neboť tato filosofie měla trvale platné hodnoty, použitelné v každé době. Byla svázána se zkušenostmi národa v evropském kontextu, při vědomí, že kultura, historie, potřeby a možnosti každého národa zůstávaly velmi rozdílné. Jen bylo potřeba tuto filosofii vyvodit a znát a umět ji aplikovat v praxi. Tím, že v České otázce dotáhnul Palackého filosofii dějin až do obrození, vytvořil filosofii českých dějin, která se týkala důležitých pozitivních

aspektů české historie, na něž se dalo navazovat. Negativní aspekty bylo nutné znát, aby se dalo problémům předcházet.

Ze své vlastní zkušenosti věděl, že tato filosofie má silný inspirační náboj a o to mu šlo -- inspirovat mladou českou inteligenci k jejímu přijetí, k respektu ke všemu, co pozitivního vytvořily minulá generace pro generace příští. Chtěl, aby se mladá generace ztotožnila s důležitými potřebami českého národa a zapojila se vědomě do práce pro jeho úroveň. Koncept „filosofie dějin“ měl kořeny v osvícenství, přes Herderovu filosofii byl přijat již protestanty Kollárem a Palackým, ale nebyl dotažen do obrození, což učinil Masaryk. Z Kollára také přijal pojem „humanitní ideál“.

„Humanitní ideál vyžadoval, „abychom soustavně, všude, ve všem a vždy odpírali zlému, vlastní i cizí nehumanitě, nehumanitě společnosti a jejím orgánům osvětovým, církevním, politickým, národním – všem. Humanita je práce a opět práce.“ Dodala bych, že tato práce také často vyžaduje odvahu.

Masarykův hlavní přínos spočíval v tom, že v České otázce odhalil málo známé, ale nesmírně důležité pozitivní stránky české historie, odhalil ur-

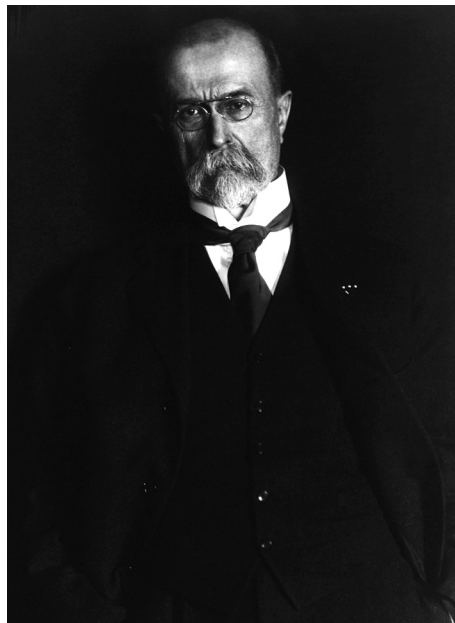
čítou návaznost českého obrození na českou reformaci. Upozornil, že přes všechnu likvidaci reformační literatury katolickou církví, přes vyhnání českých protestantů z českého království katolickou církví a Habsburky (30 tisíc rodin), velké osobnosti českého obrození znaly díla Jana Husa, Petra Chelčického, Jana Amose Komenského, Pavla Stránského, atd. Věřil, že byly velkou inspirační silou pro víru českých obrozenců ve smysl svého snažení. Jeho idea návaznosti vzbudila vášnivé diskuse zvláště mezi historiky, které svým způsobem trvají do současnosti. Účastnilo se jich na desítky historiků. Problém zmíním podrobněji trochu níže.

Znalost historie, zvláště pozitivní, a vědomá práce pro úroveň vlastního národa, přinášela nejen obecný prospěch, ale i větší sebeúctu a zdravější sebevědomí. Masaryk věřil s Havlíčkem, že vnitřně silný národ, vzdělaný a mravný, si nakonec svobodu vydobude. Pojem „humanitní ideál“ se stal symbolem konstruktivní životní i politické filosofie a praxe. Malý národ si nemohl dovolit plýtvat silami. Komunita národa zůstává do současnosti nejširší entitou, se kterou se většina jejich jednotlivců může smysluplně ztotožnit, ke které může mít dokonce silný emocionální vztah. Užší i širší entity mají daleko méně těchto dimenzí. V národě lidé sdíleli: jazyk, území, kulturu, tradice a historii, možnost vzdělání, potřebný stupeň sounáležitosti, vědomí veřejných zájmů, perspektivu, možnost efektivní komunikace a tím i možnost řešit existující problémy rozumnými kompromisy, a ne zřídka měli i společného nepřítele. Všechny tyto aspekty vytvářely podmínky pro politickou účast veřejnosti, což znamenalo pro rozvíjení demokracie. Tlaky na rozklad a ovládání menších národů přinášely daleko více destrukce než užítka a bohužel, tyto tlaky v různých i násilných formách trvají do dnes.

Myslitelé - Kollár, Palacký, Herder, pojímali národ jako mravní a právní osobu, s přirozeným právem na svou existenci a rovnoprávnost s ostatními národy. Masaryk tyto názory sdílel. Upozorňoval, že katolická církev stále ještě usilovala o odstranění Palackého interpretace českých dějin (důležitost reformace) i o odstranění osvícenského dědictví. (Tento problém se nám v posledních letech vrátil.) Připomínal Cicerona, že bez znalosti historie zůstávají lidé dětmi, nedostatečně vzděláni a nedostatečně zodpovědní.

V současnosti někteří západní historikové, jako Charles Tilly, Robert Dahl, John Dunn a další, dokazují, že bez znalosti historie se společnost rozpadne, atomizuje, a že bez znalosti historie není možné roz-

víjet demokracii. Lidé se postupně stanou jen levnou pracovní silou pro silnější státy, korporace, mocné. Soudržná národní komunita, vzdělaná, s dostatečnou sebeznalostí, znalostí světa, ve kterém lidé žije, je stále nutnou podmínkou pro rozvoj demokracie, jejich institucí, pro spolupráci, pro zodpovědnou parti-

T. G. M. Foto archiv

cipaci veřejnosti v politickém systému. To zahrnuje i schopnost veřejnosti efektivně kontrolovat mocenskou vrstvu, která má vždy velkou inklinaci používat svou moc pro své soukromé zájmy. Jinými slovy, historie a její interpretace jsou vždy relevantní k politice. Ale jen některé její aspekty k demokracii, k humanitě.

Masaryk se věnoval v České otázce také kritice liberalismu (tržní ekonomice), jejíž ideologie staví spíše na hodnotách, které lidi rozdělují – individualismus, svoboda a konkurence až destruktivní, práva na úkor povinností, práva menšin na úkor celku, sociální lhostejnost, podceňování kolektivní, národní identity, atd. Podobně kritizoval marxismus, jeho materialismus, koncept revoluce a třídního boje a podceňování kultury, morálky a duchovní dimenze lidské existence. Ale uznával, že Karel Marx odhalil cenu lidské práce a zavedl pojem vykořisťování.

Masaryk dokonce věřil v nutnost národního programu, v nutnost konkrétní „vize“. Oceňoval, že Pa-

lakovského politický program platil vlastně až do r. 1918. A nejvíce si cenil jeho důrazu na vnitřní pozitivní rozvoj národa. S Palackým a Havlíčkem sdílel, že příležitosti ke svobodnějšímu a důstojnějšímu životu národa čas od času přicházejí, ale většinou jsou promarněny tím, že společnost na ně není připravena a k moci se dostanou ti, kterým jde jen o moc, o privilegia na úkor většiny. Bylo důležité se připravovat na příležitost k větší svobodě a svéprávnosti. To vyžadovalo cílevědomou demokratizační práci. Jedinou zárukou tohoto procesu byla vzdělaná, demokraticky orientovaná veřejnost. Ta musela znát důležité aspekty historie, včetně filosofie v pozadí. Demokratizační práci ve ztížených politických podmínkách Masaryk nazýval „prací drobnou“, „politikou nepolitickou“. Před rokem 1918 přinesla nesmírně cenné výsledky a nebyla náhoda, že Československá republika v bujícím fašismu okolních států zůstala jedinou demokratickou zemí a musela být zničena zvenci. Za krátkou dobu své existence dokázala zázraky, uvážili se, jaké problémy, zvláště sociální, zdědila z habsburské říše. Otázka její návaznosti na práci české inteligence před rokem 1918 čeká stále na výzkum. I šedesátá léta se v tomto kontextu zdají velmi relevantní.

Masaryk, v tradici evropského demokratismu, považoval demokracii za jediný systém, který je sto zaručit pozitivní rozvoj menších národů, většiny jednotlivců, a přitom ne na úkor slabších a menšin. Demokratická vláda nikdy neměla reprezentovat zájmy jen určitých skupin či vrstev nebo soukromé zájmy, ale naopak měla se velmi efektivně podílet na řešení problémů týkajících se veřejných zájmů, veřejného dobra, celku. Za tímto účelem byla zvolena a za tímto účelem placena z daní občanů. Efektivní kontrola vlády politicky dospělou veřejností byla tedy nezastupitelnou součástí demokracie. Ale veřejnost ke své dospělosti musela být stále vzdělávána a vychvávána.

Masaryk vysvětloval, že neexistuje žádná dokonalá demokracie, naopak, že demokracie se svým konceptem spravedlnosti a rovnosti lidí, není úplně přirozený pro lidskou společnost. Lidé mají příliš velkou inklinaci získávat privilegia, výhody a moc na úkor slabších. Masaryk tuto tendenci nazýval aristokratismem. V historii to byla většina v každé společnosti malá menšina, která vládla většině, kterou často i zotročovala.

Vědomé úsilí o demokratizaci a o politickou demokracii bylo jak v zájmu úrovně všech tak v zájmu

zdravého sebevědomí a sebeúcty lidí, neboť dávala určitý prostor veřejnosti pro účast v politice, pro svou iniciativu, pro pozitivní rozvoj. Bylo však také nutné, aby lidé sdíleli humanitní, pozitivní hodnoty a principy týkající se jednotlivců a jejich vztahu k celku, ke společnosti, k národu, ke státu. Znalost historie byla jejich primárním zdrojem, ukazovala, že nejdůležitější byla výchova a vzdělání, zodpovědnost za sebe, za druhé i za celek. To už byly otázky mravní. Orientace na demokracii byla nesmírným pokrokem ve vývoji lidstva a stálo za to ji bránit. Masaryk dokonce upozorňoval, že mohou nastat dočasné zvraty od vývoje k demokracii, ale touhu lidí po spravedlnosti a důstojném životě považoval za věčnou, podobně jako úsilí, třebaš jen ideové, po jejich uskutečnění. V tomto kontextu byla znalost historie opět nezastupitelná.

Nyní je na čase podrobněji zmínit, že česká otázka vzbudila nejružnější reakce, pozitivní i negativní. Pro svoji filosofii českých dějin se stala nejdůležitější knihou českého národa. Na její téma se konala i řada konferencí. Kniha byla přeložena i do cizích jazyků, do angličtiny dvakrát. Pojem byl přijat většinou českých historiků, ale pozitivisticky, katolicky, konservativně a obecně nedemokratické ideové orientace tento koncept nepřijaly. Se vzrůstem konservatismu a atomizujících pohledů na historii, podporovanými nejružnějšími granty, v současnosti jejich počet vzrůstá.

Spory zahájil pozitivisticky a katolicky zaměřený historik Josef Pekař, který odmítal důležitost náboženského aspektu naší reformace a dokazoval, že měla charakter národní. Také odmítal, že by bylo možné se z historie poučit a že by existovalo něco jako „filosofie dějin“ a už vůbec nepřipouštěl, že by čeští obrozenci navazovali na některé aspekty české reformace. Později J. B. Čapek dokázal, že navazovali. Pekař byl stoupencem pozitivismu, „fakta mluví za sebe“, který odmítá důležitost myšlenkové kontinuity v historii a neklade si otázku po hlubších příčinách, důsledcích a souvislostech. Podobnou pozici zaujal Jan Patočka. Pekař vedl proti Masarykovi po desetiletí monology, ale přece jen začal alespoň uznávat inspirační sílu Masarykovy České otázky. Podobně tomu bylo u nejdůležitějšího představitele českých liberálů té doby Josefa Kaizla. Ten považoval liberalismus za dostatečnou záruku pokroku i existence českého národa. Později uznal, že Masaryk měl pravdu a to i v tom, že nebral existenci českého národa za samozřejmou.

Nadšená reakce na Českou otázku přišla od mladé generace. Mladý literární kritik F. X. Šalda ve dvou člancích knihu rozebíral, přijal Masarykovu filosofii českých dějin a nazval ji českou filosofií. Pojem se na dlouho vžil. A zároveň ocenil, že Masaryk inspiroval značnou část mladé české inteligence pro seriózní práci pro úroveň českého národa. Tato práce jim dávala dokonce i vyšší smysl života. Historická produkce, která z této generace vznikala od začátku 20. století, je cenná do dnes. Bylo to i v jiných oborech, mladá inteligence se naučila rozlišovat důležité, podstatné od nedůležitého. Začala vnímat vědu i jako službu úrovni veřejnosti.

Spory o přístupy k historii, spojené s Českou otázkou budou trvat dál, podmíněny tím, zda lidé věří v možnost a prospěch demokracie a humanitního ideálu, zda mají důvěru v pozitivní potenciál každého člověka a každého národa, a zda věří, že by měli mít právo ho rozvíjet, anebo zda jednostranně preferují nedostatečné demokra-

tický orientovaná seskupení, jako EU, katolická církev, nadnárodní korporace, globalizace a podobně. A zda jsou ochotni demokracii a vše, co s ní souvisí, bránit. Z demokratického a humanitního hlediska je Masaryk jako teoretik a praktik demokracie se svým konceptem filosofie české

historie trvale důležitý. Počítá s tím, že lidská touha po lidštějším životě, po nápravě nespravedlností, po určité rovnosti, po účasti v záležitostech veřejného zájmu, je trvalou součástí lidské existence a že existují hodnoty, ideje a principy, které mají sílu přispívat k lidskému pokroku v širokém smyslu. Národní úsilí, podložené znalostmi, humanitními hodnotami, spoluprací, je v tomto kontextu velmi relevantní.

Oporu pro toto přesvědčení nacházel Masaryk v bohaté míře v české historii, v českém myšlení i praxi.

Přednáška pro SPaS, Dům odborů, Churchillovo náměstí, Praha, 12. 5. 2016.

Masarykovské desatero

STANISLAVA KUČEROVÁ

Při zmínce o našem prvním prezidentovi kdosi namítá, že jeho cíle a hodnoty byly neurčité, mlhavé, neměly nic společného s realitou. Ale věděl ten „namítač“, o čem mluví?

Prověrme, namátkou, desatero hodnotových cílů, za kterými Masaryk šel. Byly zcela jasné, určité a ukazovaly nám reálné sebezáchovný směr. I pro dnešek. Zde jsou:

1. Braňte pravdu. (Připomeňte si boje o Rukopisy, hilsneriádu, záchranu života 53 Srbů a Chorvatů v Říšském sněmu, v inscenovaném, podvrženém, „velezrádném“ procesu). Prezidentskou standartu se symbolickým heslem „Pravda vítězí“.

x Dnes: cynické manipulace a bezohledná propaganda ze všech mocenských center. V zájmu zvyšování účinnosti manipulace se zneužívá i vědeckého poznání a technického simulování skutečnosti.

2. Buďte uvědomělý národ. Pěstujte vlastní národní historii a filozofii. (Význam husitského apelu na

svobodu úsudku a svědomí, českoobratrských snah vzdělávacích, Komenského světovosti a tolerance, myšlenek buditelů, zvláště Dobrovského, Kollára, Šafaříka, nezapomínejte na historické a politické dílo Palackého a na přínos Havlíčkův.) Bez historické paměti není národa.

x Dnes: destrukce historické paměti ve všech médiích, jen s nepatrnými výjimkami.

3. Pečujte o velikost malého národa. Jděte klidně svou vlastní cestou. I malý národ může být kulturně vyspělý a šťastný a hrdý. „Bude-li každý z nás z křemene, je celý národ z kvádrů“, říkáme s Janem Nerudou. Neopíchejte se po těch větších a bohatších.

x Dnes: opíchejte se bez míry, nevěříme si, neceníme si vlastní historie a kultury, ztrácíme svou identitu.

4. Vyznávejte ideál humanity (lidství, člověčenství), který se vyvíjí od dob reformace a renesance. Nepropadejte individualismus, utilitarismus, pesimismus, nehledejte nadčlověka. Chraňte přírodu a ctěte

člověka. Zachovávejte staré přikázání lásky k bližnímu. Co nemáš ty rád, nečiň druhému.

x Dnes: jsme tu každý sám za sebe. Smysl života jedince se stále více jeví jako honba za jiskrem a za požitkem. Ideálem se stává bohatství, neomezená spotřeba, povrchní zábava a pochybný styl života v komerčním šoubyznysu.

5. Uznávejte ideje volnosti (svobody), rovnosti a bratrství (solidarity). Usilujte o spravedlnost. Každý má právo na chléb a plnohodnotné vzdělání. Jsou nejen práva politická, ale i hospodářská. I socialismus je humanitní směr. Chudí nepotřebují almužnu, ale práci a spravedlivou odměnu. Všichni mají právo na důstojný život. Svoboda bez odpovědnosti je lichá.

x Dnes: spravedlnost se pokládá za iluzi. Nerovnost přerostla do nesouměřitelnosti. Vládní zásada maximalizace zisku a konkurenceschopnosti. Kapitál má přednost před a nad člověkem. Nedbá se o žebřáky, bezdomovce a nezaměstnané.

6. Važte si svobody a samostatnosti státu, kterou jsme vybojovali v 1. válce světové. Važte si hrdinství legionářů, nadšení Sokolů, važte si těch, kteří pracují obětavě a nezištně pro blaho národa. x Dnes: zpochybňuje se sama existence a identita národa, zesměšňují se nadosobní cíle. Státu prý má být co nejméně. Perspektivní jedinec se ptá: co mi ta která funkce (podnik) vynese? Co se mi více vyplácí?

7. Mějte na paměti naši Washingtonskou deklaraci z r. 1918, „Prohlášení československé nezávislosti“ a jeho principy. Stát budiž republikou, bude mít demokratický parlament, institut referenda, zaručí svobodu svědomí, projevu a shromažďování, zrušeny budou šlechtické výsady a tituly, šlechtické velkostatky budou vyvlastněny pro potřeby domácí kolonizace (pozemková reforma), bude provedena odluka církve od státu, ženy budou mít stejná práva, pracovní doba bude 8hodinová, ústava zabrání třídnímu zákonodárství.

x Dnes: státní idea chybí. Hrozí návrat poměrů před Deklarací z roku 1918. Trpíme pochybné restituce církevní i šlechtické, mlčíme k nekritickému a nezaslouženému hodnocení Rakousko-Uherska a některých jeho představitelů, přepisujeme dějiny v protimasarykovském, protidemokratickém duchu, obnovujeme pomníky staré monarchie.

8. Zajímejte se o vývoj v Evropě a ve světě. Státy se spojují, integrují. Dbejte o to, aby se tak dalo na principech rovnosti. „Já pán, ty pán“. Podporujte svébytnost a vzájemnost, neopomívejte slovanské národy, octly se historickým vývojem většinou v méně příznivých podmínkách.

x Dnes: poselství nejvýš aktuální. Dovedeme je přijmout a uskutečňovat? Jsme ve vleku bezohlednosti europeizačních a globalizačních mocných.

9. Dbejte o kulturu slova. Věnujte pozornost literatuře a umění. Vděčíme jim za povznesení národa. Nejsou tu pro zábavu, ale pro zušlechtnění. Přinášejí prožitek lidského údělu. Celé veliké masy národní z nich přijímaly ideály mravní a sociální.

x Dnes: pokračuje kulturní destrukce. Neoliberalismus a postmoderna odmítají s posměchem výchovné a vzdělávací tendence umění. Cení se narušování stávajících estetických norem a velebí se „šok“ z nového díla. Vulgárnost a obscénnost nezná mezí.

10. Starejte se o školu a o učitele. Ať vedou žáky v duchu přirozeného vlastenectví, prostého jakéhokoli šovinismu, k uvědomělé lásce k vlasti, která se

T. G. M. a Karel Čapek. Foto archiv

projevuje činy, ne slovy. Ať uplatňují demokratičnost. Výchova má směřovat k rozumné a odpovědné správě věcí veřejných. Ať posilují rozvoj myšlení, aby bylo kritické a metodické a činilo člověka způsobilým řešit praktické problémy života. Ať vedou k účtům k ideálům individuální i národní mravnosti, ať pěstují lásku k práci, k duchovním hodnotám, k vědě, k poznání pravdy, ať rozvíjejí smysl pro krásu a umění. Ať se dbá o důstojnost a autoritu učitele i pokud jde o finanční zabezpečení.

x Dnes: škola bez kázně, učitel bez vážnosti, vzdělanost není uznávanou hodnotou. Máme tu generaci, která netouží po vzdělání, tím méně po službě vlasti. Chce se zviditelnit, chce zbohatnout a chce si něco „užít“. A média ji v tom intenzivně podporují.

Závěrem: **Odkaz Masarykův není neurčitý, mlhavý a vzdálený realitě. Naopak. Nabádá nás k radikální proměně společnosti, která se ocitla v krizi, stejně jako celá euroamerická civilizace.** Jak? To už je na současných generacích, které by měly vědět, že život je nejen dar, ale i riziko a úkol.

MUSÍME ZNOVU A ZNOVU ODSUN ODŮVODŇOVAT DŮVODY MRAVNÍMI

Přicházíte po sovětských a amerických vojenských činitelích, kteří nám s odsunem pomáhali. Jsem osobně rád, že právě mezinárodní spolupráci byla otázka odsunu řešena. Je to potvrzením souvislosti našich národních zkušeností s celkovým světovým děním. Zdůrazňoval jsem všem, že k odsunu jsme sáhli po hrozných zkušenostech, které jsme s Němci měli. Byli jsme ochotni vyjít jim

Obsazování pohraničí v roce 1938

vstříc, a vyšli jsme jim vstříc tak, jak to vůbec bylo možné v těch pohnutých dobách předmnichovských. Zradili nás. A právě tato naše ochota a jejich zrada to byla, která nám dala mravní legitimaci k tomu, že jsme mohli položit požadavek odsunu, a že tento náš požadavek mezinárodně byl uznán. Záleželo mi na tom, aby odsun byl prováděn lidsky. Myslím stále na to, s čím přijdou Němci za pět deset let. A přijdou jistě s nařčením a výtkou, že se jim stala křivda. Humánní a lidské provedení odsunu bude pak nejlepší obranou proti jejich nařčením. Jsem rád, že odsun byl vaší zásluhou skutečně humánně prováděn a že i přísní mezinárodní kritikové tuto humánnost plně uznali a uznávají. To je velký kapitál pro budoucnost. Budete mít jednou jistě důležité slovo při vyvrácení propagačních tvrzení, která budou ze strany Němců vznášena, a že budou vznášena, o tom není pochybnosti. A také proto se ubráníme, že jsme s celou akcí začali již za války v Londýně, a získali už v té době plnou

podporu Anglie, Ameriky a Sovětského svazu. Osobně si myslím, že všichni můžeme být hrdí na to, že národ s pomocí našich spojenců a také naší prací dokončil svůj zápas o bytí a nebytí.(...).

Je také nezbytnost, aby v době co nejkratší bylo provedeno definitivní osídlení obcí a krajů, ze kterých byli Němci odsunuti. Populační otázka u nás potřebuje záměrné péče, neboť zvýšení populace potřebujeme nejenom z důvodů hospodářských po odsunu německého obyvatelstva, nýbrž také na zabezpečení obrany našich zemí, aby Němci se již nikdy nemohli vrátit. Takový pokus se jistě stane. Ale musíme hned při prvním pokusu reagovat velmi rázně a musíme zase znovu a znovu odsun odůvodňovat důvody mravními. Nám jsou věci známy, ale mezinárodní veřejnosti musíme znovu a znovu připomínat, že z německého obyvatelstva v Československu bylo nejméně 85% proti nám a proti našemu státu. I vedoucí činitelé tzv. německých stran státotvorných si toho faktu byli vědomi. A to je náš velký mravní argument. A to musí být vždy základem našich důvodů, právě tak jako fakt, že jsme odsun

Odsun sudetských Němců po 2. světové válce

prováděli slušně. Musím uznat, že všechny naše úřady, ministerstvo vnitra na prvním místě a rovněž tak ostatní úřady, pochopili včas, co je v tomto případě jejich úkolem a jejich povinností. Jestliže se hned na počátku staly některé věci,

kteří se při tom státi neměly, včas jsme zakročili. A tak můžeme říci, že vnitřně i mezinárodně máme svědomí čisté. Je jisto, že bylo 5% a snad i 8% Němců, kteří cítili s námi, a někteří z nich s námi i bojovali. Ale každá revoluce přináší přirozeně jev, že bohužel i určitá část slušných lidí trpí a musí trpět s ostatními, kteří si svůj osud plně zaslouhují. Musíme mít přehled, podrobně a přesně údaje o celé otázce, o všech našich obětech krve a statků, o všem válečném utrpení, kterým náš lid za války a okupace byl postižen. To všechno musí být sebráno, pro budoucnost připraveno, abychom hned v první chvíli mohli předložit všechny dokumenty, co vytrpěl náš národ vinou lidí, kteří události vyvolali. Budeme-li to všechno mít připraveno, dosáhneme zase mezi-

národního vítězství, tak jak jsme ho dosáhli mezinárodním uznáním odsunu(...).

Také naše mladá generace musí být řádně vychovávána a poučována o tom, co znamenal pro nás celý německý problém, již ve školách, aby si vždy byla vědoma situace, nebezpečí a všech okolností, ve kterých žije a bude žít.

Z projevu prezidenta Edvarda Beneše při setkání s pracovníky Úřadu zmocněnce pro odsun Němců na Pražském hradě 17. prosince 1946.

Zdroj: Edvard Beneš - Odsun Němců z Československa. Výbor z Pamětí, projevy a dokumentů 1940 – 1947.

Knihu vydalo nakladatelství DITA, v Praze roku 2002

Nápoj zapomnění

LENKA PROCHÁZKOVÁ

Text projevu z 9. 5. 2018, předneseného u pomníku Sbratření v parku u Hlavního nádraží v Praze

Zlé kouzlo, o kterém chci mluvit, známe už z pohádek a bájí, kde působilo v podobě čarodějného lektvaru. Z člověka, který jej vypil, se stala nevědomá bytost bez vzpomínek na to, kým byla včera, odkud přišla a kam směřovala. Taková bytost, postřižená ztrátou paměti, přestala cítit, že je součástí společnosti, přestala vnímat, že život je cesta odněkud někam a zmateně přešlapovala v bezčasí, dokud zlé kouzlo nějaký jiný člověk nezlomil.

Mluvim o starých bájích, které popisují náhlou a cílenou ztrátu paměti u jedinců, kteří svou odvahou, charakterem anebo jenom pozicí někomu v něčem překáželi, a proto byli proměněni na bytosti bez cíle a bez vůle. Avšak současné plošné proměňování mozků, jehož jsme svědky, lze vnímat jako spiknutí proti celé naší civilizaci, do které jsme se narodili a jejíž principy jsme měli a chtěli společně bránit, aby i naši potomci měli ukotvení v prostoru, čase a zvyklostech.

Za výsostné principy evropské civilizace jsme pokládali zásady etické, které jsou na rozdíl od měnicích se politických režimů mnohem trvalejší, neboť se předávají výchovou, zpevňují kulturou a šíří uměním svých národů.

Když Evropa povstala z trosek druhé světové války, užasle se ptala, jak je možné, že velký národ, který vyšlechtil Kanta, Goetheho a Schillera, mohl během několika let zplánět a propadnout nenávistnému nacistickému kultu. Odpověď na tuto otázku v úplnosti nedal ani Norimberský proces. Nicméně výpovědi svědků a projevy obžalovaných ozřejmily, že fascinace zlem je v lidské duši uložena hlouběji než kultura, a že za jistých okolností a „příznivých“ podmínek se zlo probouzí a dere vrstvami civilizace až na povrch. Jeho vyvření je pak zákazonosné jako výbuch sopky.

Předzvěst erupce, jak přírodního, tak i lidského ničivého živlu, se ohlašuje duněním, ohňovými a kouřovými signály a záchvěvy země. Obyvatelé starověkých Pompejí na tato varování nedbali, dál jedli, pili a užívali dne, než se jim země roztřásla pod nohama, a na útěk před dusivými výparry, valící se lávou a pršícím popelem bylo už pozdě. Také chystaná erupce nacismu se prozrazovala v předstihu, ale i tehdy byly signály buď bezstarostně přehlíženy, nebo dokonce vědomě tolerovány. A výstražným hlasům byl „vypnut mikrofon“.

Po 2. světové válce bylo sepsáno mnoho odborných statí o selhání intelektuálů a politických elit. Jiní autoři zase báдали, zda existuje kolektivní vina. Psychologie davu prozkoumala okolnosti, které

umožnily, aby se ze spořádaných lidí stalo hajlující monstrum s IQ nevědomých barbarů a s umanutostí teroristů. Na nepamětníky té doby před erupcí, ke kterým patřím, působily filmové dokumenty zachycující pochodňové monstrózní průvody odpudivé, a nedokázali jsme zpětně rozeznat sílu onoho zlého kouzla, jemuž tehdy dav uchváceně podlehl. Až teprve při sledování obdobných šotů z dnešní Ukrajiny nám naskakuje husí kůže. Nejen proto, že se to děje teď a nedaleko, ale i proto, že tzv. politická „elita“ na to hledí bez mrknutí oka, že nazývá ozbrojený puč v Kyjevě demokratickou revolucí a že dokonce posílá nacistům zbraně. Budou příští odborníci opět sepisovat statě o selhání „intelektuálů“, když už dnes je zřejmé, že tolerance znovu vyvrženého zla je záměrná a že má stejný účel jako ve třicátých letech minulého století? Tehdy se první oběti neochoty vnímat nebezpečí otevřenými očima stala naše země.

Za skutečnost, že se Československo, zrazené svými spojenci v Mnichově, ocitlo na konci 2. světové války na straně vítězů, vdčíme statečnosti našich vlastenců z domácího a zahraničního odboje. Ale dobře víme, že bez Rudé armády by československý odboj a ani boj dalších národů neměl proti nacistické erupci naději na záchranu a my bychom se pravděpodobně narodili v otroctví, anebo vůbec nenarodili.

Doufám, že vedle textů, které odmítají princip kolektivní viny, existují i studie, zkoumající princip kolektivní obětavosti. Románů i filmů, které se týkají toho etického principu, zakořeněného především v národech slovanských, bylo vytvořeno mnoho. Řada z nich patří k uměleckým vrcholům, neboť vyvolávají katarzi, která oslovuje nejlepší podněty člověka. Na těchto příbězích vyrostla i naše poválečná generace a nic, co přišlo později, nemohlo z našich duší vykořenit vděčnost za záchranu života národa. Obětavost a vděčnost za ni jsou dvě strany téže mince. Přesněji řečeno bývaly, dokud fungovala kolektivní paměť.

Inženýři nového světového řádu ale s pamětí počítají jen u počítačů, lidská paměť by jejich nelidský projekt mohla zhatit. A tak ji cenzurují, opravují a mažou. Jejich metody připomínají ono zlé kouzlo, zachycené ve starých bájích.

Lektvar zapomnění, dávkovaný v každodenních kapkách postupně proměňuje mozky lidí v centrálně řízené počítače. Neustálé rozšiřování okruhu takto napájených biorobotů už přeformovalo ko-

lektivní paměť do té míry, že sedmdesát tři let po skončení nejhrůznější války v dějinách lidstva je gigantický podíl Rudé armády na záchraně Evropy veřejně zpochybňován. K čemu to povede zítra, když nápoj zapomnění je dnes servírován i českým dětem už na základních školách a mnozí rodiče tomu bez protestu přihlížejí? Zřejmě i oni už si vytvořili návyk na pravidelnou dávku lži a odmítají vnímat příznaky své chorobné závislosti.

Patří k nim rychlé zapomínání, ztracení jazykových schopností, používání nesprávných slov pro složitější myšlenku, ztráta orientace v prostoru, nesprávné rozhodování, obtíže s plánováním budoucnosti a změna chování (apatie, deprese, úzkost, vznětlivost a bludy.)

Heydrich a Frank, Pražský hrad 1941

Na rozdíl od Alzheimerovy nemoci, která je zatím neléčitelná, bludné duše, otrávené nápojem zapomnění, může, jak napovídají legendy, vysvobodit z bezčasí a zmatení jen lidská statečnost, trpělivost, obětavost a především láska.

Sousoší, u kterého dnes stojíme, se jmenuje Sbratření. Autorem je sochař Karel Pokorný, kterého inspirovala fotografie z devátého května roku 1945 zachycující setkání pražského barikádníka s rudoarmějcem. Po mnoha letech přemísťování pomníku, ale i jeho znesvěcování hanlivými symboly, jsme se tu dnes sešli se snítky šeríku. Jejich sladká vůně znovu připomíná, jak omamně tehdy v květnu voněl mír.

Když jsem si včera chystala tuto řeč, znovu jsem si s úžasem připomněla, že v ruštině má slovo mir dvoji význam. Kromě míru znamená i svět. Snad je to ozvuk prastaré zprávy. Kód předávaný z pokolení na pokolení a uchovávaný napříč časem vědomými bytostmi, které oba významy slova mir sepnuly k sobě, jak dlaně při modlitbě. Vždyť už v evangeliu stojí, že na počátku všeho bylo slovo. Slovo, které se stalo základem světa a principem života lidí.

Sudetengau byla jednou velkou otrokárnou a hřbitovem desítek tisíc umučených

JOSEF SEDLÁK

Hitlerovské Německo mělo již předem precizně vypracovaný plán, jak si počínat v zemích, které chtělo uchvátit. Jak zneškodnit a posléze likvidovat jím nepohodlné osoby. Nepřistoupilo zpočátku k tomu, co později nacisté běžně prováděli – hromadné popravy s cílem zastrážit obyvatelstvo. Byli si vědomi, že v těchto zemích získávají lacinou pracovní sílu, zejména pak ve zbrojním průmyslu a i nuceným nasazením na různá místa přímo v říši. Německo dovedlo doslova vysát úmornou práci, mnohdy za tvrdých až nelidských podmínek, své novodobé otroky, a poté, pokud přežili tyto podmínky, je likvidovat. Jestliže se nuceně nasazení dopustili nějakého přestupku, čekalo je umístění v nápravných táborech – jakási „převýchova“ v nacistickém duchu.

Jak v říši, tak i na našem území v **Protektorátu Böhmen und Mähren**, ale zejména v odtrženém pohraničí, postupem času vznikla hustá síť poboček jak koncentračních táborů, tak nuceně nasazených a v průběhu války i zajateckých táborů.

Při pohledu na mapu, až překvapí jejich množství. Třeba na Sokolovsku a Karlovarsku. Jen kolem tohoto lázeňského města jich napočítáme dvanáct, z toho v Chodově dva. Zcela ale dominoval Nejdek, kde postupně vznikly čtyři tábory, převládali zde váleční zajatci, převážně z Rudé armády. V Nové Roli, kde několik závodů se věnovalo zpracování kaolinu, tvořily převahu uvězněné ženy. Sedlecký tábor „hostil“ přes pět stovek sovětských důstojníků. Nezaostal ani Jáchymov, robota v tamních dolech byla velmi krutá. Tábory byly umístěny v okolí průmyslových center. Jednotlivé firmy, které si lacinou sílu, vlastně otroky pod dozorem SS, najímaly, se k vězňům chovaly tvrdě. Odměna za práci šla do hospodářské správy SS. Ruka k ruce se hřešivě vinula.

To, co si dovolili Němci na území **Sudetengau**, kde spořežali na oddanost a pomoc henleinovců, už tak nešlo otevřeně provádět v **Protektorátu Böhmen und Mähren**. Na území okresu Domažlice byly tábory tři, největší v Holešově, ale ten za války spadl do zabraného území. Ve zdejší muničce pracovaly přes dvě stovky mužů a na 750 žen, vězni

mnoha národností. Zacházení s nimi bylo někdy až otřesné, pokus o útěk znamenal popravu před očima všech pro výstrahu. Daleko hustější síť byla na Chebsku. V celkem osmi táborech živořily tisíce lidí, u Jesenice až 1700 zajatých rudoarmějců. Tísnil se ve stodolách a podobných objektech.

Pobočky koncentračního tábora či zajatecký tábor bychom marně hledali na Klatovsku. Přitom zdejší úřadovna gestapa byla známá svou surovostí při výsleších, gestapáci zde měli i svou věznici. Stejně tak tomu bylo v Plzni. Na severním Plzeňsku existovaly čtyři tábory. Ten v Třemešné pro mladistvé. Na Rokycansku byl jediný tábor. Ten v Mirošově byl velmi početný. Zpracovávalo se zde dřevo z brdských lesů, které Němci bezohledně plundrovali. Odtud také pocházel některý materiál, který byl potřebný pro stavbu západního valu ve Francii.

Zbývá nám v tomto přehledu ještě Tachov. Zde byly čtyři tábory, nejpočetnější byl v Plané u Mariánských Lázní. **Ten na Přijde byl určen pro židovské vězně.**

Je známé úsloví, že statistika je souhrn nudných a nepřesných čísel, V tomto případě čísla vyjadřují strašlivou skutečnost a dosvědčují zrudnost nacismu a jeho masového využívání ot-

rocké práce. Na území západních Čech na 52 místech existovalo 72 pracovních táborů a 3 věznice gestapa. Mnohé z nich byly filiálky bavorského koncentračního tábora Flossenbürgu, nacházejícího se nedaleko našich hranic. A ona uváděná nepřesnost ve statistice? V předmětných „výchovných“ zařízeních se popravovalo či vraždilo běžně, chybějící počty otroků se téměř okamžitě doplňovaly.

Známa německá důslednost se zde projevovala, o všem se vedly pečlivé záznamy, přesná evidence, prostě německý „ordnung“. Díky tomu a rychlému konci se tyto důležité dokumenty, zpravidla nezničené, dostaly do našich rukou. Proto víme, kolik novodobých otroků se zde až k vlastní smrti dřelo pro vítězství říše v zájmu germánských „nadlidí“. Takže matematické chyby byly určitě mizivé. Vždyť ten příkaz – udřít vězně, využít je a pak likvidovat, mnohdy i místní Němci plnili do posledních dnů války. Fanatismus některých nacistů, a opět pře-

devším místních henleinovců - lhostejno zda těch ve vysokých funkcích, či obyčejných ortleitrů - byl až neskutečný.

A na závěr jen malá připomínka. Navzdory tomu máme mezi sebou celou řadu novodobých kolaborantů, „odborníků“ na historii, ochotných křivit dějiny a hrbit se před pangermány, zvláště pak před tzv. sudetskými Němci. Tito „naši výtečníci“ se rekrutují jak z nejvyšších pater politiky, tak i z místních lokajů. Ta nalomená páteř od doby pobělohorské, tu a tam pokropená svčnou vodou, zatěžovaná „našimi“ médii, se mnohým germanofilům a sudetomilům nehojí. Svým „příkladem“ dál a dál šíří bacil kolaborace. Jeho dosavadní konzervativní léčba, dřívější i současná, se ukazuje jako málo účinná. Přesto však vždy se náš národ dokázal vypořádat s těmi, kteří ho zrazovali. Očistí se i nyní. V to věříme, a tomu budeme napomáhat!

7. 3. 2018

Zdroj: České národní listy na Facebooku

Německo nám slíbilo zaplacení válečných reparací. Jde v současnosti přibližně o částku 3,5 bilionů korun, která nám patří

OGŇAN TULEŠKOV

Když Willi Brandt byl v 70. letech v Praze, tak nám slíbil, že od Německa dostaneme reparace zaplacené. Uvedl však jednu podmínku. Nejdříve Německo musí být sjednocené a pak zaplatíme reparace. Západní Německo přece nebude platit reparace i za Východní Německo. Pak nám slibovali zaplacení reparací další němečtí státníci. Snad posledním z nich byl H.-D. Genscher, tehdejší ministr zahraničních věcí. Když jsme s Německem chtěli jednat o reparacích, Genscher nám sliboval, jakmile dojde ke sjednocení Německa, sejdem se a rychle se dohodneme.

Ke sjednocení Německa nakonec skutečně došlo. Pak Genscher opět požádal ještě o chvilku strpení. Na programu jsou prý nyní celoněmecké volby. Po nich že nastane ona vhodná doba k jednání o reparacích. Volby minuly. Němci však o reparacích nechtěli nic slyšet. Ano, pravděpodobně za tím stál i Hans-Dietrich Genscher.

Otázkami našich reparačních nároků se zabývá již léta prof. JUDr. V. Pavlíček, CSc. Zapamatovali jsme si jeho větu, že kdykoliv můžeme položit naše reparační požadavky na jednací stůl. Domníváme se, že zatím k tomu chyběla odvaha našich státníků i diplomatů. Jejich odvolávání se na Česko-německou deklaraci z roku 1997, již jsme se, jak tvrdí, zrekli svých nároků vůči Německu, je trapné. Naše reparační nároky byly zakotveny Pařížskou reparační smlouvou, a jak jsme přesvědčeni, dále trvají.

Ogňan Tuleškov. Foto archiv

Nemůžeme však souhlasit s následujícím tvrzením pana Rudolfa Jindráka, šéfa zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky: „V pařížských dohodách o reparaci, kdy jsme čerpali jen velmi malou částku, tak se tam mají započítat majetky odsunutých sudetských Němců, ale nikdo to po-
řádne nevyčíslil.“

Tak především, Německo nám na reparacích zaplatilo přibližně 0,4 % z částky, již nám dluhuje. Tedy nejde o nějaké naše čerpání reparací, ale o placení reparací Německem. A to bohužel své reparační povinnosti vůči nám neplní. Ministerstvo zahraničních věcí Československa vydalo v roce 1946 knihu o Pařížské reparační smlouvě. Zde je vysloveně uvedeno, že my, Československo, jsme povinni konfiskovat německý majetek tak, aby se nedostal zpět do německých rukou. Toto ustanovení skutečně též mluví o tom, že tyto konfiskované majetky odpočtou signatární vlády od svého podílu na reparacích (*paragraf A, str. 67. Dohoda o německých reparacích, vydalo Ministerstvo zahraničních věcí v Praze, Orbis, I. vydání v srpnu 1946*)

Ale u tohoto ustanovení nelze zůstat. Je třeba pokračovat dále a dostat se k paragrafu D. Zde se můžeme dočíst: „Při provádění ustanovení výše uvedeného paragrafu A majetek, který byl vlastnictvím členské země Spojených národů anebo osob, které byly příslušníky této země a nikoli Německa

a v době anexe nebo okupace této země Německem či v době jejího vstupu do války, nebude započten na jeho účet reparací...“

A právě toto ustanovení Pařížské reparační smlouvy uvádí, že hodnotu majetku konfiskovanému přesídlovanému německému obyvatelstvu nejsme povinni odečíst ze svého reparačního účtu (*str. 67 - 68, Dohoda o německých reparacích, přeložil a opatřil poznámkami Dr. Miroslav Rašín. Vydalo ministerstvo zahraničních věcí v Praze, Orbis, I. vydání v srpnu 1946*).

Bylo by dobré, kdyby naši všichni „odborníci“ dostudovali ustanovení o reparacích až do konce a pak dělali závěry.

Řešení, že nula od nuly pojde, od-
mítáme, i když by bylo vydáno ve zvlášť líbivé formě, samozřejmě doprovázené velkým mediálním humbukem a předváděním „našich“ politiků v rolích, jež napsal k naší velké škodě někdo jiný. Jde v současnosti přibližně o částku 3,5 bilionů korun, která nám patří. A samozřejmě i Slovenská republika má nárok na přiměřenou částku z této sumy. A reparaci bychom se měli hlasitě domáhat. Činí to dnes již Řekové, nově se připojili i Poláci. Proč my nikoliv? Ze Slovenska zatím znějí jen nepřilíhající slova.

8. 5. 2018

Zdroj: www.ceskenarodnilisty.cz

JEN PODLE NOREM MEZINÁRODNÍHO PRÁVA

**Rozhovor Jaroslava KOJZARA s Richardem KRÁLEM,
bývalým vysokým úředníkem Ministerstva zahraničí ČR**

• Je období každoročních srazů landsmanšaftu. Letos měla jet do Bavorska na sraz Sudetoněmeckého landsmanšaftu „jen“ exministryně Marksová. Nebude to pro SL málo?

Jistě by dali přednost někomu výše postavenému. Jenomže my nyní máme pouze ministry v demisi, a vláda v demisi nemůže přijímat žádná vážnější rozhodnutí. Proto se musí spokojit s exministrýni. Záležet bude na tom, co paní Marksová na srazu řekne. Ono to není vděčné poslání. Pokud bude opakovat, co řekl Václav Havel ve svém projevu v Klementinu, že totiž s jejich požadavky se už nedá nic dělat, budou zklamáni. Pokud řekne něco, na co čekají, může mít problém doma.

• Měl by tam vůbec jezdit český činitel?

Já bych otázku položil jinak: Máme s představiteli SL jednat? Moje odpověď je určitě ano, ale záleží na tom, o čem, a do určité míry i s kým. SL je soukromoprávní instituce, právně něco jako náš Sokol. Nemůžeme s ní jednat o věcech, které patří do působnosti německých státních orgánů. To zakazuje mezinárodní právo, podle kterého by to bylo zasahování do vnitřních záležitostí suverénního státu. A už vůbec nemůžeme s SL jednat o záležitostech, které byly upraveny platnými normami mezinárodního práva. K tomu bychom vedle souhlasu Spolkové vlády potřebovali souhlas tří signatářů Postupimské dohody a osmnácti signatářů Pařížské reparační dohody z prosince 1945. Existuje však řada oblastí, kde bychom na různých úrovních s SL, případně jinými obdobnými organizacemi, jednat mohli, a dle mého názoru i měli. Jde o ekonomiku, kulturu, školství...

Základy k tomu byly položeny už před listopadem 1989. Tehdejší režim povolil odsunutým nádvětvě republiky a míst, odkud byli vysídleni, a povolil a někdy se i podílel na obnově hřbitovů, které jsou trvalým svědectvím o tom, že zde jejich předkové žili. V této souvislosti je možné připomenout, že i za první republiky, kdy vztahy mezi německou menšinou a státními orgány byly vyhozené, vztahy mezi Čechy a Němci na mezilid-

ské úrovni nebyly vždy otevřeně nepřátelské. Svědčí o tom praxe, kdy děti z českých rodin byly o prázdninách na základě výměny posílány do německých rodin, aby se naučily německy, a opačně. Tehdy se tomu říkalo wechsel.

Je paradoxem, že dobře míněná snaha Václava Havla vedla k oživení revanšistických tendencí, a stala se na čtvrt století překážkou rozvoje slibných tendencí, které měly vést k usmíření.

V Českoněmecké deklaraci z roku 1997 se prohlašuje, že „nebudeme otvírat otázky minulosti“. Deklarace není mezinárodní dohodou. Jde o dva identické vnitrostátní dokumenty nejvyšších zákonodárných orgánů obou států. Nevyplyvají z nich žádné mezinárodní závazky, i když text byl sjednán na exekutivní úrovni. Mají však normativní charakter a jsou závazné pro orgány státní správy příslušných států. Tedy přímo pro nejvyšší orgán státní správy, jímž jsou vlády. Nejsou závazné pro normální občany, tedy ani pro SL, ani pro paní Marksovou. Ta je za svá jednání odpovědná pouze svým voličům. Vláda je však odpovědná parlamentu, a to i za jednání jednotlivých činitelů státní správy, především ministrů. Sankce za porušení nebo nedodržení usnesení parlamentu je vyslovení nedůvěry vládě. Ta ji může předejít návrhem na odvolání konkrétního ministra. Každé vystoupení, které by bylo možno interpretovat jako otevírání otázek spojených s odsunem, by mělo být sankcionováno.

Pokud jde o to, s kým máme jednat – vyhýbal bych se těm, kteří v roce 2004 hlasovali v Evropském parlamentu proti přijetí České republiky do EU. Evropská unie se svými svobodami volného pohybu osob, zboží a kapitálu umožňuje odsunutým, kteří o to stojí, se vrátit, zde se usadit a případně i za tehdejších velmi nízkých cen koupit zpátky jejich dřívější majetek, a tak realizovat svoje proklamované „právo na domov“. Svým hlasováním dali najevo, že jim nejde o zájmy odsunutých, ale o odplatu. S nimi, stejně tak jako i s ostatními revanšisticky motivovanými činiteli, bych nevěděl, o čem jednat. Vyhýbal bych se

i těm, kteří odmítají Německo-českou deklaraci z roku 1997.

Osobně jsem toho názoru, že s SL by měl přímo jednat pouze příslušný útvar ministerstva zahraničí, který má ve své kompetenci - v souladu s mezinárodním právem a zvyklostmi - udržování styku se zahraničními krajany. Tedy těmi osobami, které v minulosti měly naše státní občanství.

• **Byl jste u příprav a projednávání polistopadové smlouvy s Německem. Jak tam se řešily požadavky právě sudetských Němců?**

Možná budou někteří čtenáři překvapeni, ale německá strana se o požadavcích odsunutých sudetských Němců nezminila. Ty prostě nebyly předmětem jednání. Trvala však na tom, aby v preambuli ke smlouvě bylo vedle odsouzení hrůz války i odsouzení „vyhánění“. Odmítla naše argumenty, že přesídlení Němců nelze stavět na roveň zvěrstvům, ke kterým za války došlo. Odmítla i argument, že nelze srovnávat transporty s odsunutými, které na konci čekala teplá polévka, s transporty Židů, které na konci cesty čekaly plynové komory.

K pochopení německého postoje je třeba se vrátit do minulosti. Tvrzení odsunutých, že za jejich utrpení může Beneš a Československo, neodpovídá historické skutečnosti. Je pravda, že po zkušenostech z Mnichova Beneš usiloval o řešení německé otázky. Odsun celé početné německé menšiny nebyl jeho nápad. Chtěl Německu odstoupit část státního území, na kterém žil téměř milion obyvatel. Něco přes milion chtěl vypovědět z republiky, a to těch, kteří se nějak provinili proti Československému státu. Zbývající milion měl být ponechán s tím, že jim měla být zaručena určitá práva. Toto řešení prosazoval u britské vlády. Ta se v prvních letech války odmítala vyjádřit k poválečnému uspořádání v Evropě. Ke změně došlo v polovině roku 1942. Jako reakci na řádění nacistů za heydrichiády, zejména vypálení Lidic, tehdejší britský ministr zahraničí prohlásil, že „po tom všem, co se stalo, nebude po válce možno zabránit tomu, aby obyvatelstvo okupovaných zemí nevyhnalo Němce ze svého území“. Začátkem srpna pak britská vláda oficiálně informovala Beneše, že nepovažuje myšlenku odstoupení za dobrou, protože se už v dřívějších prohlášeních zavázala, že nebude podporovat žádné změny, ke kterým došlo po roce 1938. Dále, že považuje vyhoštění na základě prokázané činnosti proti státu

u tak velkého počtu osob za nepraktické a ponechání tak velkého množství Němců v republice za riziko. Proto je pro odsun všech příslušníků německé menšiny. K tomu je třeba uvést, že britské stanovisko nebylo motivováno potřebou odplaty, ale snahou předejít tomu, aby nemohla být opět zneužita k destabilizaci regionu. Potvrzuje to i skutečnost, že počítali s tím, že odsun bude zahájen až rok po skončení války, a bude prováděn v průběhu pěti let.

Netřeba dodávat, že Beneš s tímto stanoviskem souhlasil. Projednal jej potom ve Washingtonu a v Moskvě. Možno konstatovat, že dohoda o od-

Bernd Posselt. Foto FB

sunu vznikla ještě v průběhu 2. světové války. Proto se Jaltská konference touto otázkou nezabývala.

Vlastní odsun se u nás prováděl na základě této dohody, a ne na základě prezidentských dekretů, jak se někdy nesprávně uvádí. Právním podkladem bylo exekutivní rozhodnutí ministerstva vnitra. Písemně byla dohoda o odsunu potvrzena v Postupimské dohodě, kde bylo dodáno, že odsun má být prováděn spořádaně a humánně. Odsun se vztahoval nejen na Němce žijící v Československu, ale i na ty v Polsku. V Pařížské reparační dohodě potom bylo rozhodnuto, že její signatáři zkonfiskují veškerý německý majetek, který se nachází na jejich území. Příslušné ustanovení je formulováno nikoliv jako právo tento majetek převzít, ale jako povinnost. Navíc je zavazuje, aby přijali opatření, aby se tento majetek nemohl v budoucnosti vrátit do německých rukou.

Německá vláda je v situaci někoho, kdo se ocitl mezi dvěma mlýnskými kameny. Na jedné straně jsou zde naprosto jednoznačné normy mezinárodního práva, jejichž dodržování hlídají USA, kde žije početná a vlivná skupina osob, jejichž příbuzní a přátelé se stali obětí nacistického řádění, na straně druhé je téměř deset milionů vlastních občanů – voličů, kteří považují přesídlení za příkoří

a domáhají se odškodného. Vláda mezi těmito protichůdnými pozicemi kličkuje. Příkladem je vystoupení kancléře Kohla v Praze při podpisu Česko-německé smlouvy, a Česko-německé deklarace v roce 1997, kdy na tiskové konferenci na předešle připravenou otázku, jaký mají tyto dokumenty dopad na požadavky odsunutých, prohlásil, že sjednané dokumenty tyto otázky „neřeší“. Poctivá odpověď by byla, že žádné oprávněné nároky neexistují.

Po pádu železné opony se ústředním motivem stalo „nevracejme se do minulosti, soustředíme se na společnou budoucnost“. Nebyla to německá vláda, která problematiku odsunu otevřela. To udělal náš prezident Václav Havel. Brzy po svém zvolení se jednostranně odsunutým omluvil. To mělo zásadní vliv na vyhranění stanovisek uvnitř SL, kde byly do té doby i proudy požadující usmíření. Tehdejší předák Neubauer začal vystupovat s heslem „když bylo uznáno, že na nás byla spáchána křivda, je přirozené, že máme nárok na odčinění“. Tím mělo být vrácení majetku konfiskovaného po válce. Je přirozené, že velká většina odsunutých s ním souhlasila. Německá vláda tento vývoj nesla nelibě. Bylo jí jasné, že jde o nereálnou záležitost a že by se dostala do konfliktu se svými západními spojenci a dala to odpovídajícím způsobem najevo.

Po sjednocení Německa se v listopadu v Paříži u příležitosti zasedání KEBS setkal Havel s kancléřem Kohlem. Po úvodních zdvořilostních frázích začal Havel svoje vystoupení slovy: „Pokud jde o příslušníky SL...“ V tom okamžiku mu Kohl nediplomaticky skočil do řeči prohlášením: „O tom bych s vámi chtěl mluvit jindy a jinde...“ Havla to tak vyvedlo z míry, že setkání bylo bez projednání dalších témat ukončeno. Když se Havel vrátil k doprovodu, měl prohlásit: „Kluci, ono to s těmi sudeťáky bude složitější, než jsme si mysleli.“

Havel se ale nenechal odradit a začátkem května následujícího roku předložil německému kancléři dalekosáhlý návrh. Podle něho měli Němci odškodnit čs. oběti nacistického teroru, a my bychom vrátili odsunutým čs. občanství s tím, že by si ponechali i jejich německé. Ti by potom mohli v rámci restitucí dostat svůj majetek, případně náhradu za něj, jako naši občané. Návrh vyvolal v Bonnu zděšení. Jednak vzhledem ke svým právním názorům odškodnění našich občanů zásadně

odmítali, jednak jim bylo jasné, že realizace návrhu by narazila u signatářů Pařížské reparační dohody. Protože se nechtěli dostat mezi ony zmiňované mlýnské kameny, zvolili jedinou možnost, kterou měli: návrh prostě ignorovali. To ale považoval Havel za urážku, a proto uložil koncem července tehdejšímu kancléři Schwarzenbergovi, aby zatelefonoval přímo Kohlovi a pohrozil mu, že pokud nedostane odpověď na své návrhy do dvou dnů, zveřejní je v médiích. V době telefonátu byl Kohl na zasedání vlády, kterému předsedal. Zasedání musel přerušit a jít k telefonu. To, co slyšel, jej nevyvedlo z míry. Pohotově odpověděl, že věc musí nejdříve projednat ministři zahraničních věcí. Došlo k tomu při setkání Dienstbiera s Genscherem až v polovině září v Mnichově. Z jednání se nedochoval žádný zápis, pokud vůbec byl nějaký pořizován. Ať už se ministři dohodli na čemkoliv, skutečnosti zůstává, že od té doby se Havel o těchto věcech nezmínil, a ve svém památném projevu v pražském Karolinu prohlásil, že se s osudem odsunutých sudetských Němců už nedá nic dělat. Prohlášení udělal jako prezident republiky, a je ho nutno považovat za oficiální stanovisko státu, které musí být respektováno.

K dalšímu vývoji došlo v souvislosti s Česko-německou deklarací, v ní se obě strany zavázaly, že „nebudou otvírat otázky minulosti“ a že si „ponechají své právní názory“. To byla mj. i reakce na pokus Václava Havla vyrovnat se s minulostí, a řešit tak dva zásadní problémy vzájemných vztahů. K tomu je snad potřeba dodat, že jeho dobře míněná, ale naivní iniciativa nebyla jedinou, se kterou po svém zvolení přišel. Stačí připomenout jeho požadavek, aby spolu se zrušením Varšavské smlouvy bylo zrušeno i NATO, nebo jeho požadavek, aby Západ pomohl Sovětskému svazu, a tím zachránil Gorbačova. Havel prostě nadřazoval spravedlnost nad právem. Právem se nechtěl nechat vázat. Proto za první návštěvy v USA daroval CIA zámek Štířín, slíbil Němcům darovat budovu velvyslanectví na Malé Straně, a když Němci vykopli Svobodnou Evropu z Mnichova a britská vláda odmítla její přemístění do Londýna, protože by to ohrozilo její ekonomické a bezpečnostní zájmy, a navíc americký Kongres odmítl financovat náklady s jejím přemístěním, Havel na žádost prezidenta Clintona poskytl přístřeší v Praze, což nás stálo ztrátu zakázek v některých zemích.

Já doufám, že paní Marksová si jako zkušená a dosud i úspěšná politička vezme z tohoto vývoje poučení a vyhne se všemu, co by bylo možno interpretovat jako ochotu otevírat otázky minulosti. Pokud by chtěla mít stoprocentní jistotu, mohla by své plánované vystoupení konzultovat v Berlíně.

• **Slyšel jsem, že řada bodů je u nás vysvětlována jinak než u Němců. Je to pravda?**

Rozdíly ve výkladu jednotlivých pojmů jsou spíše pravidlem než výjimkou. To se týká už samotné Versailleské mírové smlouvy, která určila naše hranice s Německem. Na německé straně se tvrdí, že šlo o „diktát“ a že platí jen to, co bylo mezi Německem a sousedními státy ujednáno na bilaterálním základě. To se svými západními sousedy sjednalo v polovině dvacátých let dohody o vzájemných hranicích. Ty se potom staly „státními“. Hranice s východními sousedy jsou pouze „stávající“. Mnichovská dohoda nebyla diktátem, ale dohodou mezi čtyřmi evropskými mocnostmi, ke které Československo v souladu se svými ústavními normami přistoupilo. To, že tři velmoci od ní ustoupily, nemění nic na tom, že ve vzájemných vztazích platila až do roku 1973, kdy byla smlouvou mezi Československem a SRN prohlášena za neplatnou a hranice se zase staly jen stávajícími. Podle zmiňované smlouvy jsou však „nedotknutelné“. Potvrzení, že naše hranice jsou standardními státními hranicemi, jsme se nedočkali ani v Moskevské smlouvě ze září 1990, která měla nahradit mírovou smlouvu s Německem. Tam jsou hranice sjednoceného Německa označeny pouze za „konečné“. V prvním dohodnutém textu dohody z roku 1992 byly naše společné hranice opět označeny za „stávající a nedotknutelné“. Když jsem proti tomu veřejně vystoupil, pokusili se naši vyjednavatelé prosadit termín „státní“. Německá strana to odmítla jako nepřijatelné. Nakonec se ale podařilo získat její souhlas s tím, že v českém textu použijeme ono slovo „státní“. Doplnili to poznámkou, že jim je jedno, co si tam dáme, pro ně platí text německý.

Mimoходом, Adolf Hitler ve svém Mein Kampf používá pro hranice slovo „momentální“. Za této situace se nelze divit, že třeba v Bavorsku nebo Sasku se o našich hranicích mluví jako o „zemských“, zvláště když to na naší straně zřejmě nikomu příliš nevadí. Obdobná je i situace pokud jde

o sudetské Němce. *Ti se považují za vyhnance. My je považujeme za odsunuté. Podle mezinárodních dokumentů však jde o přesídlence. Za vyhnance se nyní považují i ti, kteří sami odešli z východních území před postupující Rudou armádou, případně byli evakuováni samotnými německými orgány. Těm se po válce oficiálně říkalo běženci a u nás za Protektorátu národní hosté. Tak můžeme pokračovat dál a dál. Atentát na Heydricha byl vraždou. Oběti nacistické perzekuce byly spravedlivě potrestány, protože se provinily proti tehdy platným zákonům, a proto nemohou mít nárok na odškodnění. Padlí za Pražského povstání byli oběti pouličních výtržností, které německá okupační správa potlačovala v zájmu obnovení veřejného pořádku atd.*

Když si německá strana u vedení státu prosadila, že v preambuli k dohodě z roku 1992 bude odsouzeno „vyhánění“ a postaveno na roveň tomu, co nacisté spáchali proti našim občanům, dali jsme do důvodové zprávy, která je interpretační pomůckou pro text smlouvy, pasáž, že *vyháněním rozumíme to, co se stalo při neorganizovaném odsunu před vstupem v platnost Postupimské dohody, a vyhánění čs. občanů z pohraničí po Mnichovské dohodě*. Ministr Dienstbier si toho zřejmě nevšiml, a když to vyšlo najevo, omlouval se Němcům, že mu to tam „strčili ti úředníci z ministerstva“. Němce to ale nijak nerozčílilo a přešli to bez povšimnutí. Pro ně to bylo jen potvrzením, že u nás stát prostě nefunguje tak, jak by měl. Proto nás neberou příliš vážně. Dokud nebudeme mít konzistentní, sebevědomou zahraniční politiku, vycházející z národních zájmů, tak se s tím asi nedá nic dělat.

• **Jaké důsledky z této smlouvy, tedy z tehdy přijatých dohod, mohou plynout i nadále?**

Česko-německá deklarace je přiznáním toho, že nemáme sílu naše požadavky prosadit. Propásli jsme příležitost je uplatňovat v jednáních o sjednocení Německa v roce 1990. Na rozdíl od Polska jsme účast odmítli, a to na výslovnou žádost německé strany, která slibovala, že všechny otevřené otázky vyřešíme až po sjednocení Německa. Teď nám nezbývá nic jiného, než trvat na dodržování všech spojeneckých smluv a dohod, kterými byly uspořádány poměry v poválečné Evropě. Ty jsou stále bez výjimky platnou součástí mezinárodního práva.

Zdroj: Naše pravda 30. 4. 2018

Chybný výklad Česko-německé deklarace

JIŘÍ JAROŠ NICKELI

Že prý jsme se údajně v Česko-německé deklaraci "zavázali" nevymáhat reparace na Německu. Domnívám se, že opak je pravdou. Proč?

Deklarace - pokud je známo z pohledu právníků - není tzv. konstitutivní akt. Deklarace pouze deklaruje, tj. veřejně slavnostně prohlašuje něco o něčem. Máme dokonce deklaratorní zákony - zákon o T. G. Masarykovi, zákon o Edvardu Benešovi, zákon o povaze komunismu. Tyto zákony však nemají jinou, než proklamativní účinnost. Nemají žádné sankce.

Jestliže se deklaranti o Česko-německé deklaraci dohodli na tom, že "nebudou otvírat otázky minulosti", neznamená to, že by se "zavázali" k právním krokům, které by rušily minulé nebo dokonce trvající závazky. A podle mne, i podle právních kapacit, jako je například ústavní expert univ. prof. JUDr. Václav Pavlíček, DrSc., právní závazek Pařížské reparační dohody trvá, a trvájí tudíž všechny aspekty, z něj vyplývající - tudíž i placení, splácení čili umorování závazku plynoucího

Wermacht na nádvoří Pražského hradu 15. 3. 1939

z poválečných ustanovení vítězných mocností 2. světové války. Pokud je známo, tyto závazky nikdy nikdo nijak nezrušil. Tudíž nároky České republiky na Spolkovou republiku Německo trvají, jakožto nároky nástupníka poškozeného státu, na závazky nástupníka státního viníka agrese proti tehdejší ČSR.

Podle mne placení německých reparací nespádá do "otvírání otázek minulosti", neboť je pouhým plněním dávno stanovených nároků našeho státu, nikým a ničím nezpochybných, tudíž stále platných. Samo Německo nikdy tyto nároky nezpochybnilo - dokonce ani v citované deklaraci - pouze žádalo několikrát odklad, zapříčiněný nesjednoceností německého státu. Po sjednocení důvod tohoto odkladu navždy pominul a je jen na Německu, aby svůj léta nesplacený závazek reparací splnilo v míře, kterou mu ukládá Pařížská reparační dohoda.

Naše Pravda 11. 6. 2018

Žít Landsmannschaft

VIKTOR LOŠTÁK

V sobotu 28. května se v Brně demonstrovalo. Hnutí Žít Brno se sudetoněmeckým krajanským sdružením vyrazilo na Pouť smíření, která přiměla demonstranty protistrany vyjádřit rozhořčení nad falšováním historie.

Československá Obec legionářská, Český svaz bojovníků za svobodu a další organizace uspořádaly protestní pochod v centru Brna. V projevech řečníků i v petici, předané na závěr pochodu na magistrátu, odmítli účastníci interpretaci dějin podle Žít Brno a landsmanšaftu.

O překrucování historie psát nechci. Snad by stálo za to si všimnout, že přestože protest legionářů a ostatních měl víc než dvojnásobný počet účastníků, v brněnské Rovnosti i dalších médiích byl podán jako jen jakýsi kolorit na pozadí Pouti smíření. Nejdůležitější ze všeho, a zároveň to, co ještě nezaznělo, je však něco jiného - volební podvod Žít Brno.

Hnutí Žít Brno je sladkým plodem lásky Yvonne Gaillyové a Berndy Posselta. Nebo snad ne lásky, ale dlouholetého osobního přátelství, spojujícího mluvčího landsmanšaftu a matku Matěje Hollana nejméně od devadesátých let. Yvonna Gaillyová je nejen nejmenovanou a skrytou zakladatelkou aktivistického hnutí, ale také jeho faktickou polopředsedkyní. Prostřednictvím svého syna Matěje Hollana ovlivňuje zejména agendu, spojenou se sudetskými Němci, která tak pochází přímo od Berndy Posselta.

To vše je v principu legitimní. Žít Brno může přirozeně hájit zájmy a cíle jaké se mu zamane. Ovšem jen tehdy, když to voličům předem řekne. Jestliže po volbách hnutí uskutečňuje zcela jinou politiku, než na jakou si vyžádalo mandát, je to podvod. Stejný podvod, jako když brněnští Zelení nalákali voliče na slib levnějších šalinkaret, aniž by pak za následující téměř dva roky cokoli reálného podnikli, je volebním podvodem i zatajení pravých cílů hnutí Žít Brno.

Žít Brno svou cestu do brněnského zastupitelstva dláždilo demonizováním bývalého primátora

Onderky, kritikou údajné netransparentnosti magistrátu a naznačováním korupčních souvislostí. Zcela však zatajili pravdu o sobě samých. Neřekli voličům nic o tom, že část jejich politiky píše Sudetoněmecké krajanské sdružení, ani slovem se nezmínili, že vidí svět očima Berndy Posselta.

Bernd Posselt a jeho krajanské sdružení dnes deklarují, že nemají vůči České republice žádné majetkové nároky. Snaží se tak vytvořit dojem, že jejich úzká spolupráce s hnutím Žít Brno nemá jiný význam než kulturní, a že snad ani není pro

voliče podstatná. Je, a zcela zásadním způsobem.

Je-li Žít Brno politickým nástrojem německého krajanského sdružení, stává se i nástrojem uplatňování německého vztahu k imigračním otázkám. Když Bernd Posselt definuje agendu Žít Brno i v oblasti imigrace, stává se tak Hollanovo hnutí výběžkem německé vítací kultury. A to opět, aniž by to voliči předem věděli a mohli ve volbách zohlednit. A to je jednak konečně objasněním, proč Žít Brno ve vztahu k imigraci dělá to, co dělá, jednak a hlavně - je to podvod.

Chtěl bych věřit, že Žít Brno přestane od nynějška voliče klamat a ve všech svých prezentacích bude nadále důsledně používat podtitul "s podporou landsmanšaftu". Chtěl bych, ale tak nějak mi přijde, že bych asi byl blázen, kdybych tomu opravdu věřil. Žít Brno bude lidi podle všeho obelhávat dál. Budiž. Pak je ale na některých z nás, abychom to voličům řekli sami.

29. 5. 2016 *Zdroj:*

<https://lostak.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=524657>

VÁCLAV HONS

80. narozeniny

RUZYŇSKÝ AKÁT

odpovídám opět
jen své
neodpovědnosti

jen malými přískoky
čtenáře
trestního rejstříku

deset let chození
semaťam
desetkrát za týden
jsem tam

už trochu
z opomenutého návyku

v hlučné samotě
hrabu se sám
planě volávám
do dálav

snění nám dodala

v zamčené samotce
myslíš víc
na kliku

nedovřu a nedomakám
samá paka

a pak po službě
módní saka
ruka v rukávě

pohlaví se střídá
podle toho
kdo je pod námi

úděl neznámý
já jsem my

jen žádnou paniku
znatelného úniku

těch neslyšitelných

výkřiku
krucinál fagot nabij
pal

druhá světová
opět bez boha

z bílého domu
vzlétla černá labuť

i několik světských
cirkusových tabu

na dvorku
nůše modrých
pondělí

poslední výstřely
svět opět rozdělí

nastává trudné
trumpování

vysoké odpoledne
zvolna dojídá
skřivanní pašťiku

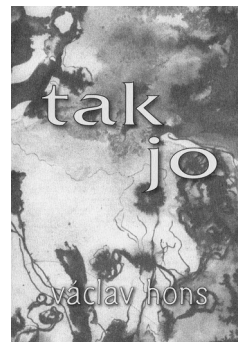
jen jeden originál
a samé klony
oni jsou ony

vězeň svědomí
už má v praze
tři domy

dozorci s oprátkami
na vězeňském dvoře
obviněným
naposled zatančí

není čas na soudy
kdejakého pobudy

akáty bílé
to je ta
úzkostná chvíle

nepomůže ti
růže s vínem
vybrzdila mě
ta známá svině

přijíždí sanitka
život na nitkách
panna pažitka

i obejda pohřebák
na pohřbech
zahejbá

obvyklý denní
rituál

ale čert ví
kde se tu
mozart vzal

dozorci končí jeho
valčíčkem
v šárce na kančím

cizí očko
zavřené pod víčkem

tu myšlenku
tak dlouho nehyčkej

nebeské slovo
prý platí
i v božím pekle

i já platím
z nálezů jen ztráty

v prázdné kádi
dvě ryby leklé

plavaly pod oblohou
ale co z toho

nikdo ti neporadí
jen římská
symbolika
v hodinách tiká

rozhodně
v bohorodičce
vztekle neklej

ale nedej se zviklat
nebuň viklan

ostatně řekla ti
přes jarní meze
přehnout nelze

lidový vzkaz
že byl jsem v abecedě
na doraz

něčí vyčítavý hlas

za kamny je
i bez nápovědy
v zelených ouškách
slyšitelný březem

bez paniky
linkovanými sešity
ženem své
zasněžené poníky

je léto
pod rozvitou větou
jsme stále jen
záračné děti

až jsi svůj
ze dvou pětín

bez křídel
káně myšilov
z hnízda nevyletí

řekla jen nemám slov
směrovka míří
na ždanov

od antiky
naše sladké lolitky
v každém století
váží
nevážné nabídky

cizí slova
obcházejí noční dům
tak alespoň
srdce ztlum

kdejaká
divně zbohatlá
mrtvola
přelistovává zbytečně
soudní teze

a už se
kottavý vašek
na lafetě veze

herečka ví
že bez očka
konce potlesku
nedočká

nevěsta rána
nerána je prodaná

od večera do pána
pije se hustá smetana

ale není tu není
její
panenský penis

KOUŘÍ MI
kdosi
prošlápl nebe

nad městečkem
kouřímí

naš školník
vyběhl

trčí tam
dívčí noha

jak mohlas

miláčku
jak mohlas

BYLA TO KOST
čouhá z něj
disidentství
slaná zlost

metu sametu
metu abych
včas byl

vzhledem
k podzimní orbě
v něže úletu

VERŠE
nejsme
ničím vázaní
jen knihou
brožovanou
milostnou
tíhou

NĚKTEŘÍ
srdnatě řvou
kdo by měl
viset
disent
ale ten cizí
ten s opačnou
vizi

HAHA ZÓNA
potkal jsem toho
pitomce ze šedé
zóny byl stejně
blbý jako tenkrát
i když mu teď
už umíráček
sametově zvoní

bohužel nechal
nám tu své
neztopořené klony

Naše ukázka je z autorovy
sbírky **Tak jo**, kterou vydalo na-
kladatelství Radix v roce 2016.

OLDŘICH A. HOSTAŠA

Chvění času

ČAS

Čas je řeka,
vodopád v každém z nás,
svícen v myšlence,
slza na řase rána,
čas je v nás,
čas jsou hodiny Země;
polibek života.
Čas je zvon,
zvonící na věži dějin.

PODVEČER

Modrý drahokam,
líně se protahuje na tapetě vesmíru.
Mladý vítr,
češe vlasy hájům,
kde kukačka počítá čas
a modré zvonky,
zvoní k sečení.
Letní mámení,
opírá si dlaň o stříbro řeky.
V tůních zní vodnické brekeke
a letní podvečer usedl na lavičku,
kde dva,
poznávají svoji přítomnost.

VEČER

Loď dne,
vplouvá do přístavu večera,
hvězdný rybář si zapálil mlžnou dýmku.
Na pasekách chystají ples noci,
večerní švadleny šíjí půlnoční plášť
a v nálevně času,
pijeme z poháru života.

PŘICHÁZÍ NOC

Ticho stoupá korunami stromů,
hudebníci stínů,
ladí lesní rohy,
krev noci proudí večerem.
Vily ladí nokturno,
lesní majestáti usíná
a mlha,
obléká hvězdný šat.

Foto archiv

VÝCHOD SLUNCE

Paní noci odemkla sluneční bránu
a žhavá ústa,
políbila ráno.
Dva,
co začali lidstvo,
pletou z paprsků copánky.
Ve vlnách řek, oceánů,
hoří jeho zář
a růže svítání,
rozkvétá.

PRAHA SE PROBOUZÍ

Praha se probouzí,
nebe opřelo si dlaň o Vltavu,
ona jako konkubína prodává se větru.
Šum šumavských hvozďů,
jako šál ovinul Petřín,
jdu s Tebou ulicí,
hudba barů utichá,
my pijeme z poháru života,
který připravil čas,
čas Prahy,
která se usmála;
dobré ráno,
vy dva.

RÁNO V PRAZE

Před zrcadlem rána slunečná paní,
rozčesává lokny spánku,
větrný Arab, rozcuchal Ti vlasy
a našpulená ústa jsou vyzývavá.
Nastává ráno, ráno dalšího dne,
Praha si brouká blues,
blues Vltavského smíchu,
když dva na Žofíně počali život
a lampa, která vše viděla;

usíná
a klavírní preludium,
zní ve zdech Národního divadla.
Dobré ráno,
Matičko měst!

PRAŽSKÉ LAŠKOVÁNÍ

Krupiér čas,
bere si daň z matičky Prahy
a z oblačného oceánu,
slunečná paní hladí střechy paláců.

Splav u Mánesa,
šumí své rekviem,
Žofín obléká smoking k tanci.

Smetanova Vltava,
hýčká Karlův most,
ten se líně protáhl
a začal Vltavě lichterit.

Petřínský Mácha se usmál
a vnady kolemjdoucích dívek,
vábí jeho zrak.
Dobrý den, Praho!!

Život vstoupil do tvých vrat.

PETŘÍN

Nad Petřínskými sady,
zlatovlasá paní češe si vlasy.
Je Máj a láska dělá přesčasy,
tramvaj veze dech hospůdek, kavárniček.
Otevírá Pražský hrad,
pro tebe,
Praho!!!

DEN

Den otevřel oči městu
a Marie Nováková zamyká dům.

Na tramvajové zastávce ji někdo oslovil.
Nemáte jízdenku?

Otočila se

zářivé oči na ní hledí,
a den se najednou usmál.

Tramvaj přijíždí

a dva začínají svoji cestu.

Cestu městem do svého života.
(19. 9. 2016)

V POLEDNE

Vodnické zvonky ve vlnách,
zvoní sluneční panování
stín stromů na Střeleckém ostrově,
prodává ticho za pohlazení vánkem.

Vlny Vltavy vypráví rybářům
tiché šplouchání o náplavky,
směřují k poledni.

Slunečná paní se protáhla
a pozlobila střechy domů,
kde bábin kocour chytá lelky.

Praha usedá do kavárniček,
popijí kávu líného poledne.

Děda Přehršle,
stáhl klobouk do čela

a jeho vzpomínky
odplouvají s Vltavou.
30. 5. 2018

ZAMYŠLENÍ

Meč Excalibur popravil přítomnost,
na jevišti dne,
politiky skrývají srdce falše.
Poslanecká sněmovna obnažuje řádky,
která laskají předvolební sliby.
Meč pravdy Excalibur,
je ukotvený ve skále ješitnosti.
Kdo ho vytáhne??
Víš to národe!!!

*Naše ukázka z autorovy tvorby
je převážně ze sbírky **Chvění času**,
kterou vydalo nakladatelství
Nová Forma s.r.o., Písecká 413,
Týn nad Vltavou – Malá strana PSČ 375 01
E-mail autora: hostasa.oldrich15@gmail.com
Mobil: 601 393 199*

VĚRA KULIŠOVÁ

Emoce na houpačce

Motto:

*Láska je někdy zákeřná.
Přepadá nás nepřipravené
a nepřipravené nás opouští.*

LÁSKA NEZNÁ TABU

V lásce tabu není –
ve všech podobách
ji můžeš prožívat
Jen puritán to neocení

SMRT NÁS NEROZDĚLÍ

Až přimknuti k sobě
budeme drahý spát
pod černou zemí
potom snad
můžeme říci už
že nic nás nerozdělí
ani Smrt

NĚKDE MUSÍŠ BÝT

Někde musíš být
čekám tě a čas běží
Už jsem zakoupila
dobrou náladu
odevzdanost...pohodu
i stoický klid
V popelnici splíny leží
lásku střádám do truhlic

Uběhlo jaro léto
i podzim je už pryč –
zase sněží
Tak už přijď

MARNÉ HLEDÁNÍ

Sama nezůstaň
říkali mi známi
Tak šla jsem přec
a hledala ji – lásku
Však před branami
obcí... měst
bylo všude psáno
(a je to smutný fakt)
že vše cenné je rozebráno
a zbyl jen samý brak

Foto archiv

AŽ PŘIJDEŠ

Hledím do ticha
letní noci
Oknem proniká
z oblohy zář
a rozčísla tmu
Vlasy rozhazuji
na polštář
ležím tu
v klubku schoulená –
až přijdeš
tak se ti rozvinu
jak růže z Jericha
po vlhku polibků

HOŘKÝ LÉK

Polibky podáváš
po kapkách
jak hořký lék
s cukrem na lžici

Falešná slast –
výmluvy... mlžení
jsou prudký jed
pro Ego smrtící

VZPOMÍNKA

Tvé oči dokázaly
žasnout laskat hladit
a pálit jak jiskry žhavé
Tak často usměvavé
měly svit hvězdy za večera
Když jsem se do nich zahleděla
jako bych procházela
nekonečným vesmírem
Jen Smrt je zhasit dokázala
a teď je kryje černá zem

NEDOSTIŽNÁ NIRVÁNA

Silou vůle
jsem překročila
práh bolesti
a vstoupila do říše
zapomnění
nic netušíc o existenci
zákona návratu

LAVIČKA V PARKU

Lavička v parku
láká k posezení
nohy znavené
Usedám a smutno je mi
z prázdného místa vedle mne

Páry milenců
kolem sebe vidím –
tváře rozzářené
rty přísáté ke rtům
kol těl paže propletené
Oči nezávidí
jen mysl si přeje
ať vrátíš se ke mně
chci cítit, že zase žiji

SEZNAMKA.CZ

Seznámení lehké není
když roků přibývá
Šance je mizivá –
asi na ocet zbudu
Zřejmě mě dostihla
neviditelná ruka trhu

PROHLÉDNUTÍ

Jsi pro mne kniha otevřená
lákavé bádání
tak dlouho čtená
až srazila mě na kolena
hořkost poznání

PROČ?

Tak daleko to došlo mezi námi
přešlo pár let a v této chvíli
už nejsi drahý mi a milý
ba ani přítel... jenom známý
s kterým jsem kdysi něco měla
Jak smutné... nyní ptám se
Proč? Proč vlastně
jsem tě kdysi tolik chtěla?

U PLÁŇKY

Jsem jako ty, pláňko,
stojím tu při cestě
sama smutná
Nikdo mě nečeše
nikdo neochutná

NEKONEČNO

Mé vědomí smutní
neboť i možnost
dýchat stejný vzduch
byla vzrušující
Mysl trápí
že vše nevyřčené
zůstane v hrdle
uzamčené navždy

MLÁDÍ A ČAS

Proč jsi tak pospíchalo
mládí ode mne?
Snad aby ses vyrovnalo
rychlému běžci – času
Sebou sis vzalo
žár mého srdce
i moji mladickou krásu
A cos mi zanechalo?
Jen vybledlé vzpomínky
a pár šedých vlasů

V MLÁDÍ CHCEŠ...

plnými doušky život sát
chceš být jako květ
co za sluncem se otáčí-
pod jeho paprsky
chceš se hrát
chceš dravostí dobýt svět
jeho krásy vdechovat
však život tě co nevidět
do stinných míst zatlačí
kde není teplo jenom chlad
kde roste samé bodláčí

*Naše ukázka z autorčiny tvorby
pochází většinou z její nové sbírky
Emoce na houpačce,
kterou vydalo nakladatelství
ALFA-OMEGA v roce 2017 jako
215. publikaci řady Bibliofilie*

PETR MUSÍLEK

Dialog

RÁNO

Ráno je nitka k přetržení
 kohoutí křik čas siluet
 Zivnutí v kterém probuzení
 pozvolna osahává svět
 Ráno je černý chleba s medem
 kouř cigarety ve spěchu
 Startovní čára která vede
 k neúspěchům i úspěchům
 Ráno je rozkaz v prostém znění
 Konec snů Spánku Věčně vpřed
 Ráno je nitka k přetržení
 kohoutí křik čas siluet

VÝZNAM SLOV

Když pravda s láskou vyjdou do ulic
 šeptají v celku prázdné nic
 A z pokřiku co hořce pění
 vyrůstá plané kurpění
 Nic nesdílí je bez vizí
 jen rýpe v starých ranách
 a jediné co nabízí
 je vlastní samohana
 O pravdě jiný názor mám
 Pravda je uvážlivá
 A láska byť byla jak trám
 spíše své hrany smývá
 Až příště půjdeš do ulic
 v tom čase, který letí
 spíše chraň křehkou budoucnost
 pro život vlastních dětí

CIRKUS

Přijíždí cirkus, medvědi v khaki
 cvičení žongléři, možná i klaun
 Artisti asi budou tam taky
 Jak tvrdí principál, bude to fajn
 I divé šelmy povevou v klecích
 zkročené alespoň na chvíli
 Že něco hrozí? Kdo šíří ty kecy?
 Jen blázni by jim věřili
 Přijíždí cirkus a zkouší co s námi
 ten průjem síly provede
 Ukáže svaly, vyvolá fámy
 A dá-li Bůh, zas odjede

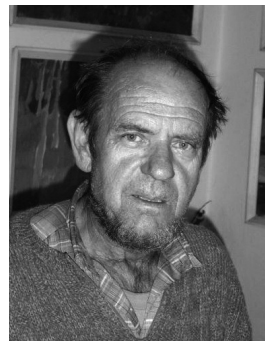

Foto archiv

POZVOLNÉ TÁNÍ

Pozvolné tání i v nás odkrývá
 zúžený dech
 a pohled spadlý k zemi
 Obloha ještě šedivá
 vnímá jen obzor bez ozvěny
 Jdeme tou zvláštní krajinou
 Už není sněhobílá
 a pohled zvolna odkrývá
 co během zimy skryla
 Já vím, že slunce pomůže
 Ne nepůjde to lehce
 Je jaro Je čas úklidu
 přesto že se nám nechce

TEN NEJLEPŠÍ

Ať si kdo chce, co chce, říká
 na písku jsem nejlepší
 Tyhle moje bábovičky
 nikdo jiný nepředčí
 Jsem už tady strašně dlouho
 a umím v tom chodit
 Nevím v čem ty hrady z písku
 mohou lidem škodit
 Takovéhle kecy medy
 mě nechávaj v klidu
 Jen si klidně nadávejte
 a dál třete bídu

KARAVANA

Beduíni táhnou pouští
 Velbloud brká o písek
 Za poklady které vezou
 běží malý Cipísek
 Doma lovil malé ryby
 v pytlich je lup žraločí
 Cipísek řek Rumcajzovi

V oáze je zaskočíš
My prý máme zatím počkat
jak se příběh vyvine
Jestli se ty pytle vrátí
nebo se lup rozplyne

DIALOG

Můžeš mluvit horem dolem
Jenomže když mluvíš s volem
stěží slova ocení
Rozumí jen bučení

AUTOPORTRÉT

Jsem český exot, co s tím naděláte
Že píš verše, je jen úchylka
Každý má něco, však to znáte
Vždyť veršuji jen po chvilkách
Chválím jen málo a v soudech se mímám
s těmi co hrdě točí kormidlem
Žiji jen tak, jak běžní lidé žijí
a přejí stejná práva všem
Svět je jen jeden
Vzít si víc než zdrávo
to v součtech celku váhu zneváží
A když pak země uplatní své právo
mnoho pravd padne a promění se v lži

VELKÁ NOC

Jsou příběhy, co nezapadnou
ať si je, jak chceš, překroutíš
Na hoře lebek vidím ženu
a vzhůru k nebi ční kříž
Tam horizont a vertikála
se táže, čemu přikývneš
Zda projdeš výzvou tmy a strachu
až za hranu kde slábne lež
Do míst kde přijmeš pověření
ať už jsi křesťan, muslim, žid
rozsévat mír a trpkost měnit
v sen, kterému lze uvěřit
Jsou příběhy, co nezapadnou
a čekají svůj velký den
kdy zazní z metropolí světa
Nový zákon je dovršen

BEZ NÁZVU

I kdybych byl blbej
tak jako jsou troky
nebudu pít vodu
z ledajaké stoky

Na tvou radu nedám
i když tobě chutná
Mít svůj vlastní názor
je věc víc než nutná

MOTÝLCI

Motýlci našich ideí
s polámanými křídly
už vlastně ani netuší
kam míří a kde bydlí
Minulost stírá jejich pel
zítřek se o slovo hlásí
a nikde žádný spasitel
co by je vedl a spasil
A tak se zvolna převrací
v krajinách vybledlých lesků
tam někde
někam dopředu
k novému velkému třesku

BLOUDĚNÍ V PODHŮŘÍ

O čem bych mluvil?
Dobré zprávy nemám
a špatných těch má každý dost
Procházím denně nekončící seznam
v němž chybí řád i upřímnost
Kdekdo chce z bláta stoupat vzhůru
Kdekdo chce setřást tíhu dní
a přitom stále šlape túru
bez ozvěn bez snů bez dnění
Buď bloudí sám či v malém shluku
kde téměř slovo nepadne
a dav jak roj se topí v hluku
též bez cíle též bezradně
Přitom je všechno o souzvuku
slov, která nehledají skryš
Bohužel v zauzlení zvuků
dav ohluchl a neslyší

MIMO SIGNÁL

Už docházela baterie
A mobil trochu zlobil
Ani já nebyl ve formě
Nebylo, čím bych se dobil
Pak někde
v matném šumu slov
zašustila tvá sukně
a apatie zmizela
jak když ji sfoukne
či utne

JOSEF PEPA NOS

Chodím sem, chodím tam

IKAROVA TOUHA

Chci být volný jak pták, lítat do oblak,
když se mi zachce, tak slétnout dolů,
sednout na střechu nebo do mechu,
sezobnout, co spadne ze stolu.

Chci být volný jak pták, lítat do oblak,
odletět do teplejších krajů,
obletět svět, vrátit se zpět
do rozkvetlých sadů a hájů.

Chci být volný jak pták, lítat do oblak,
na lidi dole se dívat,
s větrem se vézt, vzduchem se nést,
pod modrou oblohou nad lesem bývat.

Chci být volný jak pták, lítat do oblak,
pod sebou mít skvrnky měst,
bílé nitky řek, sněžné čapky hor,
dna moří a únavu cest.

Letět si sem a zase tam,
z výšky celníků zpívat,
že můžou spát, něco si zdát,
kuličky hrát nebo zívát.

Chci být volný jak pták, lítat do oblak,
za slunkem nad černej mrak,
letět si sem a zase tam,
napravo nebo naopak.

Zkoušet volný pád, jen tak si hrát,
nemuset se bát ani skrývat,
kolébat se sem a zase tam,
pod modrou oblohou nad lesem bývat.

Chci být volný jak pták, lítat do oblak,
pod sebou mít čtverečky polí,
s větrem se vézt, vzduchem se nést,
uletět všemu, co bolí.

Chci být volný jak pták, lítat do oblak,
nesporně mám pro to vlohy,
chci být volný jak pták, lítat do oblak,
ale mám moc velký a těžký nohy...

Foto archiv

CHODÍM SEM, CHODÍM TAM

Chodím sem, chodím tam,
kde můžu, hledám,
když jsem nejvíc unavený,
na chvíli si sedám,
chodím sem, chodím tam,
do oken nahlížím,
až mě obě nohy bolí,
až se sotva plížím.

Pod nohou asfalt
a nebe nad hlavou,
jednou je na něm slunko,
jindy hvězdy svítí,
s touhou změnit svět
a s kapsou děravou,
chvilíčku smutný, chvilíčku veselý,
jednou v ráži a jindy ospalý.

Chodím sem, chodím tam,
městem, krajem bloudím,
na lidech zachmuřených
úsměv loudím,
chodím sem, chodím tam,
nikam zvlášť nespěchám,
lidi, co mě za blázna mají,
jejich cestám nechám.

Chodím sem, chodím tam,
hezke chvíle sbírám,
a ty trpké, které přijdou,
zase zpět posílám,
chodím sem, chodím tam,
jako každý hledám,
možná jak vám je mi jedno,
že ještě nic nemám.

COPAK ASI DĚLÁ

Copak asi právě dělá Francouz z Paříže?
Nejspíš sedí v nějakém bistru a jí lanýž.

A copak asi právě dělá Ital z Benátek?
Ukrad' slečně v busu zbrusu nové kabátek.

A copak asi právě dělá Japán ze Sapora?
Přes oceán do Evropy veze traktora.

A copak asi právě dělá Fin z Helsinek?
Paří se v sauně v páře a s ním jeho synek.

A svět se kulí, k slunci se tulí,
je na něm lidí jako much a zkažený vzduch,
jó, svět se kulí, k slunci se tulí,
je na něm lidí jako much a divnej vzduch.

A copak asi právě dělá Yankee z New Yorku?
Veze si v svém fáru k moři Žlutou ponorku.

A copak asi právě dělá vobčan Tbilisi?
Sedí doma na kavalci a čtou mu spisy.

A copak asi právě dělá vobčan Mamaie?
Učí se německy říct, že voda teplá je.

A copak asi právě dělá vobčan Marx-Stadtu?
Jede v trabantu se zrekreovat do Bonnu.

A copak asi právě dělá vobčan Budějic?
Dopil osmý pivo, a bude jich ještě víc.

A copak asi právě dělá vobčan Holomóca?
Jí syrečke s feferonkó ološtickýho stréca.

A copak asi právě dělá vobčan Trnavy?
Pozerá na telebedňu, nič iné ho nebaví.

A copak asi právě dělá vobčan Poruby?
Vyšel si ven na prochazku,
ozbrojený po zuby.

A copak asi právě dělá vobčan Hrdlořez?
Na dělání dírek si šel koupit nebozez.

A copak asi právě dělá vobčan Michle?
Chová se zpychle vůči vobčanu Chuchle.

A copak asi právě dělá vobčan Dejvic?

Přemejšlí a kalkuluje,
na čem by trh' nejvíc.

OTITULOVANÍ

Omedailování, otitulování
maj' těžký spaní a těžký vstávání,
kdo medaile nemá, ani tituly,
ke svý holce se přitulí.
Omedailování, otitulování
maj' dobrý postavení,
ale špatný poležení,
kdo medaile nemá, ani tituly,
ke svý ženě se přitulí.
Omedailování, otitulování
maj' ukrutný bolení,
když nejsou zvolení,
kdo medaile nemá, ani tituly,
ke svý bábě se přitulí,
ke svý ženě se přitulí,
ke svému chlapci se přitulí – AIDS!

POVĚZ MI, VODĚNKO

Pověz mi, voděnkó čistounká v potůčku,
kdopak mě nemá rád, kdo mi chce škodit,
kdopak se chystá ze skály mě shodit.
Pověz mi, voděnkó čistounká v potůčku.
Vždycky jsi mi všechno řekla,
pročpak jsi se teď tak lekla?
Pověz mi, voděnkó čistounká v potůčku,
kdopak mě šmiruje, kdopak mě hlídá,
kdo se mnou v hájíčku, aniž to vím, snídá.
Pověz mi, voděnkó čistounká v potůčku,
kdopak mě zastaví, kdopak mě zarazí,
kdopak mně noženky záludně podrazí.

VLADIMÍR PINTA

Souznění duší

TANKY Z ŘEVNIC PRO AFRIKU

V kosteličku na lavici
pastelky jsou k dispozici.
Malujeme na papíry,
kluci tanky, holky vily.

Platby církev připravila,
prý na Afriku, dej tři kila.
Náš pan farář lamentoval,
kdo složenky pomaloval.

Je Afrika nyní zklamaná,
nepadne jí mana žádná.
Já na faře řek, že v zámoří
vyhrajou to český Panduři.
20. 4. 2018

SOUZNĚNÍ DUŠÍ

Ve střehu poslouchám
a ani nedutám,
když lekce výchovné
od ženy dostávám.

Ted' za trest do kouta
a klečet na hrachu!
Když žena zavelí,
klepu se od strachu.

Je překvapivé její sdělení,
Ted' cítím, říká, duši souznění.

Já býval před svatbou
úspěšný ochotník.
Významné role hrál –
já byl i milovník!

A ted' mám kruřasa,
má mě za ťulpasa
a dělám jen pro ní
rohožku u lesa!

Proč neuhnu jejím šikanám?
Že živí mě, proto zůstávám...

Kolář Ondřej Höppner, PP

CHLUBIVÝ PLÍČE LEZOU Z HRNCE

Bez paruky jako Churchill,
já jsem v parku dogy venčil.
Pozici má omezenou,
kdo má kšticí nastřelenou.

Záleží na situaci,
s pleší nebo lepit kšticí.
S arafatkou za Saúdama,
s hřívou čekám Merkel doma.

Rád kolem úst mažu med,
já přemočím celý svět.
Jak zpívá Končita Wurst,
První USA, druhý sou mi buřt.

KLDR – Amerika,
honili si kluci trika.
Copak nám to leze z hrnce?
Nic – chlubivý jenom plíce.
13. 6. 2018

MASARYK

Kde je rozum a kde logika?
Vemte si třeba Masaryka!
Nebát se a nekrást, to heslo ctil!
Ve velkém, či v malém, co minil?

Radujte se, Pravda vítězí,
jenže která, v tom problém vězí?!
Tomu, co pěstuje svědomí,
neb tomu, co kupuje domy?

Lidem líbí se spíš velkej lump,
ktej stát o miliardy pump!
Nemůže být v Čechách hlavounem,
troškař co zápolí s melounem!

VELERADY

Být komikem, bavičem,
filosofem, buditelem?
Hráčem, bardem, vším tím budu,
jen ne klaun, to je vo hubu!

Lépe mocným podkuřovat,
nežli národ pobuřovat!
Hroží kříž neb šibenice!
Kdepak, klaun je zlá pozice!

Velerady velmi rády
národ pobaví.
Klauni vinni z velezrady,
kat je napraví!

Když se něco nepovede,
na klauna se všechno svede!
S kůží na trh já nepudu!
Kdepak klaun, to já nebudu!

PRVNÍ MÍSTO V GUINNESSOVI

Láskou nechci žít zvadlou,
to raděj' žádnou,
dítčám se s pláčem svěřuji.

Trápí mě vaše matka,
večery zkrátka
u jiné trávim raději!

Už neplač tatí
i nám lká máti, že citu málo
u tebe taky nachází.

Všecko je ale oukej,
tatíčekovej,
večer k nám domů dochází.

Má první místo
v Guinnessovi český fenomén:
Matky, tatky vyměňujem dokola kolem!

MILOVNÍK JSEM OBLASTNÍ

Hlásím milá s mírným pohnutím
rozvod můj už je na spadnutí.
Následuje jenom
krátké soudní jednání,
krásné chvíle rýsují
se přímo před námi!

Jímají mě, milý, pochyby,
šíříš faleš, hýříš jen sliby!
Dvacet let v mém sórci
budiš klamně naděje!
Dvacet let se rozvádíš
a nic se neděje!

Krátký byl můj soudní spor,
a s jinou já fouk do Bavor!
Milovník jsem oblastní,
těším dámy nešťastný!

JSOU DO NEBE BRÁNY – PRO MUŽE PRŮ DVĚ

Jsou pro muže brány
do nebe prů dvě.
Jedna pro bojácné,
druhá pro vzpurné.

Těch co žen se bojí
u vrat hemžení.
Jdu k bráně pro vzpurné
tam nikdo není.

Nesplet jsi se?, ptá se Petr.
Copak z ženských nemáš vítr?
Ženy své se, Petře, bojím,
dle rozkazu jejího tu stojím!

NEVZDĚLANÝ MILOVNÍK A ŽÁRLIVÝ ŘEK

Milá když miluje,
proč tolik hucuje?!
Proč při tom haleká,
vždyť mě tím poleká!
Proč křičí?

Zrychlit zkus,
jde na mě orgasmus!
Co je mi do Řeka,
za dveřmi ať čeká!

Skokem z okna
chvátám od dámy,
neb žárlivý Řek
úsměv srovná mi!

Naše ukázka je z autorovy nové tvorby a z jeho
letos konečně vydané sbírky **V tržním českém vy-**
chru.

BOHUMÍR POSPÍŠIL

Slovička pod víčka

MANŽELKA A TELEVIZE

Celý program televizní
v pocit mého štěstí vyzní.
Chovám jí nožky v náručí,
jak mi to předtím poručí.
A tyto krásné chvílky
v náručí mé spící milky,
změní se nám každý večer,
proč bych k vůli tomu brečel,
v pohodu jak v jiných rodinách,
v příšeří mne polije i nach,
když často hladívám i dál,
ten svůj milovaný ideál.

SAMOTA

Jenom té samoty zlé bojím se,
že mne jak obluda zadává,
balancuji jak holub na římse,
jsem už jak sopka bez lávy.

Zůstaň tu se mnou, moc Tě prosím o to,
Ty jsi pro mne báseň, k tomu motto,
ať samota nás dva už nikdy nepotká,
neudělej ze mne nikdy sirotka!

TVOJE NAROZENINY

Na podzim vše zraje v našem sadě
a i když stárne, vypadá vše mladě.
Já také šťasten vedle Tebe stárnu,
po něžném jaru a letním parnu
přijde podzim, toť zákon přírody,
vždyť i k smrti spějí porody.
Zralé vrásky Tvoje políbit chci vděčně,
vyznat se jak mladík nedospělé slečně,
jak modlitbu či úlitbu bohům pokornou,
buď navždy mojí kněžnou a i komornou.
Jako vůně zralých jahod v mlázi
se moje city u Tvých nohou plazí,
to jenom na podzim jsem schopen říci,
když den končí a my jsme večeríci.
V Tvém objetí konečně už dozrávám,
já vyznávám se květinám i travám
a z Tebe česu zralé, chutné plody,
které naše láska neustále plodí.
Pohled' na nás do zrcadla s díky,
neuvidíš starce nýbrž mladíky.

Foto Helena Pospíšilová

STAROVĚK

Toulám se v ulicích Slatiny,
vzpomínám na slůvka z latiny,
antickou krásu semitské rasy,
co se ke mně celý život hlásí,
toť pro mne nad všechny knihovny,
tajné antice podíl můj skrovný.
Celý starověk s kostnatělou řečí
nad svou dobou už jen brečí,
líto mu je, že už nežije,
zpívá si naivní pašije.
Ale my tu žijem v našem domě,
co jsi vystavěla pro sebe a pro mě.
A tak to bude, věř mi, napořád.
Vlastně i starověk měl svůj řád.

ČERVENÁ NIT

Souká se dnes ze mne nitka červená,
až k Tobě ať jsi jakkoliv vzdálená,
vyhledá Tě v davu třeba na Kolišti
pro nádherné chvílky lásky přišti
a za růžový prstík přivedu Tě sem,
abych zjistil vyjeveně s úděsem,
že mi mládneš, jenom já jsem starší,
co mne pořád v duchu straší.
Já na Tobě jsem jako dítě závislý,
to mi ničí všechny moje zámysly,
rád se vracím za tebou, vždyť Ty to víš,
i Ty si ráda v náručí mém pohovíš.

O JÍDLE A PITÍ

Co myslíš, že básník obědvá?
No přece, co navařila žena pro nás dva.
I když je to jen pečeně hovozí,
v tom problém ten však nevězí,
vždyť já nevím, co bylo včera k večeři,
to myšlenky mé přec nikdy nezčeří,
co jedl jsem, či co jsem kdysi pil,

to není vítězství z Thermopyl,
to nevejde do knihy rekordů
ani do alba nejhezčích akordů.
Však když mi žena nápoj lásky uvaří,
nedostanou mne od ní ani Avari.

NEDĚLE

Dneska dáme městu vale.
Odjedeme někam spolu. Ale,
s městem za zády
vyjedem si na Hády.

A tam v naší chatě malé
obejmu Tě a tak dále.
Z rádia když zazní tarantela,
vyženu Ti dábla z těla.

LOUKA U ŘEKY

Na břehu mé řeky Rokytné,
tajuplné, hodné té bytné,
žiji s ženou moji řadu roků,
z životní básně poslední sloku
vypíval jsem na tom jejím břehu,
nepoznanou prožil jsem tu něhu.

Díky za to řeko, ženo,
už mám seno posečeno,
teď si pro Tě najdu chvílku,
polaskám Tě - svoji mlíku.
Pomoz mi dnes sklidit seno,
co je dlouho pokoseno,
slouží nám už jenom k milování,
než přijde ten host nepozvaný.

KRÁSNÁ PAST

Holubi nám křídly tleskali,
když líbal jsem Tě tenkrát u skály
a když položil jsem Tebe v jehličí,
nám osud krásné pasti nalíčí.

Jak rád se do té pasti chytím,
vším, co mám rád, celým svým bytím,
ať už rychle klec té pasti spadne,
ať mohu obejmout Tvé boky ladné.

POZDNÍ VYZNÁNÍ

Ztělesněná hvězdo mého nebe,
Tys přilétla mi kdesi z vesmíru,
Tebe stvořil Pán Bůh pro mne na míru,
já navždy chci žít vedle Tebe.

Je to přání - zdá se smělé,
když už život hasne potemněle,
dohasíná, vadne, tichne,
až ten tlukot navždy ztichne. Ne,

ještě ne, ještě znovu vysát chvíli,
jen můj znavený dech ví-li,
že Ty stojíš a držíš otěže
a já stále miluji Tě. Že?

LOUPEŽE

Plenící mé ruce vandala
jsi se svých ňader sundala,
však ruce mé dál po Tobě vlají,
já jen chci být s Tebou v ráji.

A být tam s Tebou navždycky,
o to se bojím přímo panicky,
že by mne Tebe mohli ukrásti,
nebo tě vlákat někam do pasti.

SLOVÍČKA POD VÍČKA

Už má lásko, nestihněš mi říci
všechna slůvka k srdci mířící,
co chtěl bych i já říkat věčně
jenom Tobě, žádné jiné slečně.

Jaksi život nachýlil se ke dnu,
kdo ví, zda se ještě zítra zvednu,
protože mi s Tebou čas moc kvapí,
z kluků dávno už se stali chlapi.

Čas přivanul jak teplý vítr z jihu,
rozpustil tu sněhů bílou tíhu,
zas a znova napájí nás tato studna,
to nejsou jen slůvka hloupá, nudná.

Napájej mne, prosím, těmi slovy,
moje mysl stále Tvoji lásku loví,
ale spěchej, není čas, Carpe diem,
svůj rubáš už si doopravdy šijem.

Naše ukázka jeze sbírky **Souznění**, samizdat,
Brno, z roku 1998

MAREK ŘEZANKA

Balady a epigramy o stavu společnosti

BALADA O STAVU SPOLEČNOSTI

Přišli vrazi do Afrínu
 V médiích je málo místa?
 Tam řeší jen „ruskou vinu“
 Turek není terorista
 otočí-li se pak list a
 pohlédneme na Skripala
 spravedlnost zaskřípala
 Bez důkazů trest se chystá
 z pravdy se nám děvka stala:
 Páchá zvěrstva jménem Krista

Převrat jako rakovinu
 ÚEsÁ, ta velmoc čistá
 šíří světem ve hře stínů
 hlavní padouch? Komunista
 Ne křepelek víc než tři sta
 ale bomb ta velmoc dala
 svrhnout na Bělehrad – „Chvála“
 volá kanál – stoka jistá
 Tisk je jako svatá Dala:
 Páchá zvěrstva jménem Krista

Kdo že zničil Ukrajinu?
 Řeknou, že Rus, dozajista
 To nám fašismus již splynul
 (jak s padouchem policista
 nebo s krtkem traktorista)
 s hodnotou, jež za boj stála?
 Když v Oděse těla vzplála
 když Buzinu jako hlístu
 odstranili, křeč se smála:
 Páchá zvěrstva jménem Krista

Kiska soudí hala bala
 Až ulice bude zralá
 Lynčí postaví se busta
 Ulice je vytrvalá:
 Páchá zvěrstva jménem Krista

TĚŽKÝ ÚKLID

Politika je prý špína
 žádná čirá sklenice
 Uklízečka ruce spiná:
 Všude samé štenice

3. 4. 2018

Foto archiv

ZÁSADNÍ ROZDÍL

Politik a děvka? Tápe
 nad hádankou nezbeda:
 Liší se, že děvka šlape
 politik jen zasedá

PŘÍKLADY TÁHNOUT

Vyzval všechny k dialogu
 že své kroky vysvětlí
 Nato napsal na svém blogu:
 Nepůjde to bez metly

TY NAŠE HODNOTY...

Hodnoty prý Západ chrání
 Jde to vlastně samo:
 AZOV dál má klidné spaní
 Kdo bdí? Guantánamo

GENDEROVÉ VYVÁŽENÁ...

Milé dívky, k čemu děti?
 Řve to, kaká, papá
 Mějte lepší předsevzeti:
 Prachatého chlapa

HEZČÍ JE SVĚT BEZ POČETÍ

Strýček nebo papá
 převezou vás (dobří skřeti)
 musíte však šlapat...

HÁJÍ NAŠE ZÁJMY DO ROZTRHÁNÍ TĚLA...

Politika něco stojí:
 Je to oběť, tvrdí lhář
 žijeme v prý bezva éře
 Člověk ztrácí – ne však v boji
 v politice vlastní tvář:
 Chudák je – i bez páteře

UKÁŽE, JAK JE MRŇAVÝ...

Mám vzkaz, jenž nechci zahodit:

Ať přečte ho pan Putna

Když se má dítě narodit

fakt svatba není nutná

Když tématem je „Maminka“

ať kdo chce, jak chce, sténá

Psát zkrátka nejde zrovinka

o všech bezdětných ženách

Kdo něžnou báseň popraví

že nejde lidem vzorem

ukáže, jak je mrňavý

i když je profesorem

BALADA O NOVÉM PŘÍSTUPU

K VINĚ A TRESTU

Zavraždil se David Kelly?

Tomu věří jeden ze sta

Odborník to byl – a skvělý

divně končí jeho cesta

Asi se měl přestat plést a

říct, že smí se do Iráku

že má zbraně, uhnout tlaku

Není čas na krásná gesta

Kdo chce vraždit, najde páku:

Na co pátrat? Ať se trestá

Skripal otráven je celý

dávno odbila již šestá

Důkazy se poztrácely?

Kdepak, to je známá vesta

kdo chce hledat, musí přestat

chce-li ještě do baráku

Kdo si na co dělá čáku?

A kdo z jakého je těsta?

Že je pochybností mraků?

Na co pátrat? Ať se trestá

Co Brit řekne, to Čech sdělí

Babiš v roli věrozhvěsta

pokloní se po neděli

hlavně s Rusem nikde nestát

Tři hned sbalil – s miskou pesta

tím se liší od Slováků

Ryanovi řekl: Draku

Nikulina pošlem z města

do ÚEsÁ bez rozpaků

Na co pátrat? Ať se trestá

Obrázek má Andrej v saku

S Allbrightovou ladí nákup

Ta radí, jak Hnízdo přestát

Esteticky, bez boláků

Na co pátrat? Ať se trestá

3. 4. 2018

BALADA O ZAPOMENUTÉM VÝROČÍ

Vzpomeňme na peklo, na Oděsu

že lidi uškvaří, nezapáchá?

Křivdu tu velikou v sobě nesu

Vadí mi výsměch, a jak se tlachá

svíčky se zapálí za Palacha

Co srdce příznivců demonstrací?

Že za mrtvé v Oděse nekrvácí?

Jo, ti se nehodí? Potom bacha

Hodnoty máme jen pro legraci:

Zločin se nešetří, ten se páchá

Žijeme na sudu prachu, v stresu

pravda se skrčila – jaksi plachá

vrazi si zahrají na noblesu

Poche pak může být horší Hácha

pro toho Jaceňuk je jak brácha

fašismus nevadí – že se vrátí?

Asad má svržen být agitací

„Na Rusa“, volá se – já mám strach a

Merkelová, Mayová, Macron jsou funebráci:

Zločin se nešetří, ten se páchá

Chápeme, že už jsme na útesu?

Putin je vydáván za raracha

blízko je do války, tak se třesu

člověk se životem zvolna štrachá

Hřebce nám překreslí na valacha

chtít hledat pravdu je provokací

lež vládne pevně, kde znalost kácí

Tisk se nám s oblibou v krvi ráchá

slyšíme mlaskání korporací:

Zločin se nešetří, ten se páchá

O právech mluví k nám zabijáci

Budeme mlčet a dělat práci

Riskantní, špinavou? Pračka máchá

Alibismus? Ten se nevyplácí

Zločin se nešetří, ten se páchá

KAREL SÝS

Divná doba

ANDĚLÍČKU MŮJ STRÁŽNÍČKU

Buď mi nápovědou
 budu ti echem
 předkresli mi obrys
 budu ti kmenem

MODLITBIČKA STÁRNOUCÍHO BAČI

Sláva tobě Pane
 jenž jsi na číhané
 Ovečky vzpurné i tiché
 nakonec projdou tvým břichem

69

Jak divný věk
 Muž a žena si leží u pohlaví
 ještě naposledy žhaví
 napřesrok už možná popelaví
 a mrtví než bys řek
 Nehybné břehy u pohyblivých řek

VŽDYŤ

Svatý Jan je nejpohotovější diskžokej
 bezkonkurenční raper
 odrapuje vám zjevení
 ani se nestačíte zjevit
 Jeho mix evangelií a koránu je svěží
 vezme tě u huby sekne s tebou o parket
 Užij si babylonský děvky na plný špekty
 Vždyť tahle country miluje vepřový

ZAZNÍ-LI

Zazní-li varovný signál
 opusťte ihned trať
 Nezemřeš na kolejích
 zemřeš na závrať

RAJ PRAHA 1

Do Violy se chodilo přes řeznictví
 na verše trásl se nedočkavě ovar s křenem
 ještě se jedlo lacino
 a básníci byli vyvoláni jménem

ČAS

Čas verše potěžkal a lehké zaoral
 nezbylo na chorál

Foto archiv

NEVĚSTY 02

2 děvčata sní nad mobily
 Už už jsi tam byla
 Už už tam byl princ
 Běda – jeden chybný stisk
 a jsi zas mezi Florencem
 a Hlavním nádražím
 v tunelu kam princův diadém nedosvítí

MILOVÁNÍ V PŘÍRODĚ

Ty na mne já na tebe mám chuť
 Lehnu si na tebe
 ty si sedneš na mne
 tak budem v nebi prožívat
 vzpomínky odtamtud

Nevím či jsem ty nevíš či jsi
 rodné listy se ztratily
 naše štávy se smísí

V tvé zvonici se dvěma zvony
 ztratí se můj zvoník
 u roztažených vrátek
 se rozběhne kolovrátek

Dočetl jsi vrať se na začátek
 pomiluj se dnes a těš se na pátek

MÁ ZÍDKA NÁŘKŮ

Stehna se mění v kosti
 běda tomu kdo se postil
 Cestu mezi stehna už neznám
 dopsal jsem seznam
 I z vypárané vlny lze plést nové svetry

AUTOCAFÉ

Proč nakupovat na rohlík.cz?
 Protože ti nejlíp poleze krkem!

ŽPANŠTĚLÉ JÍZDY

Z hroznů hněvu jsou hrozinky
sotva do vánočky
práčata doprala
cepníci zcepeněli
z božích bojovníků zbyly
bezbožné sračky

JE

Je hůř čím dál hůř
nebude čím dál líp
Pod poddolovaným Petřínem
nevyroste Říp

SPĚCH

Honem honem ještě něco prožít
milovat se a množit
Ještě jednou najít odvahu
vstoupit s obnaženým srdcem na váhu
ještě zkusit zda se báseň otelí
rýmovat na slámě
a umřít volným veršem v posteli
a k tomu ještě
opíjet se rohlíkem a deštěm

TO JSOU TY PARADOXY

Dostanu půjčku
než řeknu Staroměstská
ale budu ji splácet do Hájů

ARMAGEDON JE ZA ROHEM

Bojí se být sami
bojí se být s námi
zasnoubili se s tabletem
mobil je jejich šéf když vypadl jim šém

DILEMA

Pán nás vede jako firmu
Ale kdo je nejvyšší účetní?
Jsem otrok psaní
ale kdo je můj otrokář?

STUDÁNKA V KOSTELECKÝCH LUKÁCH

Vidíme se jen jednou v létě
ale ty tečeš celý zbytek roku
Úkol básníků je zurčet
úkol studánky je smíčet
seznam spláchnutých i nespláchnutých hříchů
a vyschnout v tichu

ZKÁZA ZA ROHEM

Je doba tlačení a zácp
neuprdneš se volně ani v lese
natož na plese v opeře
Ale Vesuv už tluče na dveře
bere za kliku
a za dveřmi čekají Pompeje
Za technem přichází
brázda břeskného ticha
a za ní se hrne ticho teskné
Možná se už ani v básni nerozbřesne

KDO RYBAŘÍ VE VERŠÍCH

K básním na obzoru nikdy nedojdeme
vždycky se stáhnou o obzor dál
Notýsku! Příteli! Kamaráde!
Plníš se básněmi které nikdy neuvidíš vcelku
Před obzorem za obzorem
nikdo nesmí nikdo stát
nebo nebudu psát!

Jahve Manitu Mitra
pomodlím se k nim zítra
Dnes ještě hledám verše
ve vypáčeném božím archivu
Dnes ještě je den bezvěrec
teprve zítra spadne klec

DIVNÁ DOBA

Esemesky
slepé stezky odnikud do nikam
omyvatelná e-mailová realita
polibky rozeslané na skryté adresy
soubory recyklovaných bůžků
vyznání stažená ze stránek cizích lásek
nepřijaté soulože
parte přes kopírák

DVOUTAKTNÍ BÁSNĚ

Utíkej Káčo jsou tu mormoni
zbouchnou tě jako loni i předloni

Zhulený jak prohibice káže
vysušený kvaker na nároží káže

Sejde z očí sejde z mysli
české smysly neukojí můsli

FRANTIŠEK UHER

Úzkost

PRŮLOM

Opodál loutna Krajina doutná
 Ve větvích lip podivný neklid
 Povinnost bdít Změna je nutná

Budí se lid

POVOLEBNÍ BLUES

Lesem listivých lomcuje slepá nenávist
 Kostlivci visící na zvonci ve zvonici
 patří k predátorům lezoucím z nory
 na úpatí hroutící se hory

Stavějí závory Zaplavují dvory Pramici
 porozumění potápějí kde vedou brody
 Neslyší souhry hvízd V sobě neumějí číst

ÚZKOST

Pusto Bez milosti
 pláň plná úzkosti

Prostí proti proudu
 prostí proti pasti
 prostí proti lsti

Nelze stavět dům
 bez základů

Natož pevnosti

RÁNO BEZDOMOVců

Šli tři Nouze Hlad Bída
 Beznaď s nimi snídá

AZUROVÝ OBZOR

Hasnoucí léto Mraky hoří Na dohled hor
 ve slepém rameni řeky opuštěný vor
 Do vody se noří Voraři odešli za obzor

NÁMLUVY

Pozitří dospěje měsíc k úplňku
 Neznámý kavalír zasadí pláňku
 na počest své milé

Ta chvíle Ta chvíle

Foto Jan Poláček

TÍSEŇ

Žádné hlasy Pouze ohlasy
 Pokorní nedojdou spásy
 uhrančivá všestranná tíseň

Odkud zazní útěsná píseň

IDEÁLNÍ POSELSTVÍ

Poselství světu:
 Hangáry plné vojenských letadel
 neschopných letu

I KDYBY SE ZEME CHVĚLA

raději máme plná ženská těla
 než plná děla

ÚTĚCHA

Jdeme podle Jdeme napříč Jdeme proti
 Jeden váhá Druhý se zdráhá Další se rmoutí
 Cesta skrz křoví Skála se hroutí Káňata loví
 Rozcestí Ze vsí řvají psi Ze vsí kohouti
 Neznámí nás zdraví

POZDNÍ PROHLÉDNUTÍ

Kdykoli se mění pravidla hry
 připlouvají neznámé velryby
 Přes poryvy větru loví
 skvostné malé ryby

Prapory v půli žerdě
 Ke pozdě Přiliš pozdě

NEZBYTNOST SOUŽITNOSTI

Dozrál klas Nastal čas zesílit hlas
 překonat mráz vystoupit na hráz
 zvednout naráz všechna stavidla
 stanovit přesná soužitná pravidla

ŘEČNÍK

Pramálo záleží na tom kde leží Kostarika
naříká

muž který všude byl všechno viděl

Sedí vzpřímen

Jeho žena sedí myslí si svoje

Jeho děti sedí myslí si svoje

Jejich hosté sedí myslí si svoje

Po hloupých zůstávají jen hromádky hnoje

POLITICKÝ KASKADÉR

Přijel řečník Řeční mezi stany

Rovnoramenný trojúhelník

má náhle čtyři strany

NADĚJNÉ VYHLÍDKY

Svedla je strmá stezka odvěká

Vede je přes brody a přes města

Černá jak uhlíř Bílá jak nevěsta

Dospěli k cíli Potkali člověka

Z NOUZE ČTNOST

Jedno si vzít nedáme:

To, že už nic nemáme!

O POLITICE

Politika muže hubí,

vylámou si na ní zuby.

Pletichaři bezzubí,

lidem se tím nechlubí.

ADRESNÁ

Ta proradná kůže

fixluje kde může.

Hraje s námi betla,

pro národ je metla.

ÚŘEDNICKÁ

Když se psalo husím brkem,
pisařům to lezlo krkem.

Úřednictvo s počítači

celé dny se také mračí,

ač nepíše husím brkem,

veřejnost mu leze krkem.

SCHŮDNÁ CESTA

Chceš uspět v umění? Věru,

zaměř dílko na nevěru!

Snaž se dostat do kontextu

násilí a spoustu sexu!

SITUACE

Hanebně zrazená

pustne zem celičká,

lidem jsou házena

těšínská jablíčka.

DOMOVINA

Je dobře Již žádné zrádné pře

Odemkněme

všechny zavřené dveře

houslovým klíčem

MLUVÍCÍ ZEMĚ

Dbej denně Naslouchej němě Země

mluví Nehlučně Vroucně Jemně

Varuje S nadějí volá své věrné

Aby svorně

HODY

Neděle je (k)rušná

Pondělí (k)rušnější Modré

VĚCNÝ ROZPOR

Na schodišti dští Příští pišťci

vábíci všechny krysaře z města

Bez tváře Bez svatozáře Krysaře bdící

Pišťcích krys plná cesta

SITUACE

Už máme co jsme chtěli

Všichni důstojní a bdělí

střežíme se navzájem

Na oko nezájem

SPLÁCENÍ

Zavoláme Nevadí že se neznáme

Až se na dně dne někde potkáme

dluhy si navzájem splatíme

úsměvem

ODDECH

Život má spád Je samý pád

S úlevou spěcháme do zahrad

JAN ZEMAN

Československo 1938-1945

Část 1.

Francie Anglie

Francie Anglie

Vítězové

První světové války

(1914-18)

Rozhodli se dávat

Státy do oprátky

Politikou uspokojit

Silící fašisty

Zvláště pak

Německé nacisty

Krutou diktaturu

Adolfa Hitlera

Podivná politická éra

Francie Anglie

Mlčí

Když italský Mussolini

S morálkou vlčí

Zaútočí na Habeš

(4. 10. 1935 – 5. 5. 1936)

Použil i ypperit – děs

Radši rozum setří

Jsou to prý jen negři

Francie Anglie

Mlčí

Obnovená všeobecná

Branná povinnost

V Německu

Je nevzruší

(16. 3. 1935)

Stejně jako německá

Remilitarizace Porýní

Přitom vůdce také na ně

Kulometry

Bombardéry namíří

(7. 3. 1936)

Francie Anglie

Mlčí

Když frankistický puč

Ve Španělsku pučí

(18. 7. 1936)

Když frankisté

Likvidují republiku

Na intervenci
italských

Portugalských

Německých fa-

šistů

Vyhlásí neutra-

litu

Nechají španěl-

skou

Republiku vykrvácet

(28. 3. 1939)

Jak po té co toreador dýku

Na koridě v býka vrážel

Francie Anglie

Mlčí

Když Rakousko schramstnou

Nacistické spáry vlčí

(11. – 13. 3. 1938)

Mluví přece německy

Němčina zazní hezky

Francie Anglie

Zrazují

Spojenecké Československo

Nutí jej odstoupit pohraničí

Prý aby se válce předešlo

(28. – 29. 9. 1938)

Francie Anglie

Jen formálně protestují

Když nacisté

Zbylé Česko

Obsazují

(15. 3. 1939)

Byť prý také padla otázka:

„Je dost silná naše armáda?,

Stejně jak když hitlerovci

Obsazují litevskou Klaipedu

(22. 3. 1939)

Stejně jak když Mussolini

Prosadil své:

„Albánii zaberu!“

(8. 4. 1939)

Když nacistické Německo

Úkladně přepadne Polsko

(1. 9. 1939)

Francii Anglii

Foto archiv

Není ouzko

Vyhlásí sice Německu válku

Vedou ji však beze zbraní:

„Ty! Ty! Ty!“

Zvedají prst na dálku

Proti Němcům nevystřelí

Ani jednu patronu

Ať si Polsko vykrvácí

Na to mají šablonu

Obracejí přece

Hitlera meče

Na východ

Na Sovětský Svaz

Nezazní hlasitý pískot

Až Hitler strhne

Západní hráz

Také Češi a Slováci

Také Češi a Slováci

Bránili Španělskou republiku

„Pod Madridem za Prahu!“

Heslo zdůvodňující tu

Velmi těžkou

A riskantní dřinu

Zažili otřesnou bídu

Nemýlili se

Zrádná Francie Anglie

Nacpaly Československo

Hitlerovi

Krátce na to

Německé vojsko vpadlo

Do Prahy

(15. 3. 1939)

V Praze začaly popravy

Zatímco

Republikánský Madrid

Stále ještě stál

Přesile fašistů

Ještě vzdoroval

Češi a Slováci

Německá maďarská

Menšina

Československou

Demokracii proklíná!

Chtějí prý do Říše

Na českého úředníka

Ostrýma střelí se

Německá menšina

Rozpoutává teror

(1938)

Demokratická je

Prý veliký netvor

Češi a Slováci

Se chtějí bránit

Francie Anglie

Je s Hitlerem

S Mussolinim válí

Potupnou

Mnichovskou smlouvu

Na ně šije

Prý mír zachraňuje

„Odstoupíte pohraničí!

Nebo způsobíte válku!“

Pro Československo mají

Nacistů oprátku

Též Maďarsko Polsko

Po té urve

Československa kus

Do svých loutek dle libosti

Hitler střelí jak do hus

Mnichov

Mnichov

Demokracie hrob

Západní demokracie zrádná

Rozumu postrádá

Československo cpe mafii

Německé nacistické bestii

Obětuje demokracie hradby

Naději odvrátit válku

Pohřbí navždy

(28. – 29. 9. 1938)

„Zvoní zvoní zrady zvon

Zrady zvon

Či ruce ho rozhoupali?

Francie sladká

Hrdý Albion

A my jsme je milovali!“

(František Halas – Torzo naděje)

Hodnocení Winstona Churchila

„Chamberlaine a Daladier

Si prý v Mnichově vybírali

Mezi válkou a ostudou

Vybrali si obojí!“

(Pokračování)

JIŘÍ ŽÁČEK

Vyznání

TELEVIZNÍ ZPRÁVY

Rádně opepřené televizní zprávy,
to je skvělá siláž pro šílené krávy,
pro šílené voly tuzemské i cizí,
denně ládované blafy z televizi,
čerstvé události, jež se dneska staly,
mnohem výživnější nežli cyankali;
dám si ještě nášup a pak vezmu špagát,
pověším se za krk na nejbližší akát...

NEJKRATŠÍ BÁSEŇ O RÁJI

Kde je ráj? Tam, kde jsou Evy...
Tolik božských Ev!
Každý den jim skládám
vděčný chvalozpěv.

NEJKRATŠÍ BÁSEŇ O NEMYŠLENÍ

Když máš mozek neduživý,
myšlení tě neuživí.

NEJKRATŠÍ BÁSEŇ O MINISTERSTVU VÁLKY

Tam, kde vládnou mozky khaki,
zapomeňte na zázraky.

NEJKRATŠÍ BÁSEŇ O SAMOTĚ

Nikdo mi nevolá a nikdo nepíše,
jako bych zradil Krista Ježíše...

NEJKRATŠÍ BÁSEŇ O BOZÍCH

Člověk si ničí charakter a zdraví -
a bohové se bohatýrsky baví.

NEJKRATŠÍ BÁSEŇ O KONCI SVĚTA

Básníci vymřeli.
A místo básní zbudou
reklamní slogany.
A svět se zalkne nudou.

NEJKRATŠÍ BÁSEŇ O ODPUŠTĚNÍ

Odpusť sám sobě,
a pak odpusť Bohu,
že nám všem věčně
nastavuje nohu.

Foto archiv

VINOBRANÍ

Jen ať víno zraje, sládně, kvasí,
ať jsou po něm chlapci prostovlasí,
ať jsou dcerky nahoře i dole bez,
ať se všichni vznesou do nebes!

INTERNETOVÁ KAVÁRNA

Jakou moudrou větu vzkáží světu?
Všichni surfují po internetu -
a já po fernetu.

HOMO SAPIENS

Pan Brown, pan Makarov,
pan Duval i pan Opitz,
my lidé všichni pocházíme z opic,
a proto ve svých skromných životech
se opičíme. Po idiotech.

NEDĚLNÍ KORZO

Na nedělním korze vedle radnice
defilují prvotřídní zadnice.
Oblé, pevné, pružné jako matrace,
užije se s nimi spousta legrace.

Popatřete na řadra a na lýtka,
taková je letos jarní nabídka.
Ať se o ně mladí muži podělí
ku zpestření všedních dnů i nedělí.

Milujte se, mládeži, a množte se,
množení je bohulibá profese.
Ať se rodí otroci a vojáci,

jedni k válčení a druzí na práci.
Proto všichni ctěte sličné zadnice
na nedělním korze vedle radnice!

KAVÁRNA RENDEZ VOUS

Nejlepší ženské cizích životů
se tady skvěle baví
a jejich ctitelé jsou do nich celí žhaví,
hovoří o duši a myslí na pohlaví -
ale proč jsem tu já?

Kde a s kým dneska ztroskotá
nejlepší ženská mého života?

MÁJOVÉ CAPRICCIO

Na naší studni ráno hvízdal kos:
Jde jaro, jde jaro...
Karel Toman

Možná kos hvízdal. Nebo špaček? Sorry,
copak tu havěť poznám po hlase?
Od rána venku řvaly kompresory
a Zlatý slavík v rozhlase.

Jde jaro? O.K. Mělo frčet fárem,
a bylo tady o pár týdnů dřív.
Sup z billboardu se vznáší nad bulvárem,
ten posel skvělých perspektiv.

Májové parky překypují kvítím,
až se nám duše horce tetelí.
A já se na té jarní rallye cítím
směšný jak strašák do zeli.

NOČNÍ DÉŠŤ

Májový déšť se spustil shůry,
drže ti špíchlá na řadra.
Zmokly mi všechny noční můry,
má věrná eskadra.
Ráno je budu lovit z louží,
sušit a křísit, ať jsou fit,
ať kolem nás dvou pěkně krouží
a střeží noční klid.

KONEC SVĚTA

Ráno tma zašla na souchoťe,
vitr ji odvál do dáli.
V poledne vlezlo oknem kotě,
aby si děti pohrály.

Večer nám v TV lhář a sketa
pohrozil: Šlus a hotovo!
V noci byl další konec světa.
Ráno svět začal nanovo.

POHLEDNICE Z CÓRDOBY

Krasavice jménem Isabela
nese městem svátost svého těla,
vlácnou chůzí vchází do kostela,
jako kdyby ho tam ještě měla.

KAVÁRNA MEZI ŘÁDKY

Kde jste, mé múzy, věrné kamarádky?
Vraťte se ke mně zase zpátky,
ať mohu přežít všechny černé pátky,
bez vás jsem ztracený jak dítě bez pohádky,
chybí mi naše láskyplné hrátky...

Moudrost je vždycky skryta mezi řádky.

VYZNÁNÍ

Promluv mi něžně do duše,
když ve mně tetřev stesku toká,
zachraň mě - buď má Venuše,
bohyně volooká,
a já se budu láskou chvěť
a splním všechno, co bys chtěla.
Zachrániš sebe, mě i svět
zázrakem svého těla.

KDO VYVEDE DUŠE ZE TMY

(Evě)

Kdo vyvede duše ze tmy,
ženy, muže, matky s dětmi?
Z hloubi země, ze dna moří,
ať si s námi pohovoří.

Z hlubin času, kde je mrazí,
všechny, kdo jsou naši drazí.
Stačí štětce, plátno, barvy,
zrodí se jak motýl z larvy.

Vyved' duše z tmy a zimy,
ať jsou s námi a my s nimi.

POSLEDNÍ PŘÁNÍ

Až budu mrtev navěky,
můj popel hodte do řeky
a smutek hodte za hlavu,
až s bystrou vodou poplavu,

v harmonii a pokoře
vrátím se domů do moře,
matce vod klesnu do klína
a proměním se v delfína.

TŘETÍ V ŘADĚ – ZDENĚK MAHLER

PETR BURDA

Když se v sobotu 17. března 2018 uzavřela životní dráha Zdeňka Mahlera, spisovatele, scénáristy, historika a muzikologa, uvědomil jsem si, že je třetím v řadě, který mi nemohl autorizovat rozhovor. Zařadil se tak po bok Jana Wericha a Čestmíra Císaře. Se Zdeňkem Mahlerem se dalo fundovaně hovořit nejen o českých klasických hudebních skladatelích, ale také o Boženě Němcové, Karlu Havlíčku Borovském, Tomáši Garriqueu Masarykovi, Janu Amosi Komenském a Janu Husovi.

Zajímavý byl i tím, jak dokázal, mnohdy i s humorem, prezentovat souvislosti. A nebylo to jenom tehdy, když se zastával například spisovatele Arnošta Lustiga. Fundovaně dokládal, proč si tento národ zaslouží katedrálu svatého Víta, Václava a Vojtěcha, a z jakého titulu má na ni větší nárok, než katolická církev. Několik setkání s ním, ale také dlouhé telefonáty v den jeho svátku a narozenin, patřily k mým světlým chvilčkám na současném kulturním úhoru.

Bylo to před křtem knihy Arnošta Lustiga, netypické knihy, protože obsahovala osmnáct rozhovorů se zajímavými lidmi, a ne klasickou prózu, byl kmotrem právě Zdeněk Mahler. Překvapil mě hned první větou. Přiznáním, že tu knihu celou nepřečetl, ale to mu nevadí, protože ví, co je v Arnoštu Lustigovi, s nímž začal pracovat od roku 1951 v Československém rozhlasu ve hvězdné redakci s Ludvíkem Aškenazym, Otou Pavlem a Karlem Kynclem. A protože jsem na křest přišel s mikrofonom jako jediný, Arnošt Lustig mi prozradil, že za několik týdnů převezme v New Yorku prestižní literární cenu, která se dá srovnat s českou Cenou Karla Čapka. A novináře vždy potěší, když získá exkluzivní informaci, kterou jeho posluchači ocení.

Zdeněk Mahler dokázal zaplnit největší zasedací síň v budově Politických vězňů číslo 9, a to více než hodinovou přednáškou o životě a díle Boženy Němcové. Pozorným posluchačům předkládal zdánlivě rozporuplné argumenty, nutil je k přemýšlení a nezapomněl zmínit ty, kteří o Boženě Němcové psali. Jsem rád, že mi dovolil přednášku natočit a několikrát odvysílat ve dvou internetových rádiích. Budu se k ní vracet i po smrti autora, protože ukazuje velký přesah, který Zdeněk Mahler měl, a jeho odvahu vyslovit kritické soudy na adresu dneška.

Zaujal mě při odhalení sochy Julia Fučíka na Olšanských hřbitovech. Více než stovce účastníků sdělil, že

už v roce 1952 na Filozofické fakultě, kde studoval češtinu a angličtinu, obhájil doktorát prací Boj Julia Fučíka za pravdu o Sovětském svazu. A na závěr si vysloužil potlesk za prorockou větu, že není tak daleko čas, kdy socha Julia Fučíka najde své nové místo v centru metropole.

Překvapil mě svou účastí na jedné z výstav pořádaných Jazzovou sekcí ve Valdštejnské ulici. Byla složená z aktuálních politických vtípů a karikatur, a on se nejen nebránil smíchu, ale u pátého výstavního panelu s Marčákovými vtípy, svou typickou dikcí položil otázku: „Poslyšte, nezdá se vám, že oni ve zkratce řeknou to, o čem komentátoři popíší tři listy papíru?“

V tom neautorizovaném rozhovoru se zmínil i o tom, že v letech 1953 až 1955 učil na Akademii múzických umění marxismus-leninismus a nepokládal to ani za ztrátu času, ani za odklon od práce spisovatele, scénáristy, historika a muzikologa. Zavzpomínal i na to, jak byl vyzdvihován za svůj podíl na památném Expu 58 v Bruselu, ale neskrýval ani to, že prakticky stejní lidé jej v roce 1969 vyloučili z Komunistické strany Československa. S poukazem, že jeho jméno se objevilo v titulcích takových filmů, jakými byly Svatba jako řemen a Nebeští jezdci. Nemohli překousnout, že v té době šlo náznakově kritizovat poměry pouze v detektivce, zatímco Zdeněk Mahler si to dovolil i ve veselohře. Jeho další hvězdná chvíle přišla, když Miloš Forman prosadil projekt Amadea. Ale i v českých poměrech dokázal napsat scénář k filmu, kde po závěrečných titulcích obecenstvo demonstrativně tleskalo, stejně jako u filmu Všichni dobří rodáci. Mahlerova Božská Ema byla předělem v bohaté tradici životopisných filmů československé kinematografie. Ještě o jednom scénáři jsme se dlouze bavili. O Lidicích. Trnitá cesta látky s jiným pohledem na lidickou tragédii prošla peripetií od ceny za nerealizovaný scénář až po dotáčky pro zahraničního producenta, který viděl ve snímku kandidáta na dalšího Oskara v kategorii zahraničního filmu pro Českou republiku. Nestalo se tak,

Foto Svojetzár Plesník

do soutěže byl vyslán jiný film, který sice mohl být zařazen hned do dvou kategorií, leč ani v jedné se neumístil. Rozhovor se Zdeňkem Mahlerem vznikl pro Lipu, čtvrtletník Výboru národní kultury, kde byl čestným předsedou, a potěšilo jej, že se jeho barevný portrét objevil na jedné z obálek Lipy. Byl také mým kandidátem na Cenu Arnošta Lustiga, která se každoročně uděluje a 28. října roku 2013 byl na Pražském hradě vyznamenán prezidentem Milošem Zemanem medailí za zásluhy o stát v oblasti kultury, výchovy a školství 1. stupně.

Pokud někdo přijde s návrhem založit Cenu Zdeňka Mahlera, budu všemi deseti pro. Dokázal srozumitelně oslovit všechny věkové kategorie, věděl, že mluví k posluchačům z celého širokého politického spektra. Svým renesančním přístupem těm mladým připomínal

živoucí Wikipedii, na rozdíl od ní dokázal obory propojovat, a svým skoro vrstevníkům toho, kdo si do vysokého věku uchoval úctyhodnou šíři znalostí z několika oborů umělecké činnosti.

Neuplynul ani měsíc, a do uměleckého nebe se odebral ten, který si Zdeňka Mahlera velmi vážil a měl s ním jedno společné, vždycky dělal všechno pro to, aby vyhrál. 13. dubna zemřel Miloš Forman. Měsíc po té pražští radní rozhodli, aby se piazzeta před hotelem Intercontinental přejmenovala na náměstí Miloše Formana. Je to prestižní místo v lokalitě synagog, v blízkosti ulic Pařížská, Bílkova, Elišky Krásnohorské a náměstí Curieových. A udělají podobné rozhodnutí pro Zdeňka Mahlera? Něco mi říká, že ulice s jeho jménem se v Praze hned tak nedočkáme. Tak ještě že si můžeme zajít do Mahlerových sadů.

Sbohem, náš krásný plameni...

KAREL SÝS

Když Zdeněk Mahler v roce 2011 přebíral Cenu Unie českých spisovatelů za celoživotní dílo, nebylo jeho dílo ani zdaleka uzavřeno. Přívlastek „celoživotní“ spíše znamenal, že tento spisovatel zůstával po celý život věrný heslu „Pravda vítězí“, ač si byl vědom s jedním českým básníkem, že „Pravda někdy vítězí“. A opravdu – i Mahlerova pravda vítězila jen někdy, vždyť je nám dáno žít v Čechách, kde je sice pravda vyšita na prezidentské vlajce, ale záleží na větrech, na kterou stranu se stočí. Ostatně prezidentská vlajka už dávno není, co bývala, lze ji rozstříhat a nahradit trenýrkami od hoven.

Kdo vystoupal po strmých schodech vilky v Říčanově ulici č. 5, uvědomil si teprve, jakou námahu dá nemocnému člověku každodenní výstup a sestup. A to nepočítám schodiště od tramvaje, dlouhé bezmála jako slavné oděské schodiště z Ejzenštejnova Křižníku Potěmekin!

Zdálo by se tedy, že byl spisovatel ve svém domě jakoby opevněn, ale pravý opak byl pravdou. Když došlo k jakémukoli bezpráví, Zdeněk Mahler sestoupil ať fyzicky nebo duchovně do samého středu bojiště, aby se zastal pravdy. Té mrchy, které se snaží zmocnit i notoričtí lháři.

Já jsem Zdeňka Mahlera poznal v roce 1984 díky své recenzi jeho knihy *Sbohem, můj krásný plameni* otištěné v *Tvorbě*, knihy, v níž se vyznal z horoucí lásky k Mozartovi. To ovšem bylo ještě za hlubokého socialismu. Pak už jsem jen mohl obdivovat jeho podstatný příspěvek k celosvětové slávě Formanova filmu *Amadeus*. To bylo už na sklonku „starého režimu“. Zdeněk Mahler si uvědomoval všechny slabiny, jimiž se režim vyznačoval. Nicméně rozhodně nepatřil k těm přeběhlíkům, kteří s vaničkou vylijí i své mladistvé sny. Proto se také jeho životaběh na mnoha místech proflál s úsilím, které ztělesňuje například i Unie českých spisovatelů.

Nebudu vyjmenovávat jeho knihy, to jistě udělají literární statistikové. Jen poukážu na pár fotografií, které teď držím v ruce. Jednu z Chodovské tvrze, kde v roce 2006 křtil knihu Josefa Haubelta *Wolfgang Amadeus Mozart v jasu svobodného zednářství*. Na fotografii z ulice Politických vězňů č. 9, kde na „horké“ půdě přebírá výroční cenu Unie českých spisovatelů. A na snímek z jeho bytu, kde převzal diplom z rukou Jiřího Stana a Marie Zábranské. Na diplomu stojí: „**Za mimořádné zásluhy ve statečném zápase o českou národní kulturu byl 31. října 2015 zvolen čestným předsedou Výboru národní kultury.**“

Rytíř ideálů, z nichž se zrodil československý stát a s jejichž nedodržováním stát mravně i lidsky neuvěřitelným tempem upadá, to neměl lehké. Přiliš mnozí, kteří si ho měli vážit, nepochopili, že demokracie platí pro všechny. I pro ty, co věří v cesty, jež jsou dnes v dějepisu začerněny, aby je překřičely nenávistné lži o vítězství pravdy a lásky.

Nerad mluvím pateticky, ale nelze jinak. Tedy – čest jeho památce!

19. 3. 2018

Říkat pravdu je dražší než ferrari

PAUL CRAIG ROBERTS

Už čtyřikrát jsem byl pozván na petrohradské Mezinárodní ekonomické fórum a čtyřikrát jsem to pozvání nepřijal. A to nikoliv proto, že bych o ně neměl zájem, či si myslel, že bych na něm neměl co říct, ale proto, že demonizace Ruska oklestila moji svobodu cestovat a mluvit. Kdybych si totiž nezaplátil všechny cestovní a ubytovací výlohy ze svého, byl bych obviněn z toho, že ti, co mi je zaplatili, si mě koupili. A kdybych si naopak cestu do Ruska až do posledního centu zaplatil sám, jak učinila kandidátka na americkou prezidentku Jill Steínová, když byla hostem 10. výročí RT v Moskvě, byl bych stejně jako ona předvolán před vyšetřovací komisi „aféry Russiagate“, abych se za svou návštěvu zodpovídal.

Řečeno jinak: moji účast na důležitém jednání by využili ti, kterým se nelíbí, co píš. A to tak, že by moji důvěryhodnost jako komentátora washingtonsko-ruských vztahů zpochybnili. Okamžitě a už na věčné časy bych jimi byl onálepkován jako Putina hlásná trouba.

Nemusíte ostatně do Ruska ani cestovat, aby se vám něco podobného přihodilo. Existuje spousta webů, jako např. PropOrNot, která vydala seznam „Putinových agentů“, na kterém jsem se ocitl i bez cesty do Petrohradu. Takových webů, financovaných Izraelem, Georgem Sorosem, CIA či americkým ministerstvem zahraničí je nekonečný počet a smysl všech je skandalizovat a demonizovat ty autory na internetu, kteří se staví proti tomu, aby jen a jen elita měla kontrolu nad vysvětlováním jevů a událostí. Jsou to tzv. nezávislé hlasy, mezi něž patřím i já. Jsem tedy zavázán pravdě – a nikoli agendám elit.

Nemohu psát články, které čtete, bez vaší podpory. A nemohu je psát ani bez optimismu. Ovšem být natolik optimistou, aby člověk věřil, že pravda přece jen nakonec převáží, není vůbec snadné. Každý podléhá strachu, zvláště pak Američané, kteří byli a jsou za svých životů svědky totální destrukce občanských svobod garantovaných ústavou. A oni též vědí, že jsou vůči ďáblu, který dnes sídlí ve Washingtonu, bezbranní. A tak dnes policajni a válečný stát vidí své občany na útěku. Jest-

liže se nezastaví, neobráť se a nebudou bojovat, pravdu ztratí a stanou se otroky, kterými podle přání elity budou společně s Evropany, Brity, Kanaďany, Venezuelany, Ekvádorci, Australany, Brazilci, Japonci a též Rusy a Číňany.

Ano, arogance „americké výjimečnosti“ jde skutečně až tak daleko. Pravda je pod palbou v celém západním světě. Je obtížné říkat a psát pravdu v Americe, kde je chráněna prvním dodatkem ústavy, ale v evropských zemích ústavně chráněna není. Takže ten, který zde říká pravdu, může být uvržen do vězení. Např. kritiku prezidenta v Itálii lze prohlásit za „hanobení hlavy státu“ a odměnit ji až 15 roky žaláře.

Minulé úterý ukázal průzkum veřejného mínění, že jen šest procent Američanů věří mainstreamovým médiím. Nu, a jelikož mainstreamová média jsou propagačním ministerstvem elity, dokazuje tento průzkum, že díky internetu ztrácí elita kontrolu nad vysvětlováním jevů a událostí.

V nedávném interview řekl Jaffe Arnold, že „elita je připravena „zazátkovat“ internet, jestliže zajde v odkrývání jejich operací příliš daleko“.

<https://www.fort-russ.com/2018/06/arnold-are-the-internets-days-numbered-assanges-disappearance-is-sign-of-the-times/>

Zabíjení posílá, přinášejících špatné zprávy, patřilo k praktikám mnohých vládů. Útok na Juliana Asangeho a na Wikileaks ukazuje, co se připravuje pro nás všechny.

Překlad: Lubomír Man

Zdroj:

<https://www.paulcraigroberts.org/2018/06/07/telling-truth-expensive-ferrari/>

PO OVOCI JEJICH POZNÁTE JE

JAN POLÁČEK

V úterý 25. 5. 2018 se ve světových mainstreamových médiích objevila na první pohled šokující zpráva, že v Kyjevě byl zastřelen radikální kritik ruského režimu, novinář **Arkadij Babčenko**. Že se jedná o nájemnou vraždu, kterou si prý **zřejmě** zorganizovali z Ruska. Hned ve středu následujícího dne se ale Arkadij objevil na tiskové konferenci šéfa ukrajinské civilní kontrarozvědky SBU Vasyla Hrycaka živý a zdravý.

„Chci říct každému, kdo poukazuje na to, že to podkopalo důvěru v novináře. A co byste dělali vy na mém místě, kdyby k vám přišli *(myšleno agenti SBU, kteří ale celou tuhle provokaci proti Rusku ve skutečnosti zinscenovali)* a řekli, že se na vás chystá vražda?“ uvedl Babčenko. „Moje první reakce byla, k čertu s vámi, chci se sbalit a zmizet na Severním pólu. Pak jsem si ale uvědomil, kde se schováš? Skripal se také snažil schovat.“

Pěkně panáček zpívá, pěkně, podle mu přistrčených not. Režiséři tohoto divadelního představení *for masses* to ale přepálili s tím Skripalem. To měl *novičok* zpravodajských her Arkadij raději mlčet, to mu jeho nový partei genosse špatně poradil. Snad každý, kdo si umí spočítat, že $1 + 1 = 2$, již dávno ví, že s tím údajně otráveným dvojitým agentem (pro obě strany již zcela bezcenným), procházejícím se ten den bezstarostně s dcerou (která za ním přiletěla z Ruska) po anglickém městě Salisbury, to byla provokace MI6 a spol., namířená – jak jinak – opět proti Ruské federaci. Ovšem jsou tu zástupy ovčanů, na to není možné zapomínat, na nichž se již dávno podepsal každodenní rusofobní **brainwashing**, tedy vymývání mozků, a kteří tuhle (a nejen tuhle) **fake news** návnadu - infikovanou či přesněji otrávenou nenávistí a zlobou k Rusku - klidně spolknou i s navijákem.

Šéf ukrajinské civilní kontrarozvědky Hrycak pak na tiskové konferenci onoho 26. 5. vysvětlil, že předstíraným zločinem SBU zabránila uskutečnění vraždy žurnalisty Babčenko, jehož **prý** chtěly nechat zlikvidovat ruské tajné služby. Také **prý** šlo

o to, získat od objednavatele vraždy seznam dalších lidí, určených **údajně** rovněž k likvidaci...

SBU (Služba bezpečnosti Ukrajiny, ukrajinsky Služba Bezpeki Ukrajiny) si tak na své konto připsala další *úspěšnou* operation **false flag**, tedy operaci pod falešnou vlajkou.

Pak jsou tu někteří koupení politici, také různí VIPáci a podnikavci z tzv. neziskovek (NGO), ale i prodejní novináři (a samozřejmě nesmíme zapomínat na určité spisovatele), kteří se na této další umělé vyvolané protiruské vlně rádi svezou a zvi-

Holubům u lavičky parku v Salisbury zapoměli říct, že se nacházejí v místě ruského chemického útoku

Foto FB

ditelní. Místní presstituti své chleboďárce rozhodně nechtějí zklamat, a rádi přispějí svou hřivnou do informační války Západu proti Rusku. Konkrétně třeba Milan Šíma z RFE/RL (Radio Free Europe/Radio Liberty, tedy Rádio Svobodná Evropa/Rádio Svoboda) si tak pozval k *nezaujatému* rozhovoru novinářku Petru Procházkovou, která s radostí a ochotně přitvrdila muziku: „V Británii se vyšetřuje 14 podivných úmrtí ruských občanů, tak proč by na Ukrajině **nemohl** existovat seznam několika desítek Rusů, kteří tam žijí, kteří kritizují Putinův režim, a které **někdo** vybral k likvidaci.“

Tak nevím. To si sakra **někdo nemohl** vymyslet něco věrohodnějšího, když už chtějí mermo mocí toho ruského medvěda hybridní válkou stále dráždit a provokovat a oslabovat, prostě nedopřát mu ani chvíli klidu?

Nu ano, po ovoci jejich poznáte je. Což sklízeti se z trní hrozny nebo z bodláčí fíky?

AMERIČANÉ SE ROZHODLI ZNIČIT RUSKO

GIULIETTO CHIESA poskytl rozhovor ALEXANDRU NOSOVIČOVI z Ru.Baltic.ru

Motto: „Během uplynulých šestnácti let bylo obecné lidské vědomí Severoameričany natolik zpracováno, že evropské veřejné mínění již není ve své většině schopno pochopit ani zcela zřejmá fakta.“

V Kaliningradu se 20. dubna uskutečnilo zasedání diskusního klubu Baltské federální univerzity Immanuela Kanta a analytického portálu RuBaltic.ru, na kterém vystoupil také známý italský spisovatel, publicista a politik Giulietto Chiesa.

***Pane Chiesa, jste občanem Itálie, země, která je kolébkou evropské civilizace, a země, která patří mezi zakládající státy Evropské unie. Určitě vnímáte, že současná Evropa vlastně přestává být Evropou. Základy evropské civilizace – racionalita, logika či vědecké myšlení – jsou zlikvidovány a viditelné je to zejména na vztazích EU k Rusku. Čím si vysvětlujete vznik této krize v Evropě?**

Tím, že se Evropa již dávno změnila v kolonii Spojených států amerických. Ne z ničeho nic a naráz, ale postupně Severoameričané zaměnili všechny naše hodnoty. Mýtus o „americkém snu“, dlouhodobě šířený masovými sdělovacími prostředky i prostřednictvím Hollywoodu, se stal v Evropě dominantním.

Jednoduše a stručně řečeno došlo k „hollywoodizaci“ Evropy. Nestalo se to náhodou, byli jsme fakticky okupováni. Nejprve nenápadně, prostřednictvím americké pomoci a Marshallova plánu, který Německu a Itálii umožnil překonat následky války. **Později pak prostřednictvím masivní propagandy, pomocí které se podařilo vyvolat dojem, že to byli právě Američané, kdo osvobodil Evropu od nacismu.**

Pokud se dnes na ulici v Itálii, Francii nebo ve Španělsku lidí zeptáte, kdo vyhrál 2. světovou válku, dostanete odpověď, že to byly USA. Na roli Ruska se buď zapomíná, nebo lidé věří, že Rusko bojovalo ve 2. světové válce proti evropské civilizaci.

A proto je dnes Evropa v krizi. V krizi je vlastně celý Západ a díky jí také přitažlivost amerických hodnot ztrácí na síle. K završení tohoto procesu je ale ještě velmi daleko. Severoameričané ma-

sívně a dlouhodobě investují do systémů formování lidí a efekty těchto investic budou přetrvávat ještě hodně dlouho.

***Krise racionality je dnes ovšem zřetelná nejen v evropských „koloniích“ USA, ale i v samotné americké „metropoli“. Podívejte se na příspěvky prezidenta USA Donalda Trumpa na Twitteru, nebo na hysterii kolem „ruských hackerů“ a „ruského vměšování do amerických voleb“. Ještě před několika lety bylo nemožné si v Severní Americe něco podobného třeba jenom představit. Američané se tou propagandou, kterou krmili Evropu, sami otrávilí?**

Mějte na paměti, že sklon k hysterii existoval ve Spojených státech již před Donaldem Trumpem. Trump se stal jejím katalyzátorem, nikoli však pokračovatelem ani strůjcem. Americká hysterie vznikla v okamžiku, kdy vládnoucí elity USA poznaly, že do budoucna se jim nemusí podařit obhájit jejich dominanci v Evropě a ve světě.

Jak Bill Clinton, tak George Bush ml. nebo Barack Obama – další v pořadí pak podle plánu měla být Hillary Clintonová – tak v rámci zamezení této hrozby prováděli politiku oslabování, omezování, izolace a „přiskřipování“ Ruska jako jediného státu světa, schopného se postavit americké dominanci ve vojensko-strategických vztazích.

Rusko se pro Američany stalo nepříjemným překvapením, protože v roce 2000 se již viděli jako vládcí světa, kterým nemůže nikdo odolat. Ano, již tehdy se pro USA postupně stávala ekonomickým konkurentem Čína, ve vojenské oblasti se jim však vyrovnat či postavit nemohla – a o Rusku se Američané domnívali, že již „stojí mimo hru“. **Z toho dnes pramení jejich hysterie a urychlování přípravy ke střetu. Pochopili, že v jednadvacátém století se Rusko znovu objevilo na světové scéně. Ještě v roce 2000 bylo Rusko prakticky kolonizováno Američany.**

Pak se ale objevil nový člověk – Vladimir Putin. Když byl poprvé zvolen prezidentem, byl považován za pokračovatele předchozí Jelcinovy linie, během níž Rusko záviselo na Severní Americe a nemělo vůbec žádný vliv. Ale pak Američané

zjistili, že Rusko vedené Putinem by se mohlo vrátit do pozice velmoci.

Pro Američany to bylo naprosto nepřijatelné překvapení, a tak se rozhodli odstranit jak Putina, tak Rusko. K tomu došlo v roce 2002, kdy George W. Bush ml. rozhodl o odstoupení USA od Dohody o omezení systémů protiraketové obrany (PRO). Američané si vytyčili jasný úkol: zničit Rusko!

***Vojenskou cestou?**

To ne. Dnes už si nemohou být jisti, že by vojenský útok na Rusko byl útokem konečným a že by zůstal bez odpovědi. **USA opustily Dohodu o omezení PRO, aby se mohly připravit k útoku na Rusko, ale Rusko dokázalo, že na útok je schopno odpovědět.** Spojeným státům se nepodařilo vytvořit takovou situaci, za které by mohly Rusko vydírat hrozbou útoku a říkat přitom: buď budete plnit podmínky, které vám nadiktujeme, nebo zaútočíme.

Proto se hlavní metodou střetu Američanů s Ruskem stalo vedení „hybridní války“. Nad Ruskem mají USA převahu ve všech oblastech. Jedinou oblastí, ve které nemají jasnou výhodu, je strategická rovnováha v jaderné výzbroji. Zato však mohou vést válku informační: 99 % internetu patří USA. Jejich převaha v ekonomice je absolutní. Stejně tak dominují v nejmodernějších technologiích, jakými jsou například laserová technika nebo zásahy do lidského genomu. Pouze v jaderné sféře si nemohou být jisti, že ujdou trestu v případě, že proti Rusku použijí jaderné zbraně – proto je také nepoužívají. Všechny ostatní metody a možnosti však využívají.

Dnes jsme tedy ve fázi, kdy je hybridní válka v plném proudu a kdy Spojené státy americké budují globální systém PRO. Domnívají se totiž, že po jeho dokončení se jejich dominance rozšíří i na jadernou sféru a že tak budou mlt možnost přejít k „horké“ válce. Nejsem schopen s jistotou říci, kolik času zbývá do opravdové války, ale mohu citovat svého amerického kolegu Paula Craiga Robertse: podle jeho zdrojů se v Pentagonu domnívají, že k přípravě na válku potřebují USA ještě cca 5 až 6 let.

***Jak si mohou být Američané jisti svou drtivou převahou nad Ruskem v jaderné sféře za situace, kdy Vladimir Putin při svém nedávném vystoupení v ruském parlamentu velmi názorně vysvětlil, že nejnovější ruské jaderné zbraně činí z globálního systému PRO holou zbytečnost?**

Týž Paul Craig Roberts na obdobný dotaz odpověděl, že hlavní nebezpečí pro mír nespočívá v tom, že si Amíci budou jisti, ale v tom, že budou věřit tomu, že si jsou jisti. Pokud budou věřit, že mají výraznou převahu, pokud si budou, a to třeba i bezdůvodně, jisti – a situace ve světě bude pro ně nepřijatelná, pak ji nemusí vydržet a mohou se pokusit na Rusko zaútočit.

***Pak ale Rusko provede odvety úder vedený na americké raketové systémy umístěné v Evropě. Každému myslícímu člověku je jasné, že za takové situace se Evropa stane cílem. Proč tedy v Evropě neexistuje žádné protiválečné hnutí, proč neexistuje hnutí za odstranění amerických zbraní z Evropy?**

To je velmi správná a případná otázka, protože vše, na co se ptáte, v Evropě v roce 2002 bylo!

Foto rubaltic.ru

Během uplynulých šestnácti let bylo obecné lidské vědomí Severoameričany natolik zpracováno, že evropské veřejné mínění již není schopno ve své naprosté většině pochopit ani zcela zřejmá fakta.

Vědomí Evropanů je formováno zcela v duchu americké globální nadvlády. A USA připravují Evropu na to, aby se v budoucnu stala v případné válce s Ruskem jejím spojencem.

Přesto však ještě v Evropě zůstali nezávislé myslící intelektuálové a svobodní lidé, protestující proti tomu, co se děje. Z celkového pohledu se však USA jejich záměr podařil. Mínění veřejnosti je patřičně „zformátováno“, jednotlivé státy „zkolonizovány“ a jejich elity jsou pod přímým tlakem zastrasování a vydírání. A to je i odpověď na váš hlavní dotaz, proč je Evropa v krizi.

23. 4. 2018

Zdroj: rubaltic.ru

<https://eurasia24.cz/jak-to-je-s/item/2818-giulietto-chiesa-americane-se-rozhodli-znicit-rusko>

Přeložil: mbi

3. 5. 2018

BÍLÉ PŘILBY JSOU PODVODNICKOU ORGANIZACÍ A ŠÍŘÍ PROPAGANDU

JAN POLÁČEK

Roger Waters, jeden ze zakladatelů britské art rockové skupiny Pink Floyd, označil uskupení Bílé přilby za podvodnickou organizaci. Podle něho tato (islamistická) skupina, šíří propagandu teroristů a islámských radikálů.

Roger to řekl v pátek 13. 4. 2018 na svém koncertu v Barceloně, kde údajně k publiku z pódia někdo cosi proslavil ve prospěch Bílých přileb po (údajném) chemickém útoku (barelovou pumou, shozenou 7. 4. 2018 prý z vrtulníku SAA) na syrské město Dúma, držené ještě tehdy teroristy z Džajš al-Islám. „Je to jenom jeden hlas, a osobně si myslím, že se naprosto mylí. Myslím, že organizace, již zastupuje a podporuje, totiž Bílé přilby, je podvodnická a smyslem její existence je jenom vytvářet propagandu teroristům a radikálům.“

(Mainstreamová média hned k této zprávě ovšem připojují automaticky dovětek, že Roger Waters je znám svými protizraelskými postoji a podporuje bojkot Státu Izrael za jeho politiku vůči Palestincům).

Roger Waters: „Budeme-li naslouchat propagandě Bílých přileb a dalších, začneme povzbuzovat své vlády, aby začaly házet bomby na lidi v Sýrii.“

Imperialistické mocnosti USA, Británie a Francie v noci na sobotu 14. 4. 2018 (jako obvykle bez mandátu RB OSN) zaútočily z válečných lodí a letadel (včetně B-1B) na (údajně) syrské chemické provozy 105 křižujícími raketami a řízenými leteckými bombami, prý v odvetě (??) za útok na Dúmu údajně sarinem či chlórem. Což je lež.

(Mainstreamová presstituti zase hned dodávají, že Roger Waters se svými výroky tímto připojil k Rusku, které označuje chemický útok na Dúmu za zinscenovaný západními zpravodajskými službami, ve snaze prohrávajícím džihádistům pomoci).

Samozřejmě západní státy stále (lživě) dokola tvrdí, že Dúma byla chemickému útoku syrské armády (SAA) v sobotu 7. 4. 2018 vystavena. Operují 40 až 70 mrtvými.

(Údajně dobrovolnické, takzvané) Bílé přilby podávají často informace o situaci na bojištích již

brzo po útocích SAA, když jejich členové pomáhají ošetřit a evakuovat postižené (je nutné si ovšem uvědomit, že se jedná často o džihádisty a jejich rodinné příslušníky, nejen o obyčejné civilisty, které tam ale terouši drží násilím, coby živé štíty). V roce 2016 byla tato skupina navržena na Nobelovu cenu za mír (?!?!), v roce 2017 dokonce získal (údajně dokumentární) film The White Helmets (Bílé přilby) od US establishmentu nominaci na Oscara (?!?!).

Britský list The Guardian dokonce v prosinci 2017 pokřiveně napsal, že se organizace Bílé přilby stala terčem desinformační kampaně, která z ní chce učinit skupinu, napojenou na Al-Kajdu či ISIS či Džajš al-Islám. Kampaň podle listu The Guardian vedou odpůrci imperialismu a trollové s podporou ruské vlády, která je spojencem Damašku.

Roger Waters. Foto FB

V mainstreamových médiích jsou hromadně šířena také Fake News videa, určená k ještě intenzivnějšímu vymývání hlav lidí. Již jen jejich názvy jasně předurčují jejich obsah, například: „Křik o pomoc, oběti zvracely, u pusy se jim tvořila pěna, popisuje chemický útok vůdce Bílých přileb Ammar al-Salmo.“

Skupina Act for Israel označila Rogera Waterse za spikleneckého cvoka, omlouvajícího (syrského prezidenta Bašára) Asada. Levicově orientovaný americký novinář Max Blumenthal napsal, že publikum v Barceloně Watersův projev k Bílým přilbám bouřlivě ocenilo.

17. 4. 2018

Krtci a trollové. Ruská propaganda

JAROSLAV ŠONKA

V mnoha případech lze nyní pozorovat, jaké páky používají nedemokratické síly Číny a Ruska, aby posílily svůj vliv v USA a v Evropě. V České republice spadají do tohoto pozadí příznivci prezidenta Miloše Zemana a jeho předchůdce Václava Klause.

Zeman diskutoval o příležitosti "učení se od Číňanů". Jeho obrázek v čínské televizi s krtkem na kolenou šel po celém světě. Jeho návrhy na referenda o setrvání v EU a NATO mají odezvy. Václav Klaus má kontakty se stranou AfD, jež je stejná, jako strana francouzské Marine Le Pen, která je chválena a oceňována v Moskvě. Klaus také předvedl některé slalomové kličky, do obecné nálady vnáší, že "Brusel je jen nová Moskva". Říká, že v Moskvě je dnes vidět více svobody než v Bruselu.

Jak funguje taková propaganda? A jak je financována? Bavorská televize hlásila ve své reportáži z pražského gymnázia **Pozor Trollové** o snaze pochopit fungování tzv. Trollů. V internetových médiích v České republice jsou zdroje v pracující v zájmu ruské propagandy. A debaty o síti Facebook jasně ukazují, že mnozí uživatelé médií jsou proti ní doslova bezbranní.

V Rusku byl vytvořen termín "informační válka". V posledních letech byly vytvořeny a uplatněny ruské propagandistické aktivity v České republice. Ministr obrany Martin Stropnický už několikrát mluvil o nebezpečí ruské propagandy, a také o skutečnosti, že je na ni vynakládána spousta peněz. Ruská propaganda také manipuluje s historií. Jedním z problémů je sovětská invaze do Československa v roce 1968. A tak se opět vyhrabává mýtus o "bratrské pomoci". Tato pomoc byla užitečná, přesvědčují ruští propagandisté. Přímý propagandistický účinek na činnost českých politiků nevypadá tak nebezpečně. Ale díky působení Miloše Zemana a Václava Klause zůstává otazník.

A navíc Petr Robejšek, bývalý ředitel Hauses Rissen, jedné severoněmecké akademie, založil novou stranu. Žil od roku 1975 v Německu, kde však v roce 2003, kvůli plagiátorskému skandálu, ztratil důvěryhodnost a vědecké časopisy se s ním soudily. Nyní se vrátil domů, a s pomocí

miliardáře Marka Dospivy a skupiny Penta vytvořil novou stranu s názvem **Realisté**, češti realisté. Je to přímý odkaz na tradici Tomáše G. Masaryka. Zdroje financování od Penty ukazují znovu na zvláštní směr - společnost se sídlem na Kypru, která začala obchodem s Čínou. Ke zdroji informací nové strany se takto přidávají i zvláštní finanční

Kresba FB

zdroje, které by se Masarykovi jistě nelíbily. A hle, zakladatel strany Robejšek kritizoval pozice Evropské unie vůči Rusku. Tak se uzavírá kruh.

Kdo má podezření, že termín "Krték", který je synonymem pro "Trolla", není jen ze špiónážních filmů, není určitě daleko od pravdy.

Sudetendeutsche Zeitung, 2. 12. 2016

Pro České národní listy volně a kráceně přeložil

Pavel Rejř

www.ceskenarodnilisty.cz

Obvinění Ruska: nebezpečí pro mír a demokracii

CHRISTOPHER BLACK

Obvinění proti Rusům, které zveřejnilo americké ministerstvo spravedlnosti 16. února, týkající se „podvedení vlády Spojených států“, a vlna „sankcí“, kterými USA pohrozily nebo uložily ruské vládě a jednotlivcům během několika posledních týdnů, odráží nacistickou propagandu a ideologickou přípravu německého lidu v období před operací Barbarossa - německou invazí do SSSR v červnu 1941. Stejně techniky jsou aplikovány na americkou populaci za účelem vytvoření psychologické struktury války a destrukce. Civilní obyvatelstvo je vyzbrojováno xenofobními a nacionalistickými abstrakcemi, které vytvářejí podporu pro násilné činy, válku a potlačení demokracie. Je to nebezpečí pro světový mír a demokracii na Západě, které mohou odstranit pouze kolektivní akce.

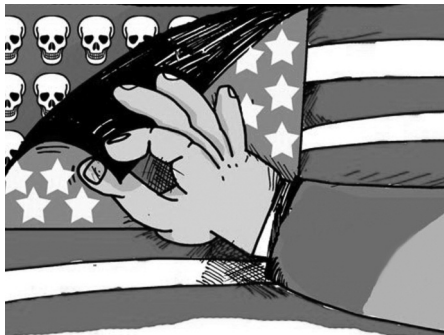
Celá protiruská propagandistická kampaň - probíhající několik posledních let - spočívá v dlouhodobých stereotypech, ukládaných do myslí Američanů během sovětského období, které jsou nyní zesilovány a rozšiřovány, aby umocnily strach a nenávist vůči Rusku a jeho lidu. Adolf Hitler byl velmi úspěšný v mobilizaci německého národa z důvodu války, a vytvoření nepřátel formou očerňování, hanobení a dezinformací proti Rusům a Židům. Byl vytvořen mýtický svět, který neměl žádný vztah k objektivní realitě. Nacisté používali tyto metody k vytvoření iluze stále přítomného teroru, aby upevnili kontrolu nad lidmi, kteří byli zoufalí kvůli svým životním podmínkám a chudobě, a vytvořili tak jejich přizpůsobivost, kterou potřebovali pro zavedení diktatury.

Stejný proces se rozvíjí v USA. Ruská „slovanská hrozba“, kterou používali nacisté, byla nahrazena ruským „ohrožením demokracie“. Stejně jako byl Sovětský svaz vyličen nacisty jako nelidský stát, ovládaný zločinci, Rusko je nyní vyličeeno americkou vládnoucí třídou a zpravodajskými službami jako zlý stát, ovládaný zločinci.

Je zajímavé si povšimnout, že propagandistické obvinění ze strany USA používá rok 2014 jako výchozí bod pro začátek údajné ruské kampaně, zaměřené na podkopání demokracie v Americe, neboť ve stejném roce Spojené státy podpořily neonacistický převrat proti legálně zvolené vládě Ukrajiny. Tento převrat vedl ke katastrofě, Ukrajina nyní za-

žívá kolaps, protože hned poté, co došlo k převratu, výhrůžky proti Rusům a ruské kultuře na Ukrajině způsobily, že lidé z východní Ukrajiny se buď připojili k Ruské federaci, jako tomu bylo na Krymu, nebo založili samozvané republiky v oblasti Donbas, aby čelili neonacistickým frakcím, které se v Kyjevě ujaly moci. Převrat byl částečně úspěšný v tom, že se podařilo přemístit síly NATO až k ruským hranicím, ale zároveň byl neúspěšný, neboť se nepodařilo převzít kontrolu nad celou Ukrajinou, jelikož reakce obyvatel východní Ukrajiny jim znemožnila vlastnit průmyslové a těžební zdroje na Donbasu a odepřela jim důležitou námořní základnu v Sevastopolu.

To, že jde o propagandistickou kampaň, je doloženo odpovídajícími obviněními z ruského „ohrožení demokracie“ v Británii a Evropě. Nová obvinění se týkají lídra britské Labouristické strany

Jeremy Corbyna, který měl údajně v minulosti vazby na sovětské a české komunistické agenty; nejnovějším z celé řady obvinění je, že Corbyn je loutkou Vladimira Putina. To, že komunisté už v Rusku nejsou u moci, není podstatné. Důležité je, že je v rámci těchto obvinění spojován s Rusy a tématem neustálé hrozby v masmédiích (že země NATO a „demokracie“ jsou ohroženy ruskou podvratnou činností). Cíl je dvojitý - především znovu obnovit myšlenku, že Rusové jsou „jiní“, jsou nepřítel, s kterým je třeba se vypořádat, a za druhé zdiskreditovat politické strany a potlačit lidová hnutí, která si vytýčila za cíl společenskou a ekonomickou spravedlnost.

Potlačování populistických nebo levicových politických stran, potlačení nesouhlasu a poskytnutí

obětních beránek veřejnosti ze strany NATO v rámci stále zoufalejších životních podmínek v kapitalismu, které jsou připisovány nespokojenosti veřejnosti s ruským „zaséváním svárů“ - jak se uvádí v americkém obvinění - jsou všechno důležité cíle v této kampani. Ale mezi větší ambice Spojených států a jejich spojenců patří eliminace Ruska coby nezávislého a suverénního národa a jeho roztržštění na tisíce kusů. Jakákoli opozice vůči tomuto cíli je nyní v USA kriminalizována jako podpora ruského „spiknutí proti demokracii“.

Pokračující teatrální inscenování vyšetřování ruské podvratné činnosti v Kongresu USA, každodenní zprávy o tomto tématu v médiích, útrapy Rusů i na sportovním poli a zákaz účasti na zimních olympijských hrách, jsou předeherou pro rozsáhlejší akce. Lze očekávat, že občané USA budou zatýkáni na základě falešných obvinění, aby způsobili nárazové vlny mezi obyvatelstvem. Obvinění je pečlivě sestaveno tak, aby pro to připravilo půdu - s použitím fráze „Obvinění se vědomě spikli jeden s druhým, i s osobami známými i neznámými velké porotě“. Kdo jsou „známé“ osoby, bude zajímavé zjistit, protože pokud jsou známé, proč by neměly být jmenovány.

Ale neznámou osobou může být kdokoli, absolutně kdokoli. Televizní společnost CNN zveřejnila 21. února video s názvem „Kdo jsou občané, najatí ruskými trolly“, pojednávající o jednom z jejich „novinářů“, který si políčil na jednu ženu na Floridě, paní Goldfarbovou. Tato žena byla poté sledována, neboť byla údajně důvěřivou obětí, kterou Rusové ošálili, a obviněna z toho, že jednala ve prospěch Rusů. Její prosby, aby ji reportér ze CNN nechal na pokoji, že nikdy nepomáhala žádným Rusům, a že je stejný patriot, jako on, vedly k tomu, že jí muž vrazil mikrofon těsně před obličej a křivě ji obvinil. Agrese reportérů ze CNN nemá daleko k agresivním policistům, vyslychajícím a zatýkajícím občany. Paní Goldfarbová to udělala správně, když muže odpálila slovy: „To jsou všechno kecy.“ Hrdinský čin v těchto dnech. Avšak její jméno je nyní veřejně známé a ona je považována za spoluspiklenku. Ve skutečnosti může být každý, kdo kritizuje stav národa, označen za spoluspiklenku. Takže pod rouškou lži, že chrání „demokracii“, americká vládnoucí třída, která má pod kontrolou vládní mechanismus, ničí to málo, co z demokracie v této zemi zbylo, a to výhradně ve svůj prospěch.

Jak v mém románu říká Agius, americký agent, který chystá v Kanadě nějakou lumpárnu: „Během přelíčení a na svých únavných přednáškách mluvíte o demokracii a pravdě. Mluvíte o spravedlnosti. Nic takového neexistuje. Existuje jen krize. Můžete ji vidět všude kolem sebe. V krizi musíte mít řád. Lidem se vypráví mýty. To jim dělá dobře,

mají pak ze sebe dobrý pocit. To se líbí jejich egu. A vy jim chcete vzít jejich mýtus a říct jim, že není žádný bůh. Nechtějí to slyšet, Elgere.“ Tohle je případ ohromné spousty lidí ve Spojených státech i v jiných zemích NATO. Je příliš málo lidí, jako je paní Goldfarbová.

Ale problémem této ženy, a mnoha dalších, je to, že ze všeho obviňují Hillary Clintonovou nebo Donalda Trumpa, nebo kohokoli jiného, o kom jim bylo namluveno, že má moc, namísto celého socio-ekonomického a politického systému, v němž jsou pohřbeni. Ve skutečnosti v USA panuje široce rozšířená představa, že ruské podvracení americké demokracie je spiknutím Clintonové a Demokratické strany, neboť prohráli ve volbách, a prezidentem se stal Trump. Může na tom být kus pravdy. Domnívám se však, že tato kampaň byla naplánována již dávno, a že by se uskutečnila i tehdy, kdyby vyhrála Clintonová. Padla by stejná obvinění ohledně snah Rusů podkopat Clintonovou i americkou demokracii, jen s odlišnými detaily, stejně jako tomu bylo v Británii, přestože vládla Konzervativní strana. Z hlediska jejich cíle nezáleželo na tom, kdo vyhrál. Cíl byl stejný v obou případech - vykreslit Rusko jako zlého ničitele demokracie, který ohrožuje USA. Podmínky ve Spojených státech si vyžadují obětního beránka, pokud má být vše takto udržováno. Neustálé masové střelby, dokonce i ve školách (po celých Spojených státech), jsou bubliny, které vycházejí z vařícího kotle, plné hněvu a zoufalství.

Pokud jsou pravdivé zprávy o tom, že americké bomby mají na svědomí úmrtí desítek Rusů v Sýrii, potom již válka začala. Začíná se ožiovat akce proti obětnímu beránku, ale nikdo o tom oficiálně nechce mluvit. Ten útok byl provokace, stejně jako několik dalších nepřátelských akcí. Neexistuje žádný jiný důvod, proč to Američané udělali, kromě toho, že šlo o provokaci. Reakce, tedy důsledek, teprve přijde. Avšak akce se shodují s nepřátelskou rétorikou, takže můžeme očekávat další provokace v Sýrii, na Ukrajině, v Pobaltí a v Asii, protože Američané nasazují a používají ozbrojené síly v synchronizaci s domácí a mezinárodní propagandou.

V jiném článku jsem hovořil o tom, že Sověti se snažili na půdě OSN prosadit, aby válečná propaganda byla válečný zločin, ale USA tento pokus zmařily. To se neustále opakuje, protože to, na co se díváme ve Spojených státech, je úmyslná kampaň, která využívá válečnou propagandu, aby vyvolala nepřátelství vůči nějakému národu a ospravedlnila tak válku.

„Sovětský návrh na definici agrese, předložený Valnému shromáždění v roce 1957, definoval válečnou propagandu jako ideologickou agresi. V jejích návrhu se uvádělo, že stát se dopustí ideologické agrese, když „podporuje válečnou pro-

pagandu, podporuje propagandu pro využití atomových nebo jiných zbraní hromadného ničení, a stimuluje nacisticko-fašistické názory, rasovou nebo národní nadřazenost, nenávist a opovržení vůči ostatním národům“.

Žádná americká vláda se nikdy neřídila mezinárodním právem, pokud to nesloužilo jejím zájmům, takže pokud budeme tvrdit, že tohle je zákon, a oni jsou zločinci, můžeme mít pocit, že jsme něco udělali, ale nic se tím nezmění. Označením pouze identifikujeme, ano, je to užitečné, ale co pak? Toť otázka - být třídě uvědomělý nebo ne, jednat kolektivně nebo nejednat vůbec? Tato válka je vedena nejen proti Rusku jako státu nebo národu, nejen proti ruskému lidu, ale proti všem lidem na světě, kteří se tomu mohou bránit pouze silou své práce a společným úsilím. Jen tak lze odolávat moci kapitalistů, kteří nás chtějí ovládat a vykořisťovat. Takže se spojme a jednejme!

Co můžeme ztratit? Všechno.

Komentář The Russia Indictment: A Danger to Peace and Democracy vyšel 25. 2. 2018 na Global research.

6. 3. 2018

Překlad Zvědavce

Trump: Raději by šli do války, než mě viděli shodnout se s Putinem

PAUL CRAIG ROBERTS

Ve svém nejčerstvějším tweetu Donald Trump píše: „Někteří lidé by raději pochodovali do války, než aby ho viděli shodnout se s Putinem“. A připsal: „Někteří nenávistníci chtějí pouze „boxerský mač“ a nic jiného“. Prodiskutovali jsme s Putinem mnoho důležitých věcí už dříve a docela jsme se shodli, což mnohé nenávistníky rozpálilo do běla. Spíš by chtěli sledovat boxerský mač. Velké výsledky přijdou!“

Poté, co v Helsinkách pohovořil na společné tiskové konferenci s Putinem, Trump připustil, že washingtonsko-moskevské vztahy nebyly nikdy dříve tak špatné, ale že se právě teď vylepšují a mohly by se vylepšovat i v budoucnu.

Vladimir Putin poté poskytl interview americké televizi Fox News, kdy řekl, že spolu s Trumpem znamenali dobrý start. Vysmál se tvrzením, že Moskva má na Trumpa či jeho rodinu nějaké kompromisní materiály. Je absurdní myslet si, že Kreml sbírá špinu na každého byznismana, který Rusko navštíví. (Což se týká dnes už letité návštěvy Donalda Trumpa v Rusku coby podnikatele – pozn. překl.)

Pohled na Trumpa a Putina, kteří na sebe na tiskové konferenci neútočí, americká mainstreamová média rozlítil. A mnohá byla už jen z toho faktu, že ke schůzce Trump-Putin nakonec došlo, nešťastná.

Zdroj: <https://www.paulcraigroberts.org/2018/07/18/trump-kos-american-presstitutes/>

19. 7. 2018.

Překlad: Lubomír Man

Dva názory na summit Putin-Trump

PAUL CRAIG ROBERTS

Schůzka Vladimíra Putina s Donaldem Trumpem, které se tzv. deep state (hluboký stát = vojensko-průmyslový komplex, neokonzervativci a zpravodajské služby), snažil zabránit vymyšlenou aférou Russiagate a jejím následným protahováním vyšetřováním, byla konečně sjednána. A to nikým menším, než právě neokonzervativním operativcem tohoto hlubokého státu a Trumpovým poradcem pro národní bezpečnost Johnem Boltonem. Mnoho lidí spatřuje ve schůzce pozitiva. Pozitiva v ní vidí Putin i Trump. Putin doufá, že se při setkání s Trumpem podaří zlepšit vztahy mezi vládami USA a Ruska. Samozřejmě, za napjaté vztahy zodpovídá Washington, který falešnými obviněními zdémonizoval jak Rusko, tak Putina, a své nepřátelství k Rusku zkonkretizoval i činy, jakými byly a dosud jsou například sankce i Amerikou zorganizovaný převrat na Ukrajině, včetně americké chybné kalkulace, že po tomto převratu se Rusko vzdá své námořní základny v Černém moři.

Na čem lze tedy dohodu postavit? Až dosud se zdála být právě postava Boltona a všeho, co představuje, překážkou možného dorozumění a dohody mezi USA a Ruskem. Z pohledu amerických neokonzervativců, mezi něž Bolton patří, je to totiž právě Rusko, které stojí Spojeným státům v cestě za jejich světovou hegemonií. Nu, a jelikož doktrína neokonzervativní zahraniční politiky vyhláší, že zásadním americkým cílem je zabránit růstu zemí, které s americkou neomezenou mocí ve světě nesouhlasí (mezi něž Rusko patří), pak je dohoda v podstatě nemožná.

Což neznamená nic jiného, než že úspěšný summit Putin - Trump bude od USA vyžadovat ústup od této neokonzervativní doktríny. Jestliže se tohle Trumpovi zdaří, i když vedle něj bude sedět neokonzervativce z masa kostí John Bolton, octnou se pak všichni Trumpovi kritici na vodě. Anebo ukrývají Bolton a deep state v materií připravovaného summitu tajný rušivý mechanismus, který jim zaručí pokračovat v nepřátelské politice vůči Rusku i po summitu? Čímž by se samozřejmě ve své celistvosti zachoval i enormní rozpočet a moc neo-

slabeného vojensko-průmyslového komplexu. Anebo je Trump supermanem, který dokáže „přeprat“ moc, před kterou prezident Eisenhower varoval Američany už v roce 1961? Uvažme v té souvislosti, oč je dnes tento komplex po víc než půlstoletí silnější, než byl tehdy, když byl po celé toto období přikrmován dekadami studené války i tzv. válkami proti terorismu?

Bašár Asad, a s ním nepochybně i Irán, jsou přesvědčeni o tom, že jednat s Washingtonem je jednoduše ztráta času. Asadův názor má oporu v důkazech. Jedním z prvních Trumpových činů v prezidentském úřadu totiž bylo, že se jedno-

stranně stáhl z mnohonárodní nukleární dohody s Iránem. A bohužel, neexistuje jediný důkaz, který by nadějeplný ruský pohled na jednání Putin - Trump podporoval.

Bylo by zajímavé prohlédnout si dnes všechny mezinárodní dohody, které Washington během své historie uzavřel, a pak spočítat, jaké procento z nich dodržel.

Takže pokud nechce být Putin vlákán do pasti, měl by se zamyslet nad slovy slavného indiánského náčelníka Josepha Nez Perce, když přemítal o smyslu svých jednání s Washingtonem: „Slyšel jsem jen slova, slova a slova, ale nikdy jsem neviděl žádné činy. Jsem už unaven ze slov, která k ničemu nevedou. A je mi těžko na duši, když si připomenu všechny ty pěkné řeči a následné zklamání naděje“.

*www.paulcraigroberts.org/2018/06/28/two-views-putin-trump-summit-paul-craig-roberts/
30. 6. 2018. Překlad: Lubomír Man*

Svět při úterní ranní kávičce:

TEREZA SPENCEROVÁ

-- Trump s Putinem protáhli schůzku mezi čtyřma očima, aby se prý ven nedostaly žádné „úniky“, a tak „svět“ konkrétně nic moc neví...

-- jednou z mála „reálií“, které se mi podařilo objevit, je asi Trumpovo konstatování, že nechá Nord Stream II, ať si tedy nordstrímuje... ale že prý tranzit ruského plynu přes Ukrajinu musí být zachován... a Putin jako že jo, ale že Ukrajina musí doplatit dluhy... čili, že Nord Stream II ano...

-- a druhým bodíkem je Trumpovo poděkování za „ruskou pomoc v boji s Daešem“, který prý z 90 procent „odmakali“ sami Američané, přičemž konstatoval, že USA i Rusko chtějí pomáhat Izraeli a Izrael má nějaké nároky na situaci v Sýrii, a že všichni spolupracují... čili, dohoda o tom, že Bašár je OK, pokud ze Sýrie (nebo alespoň z příhraničí s Izraelem) odejde Írán, platí... nebo lépe, je v běhu a dodaluje se... tvrdými lokty...

-- obecně ale platí, že si případné výsledky jejich rozhovoru bude třeba v budoucích týdnech a měsících odvozovat z konkrétního vývoje v různých oblastech...

-- Trump nicméně odmávl „ruské vměšování“ a další haldu dnes už klasických, byť ničím nepodložených obvinění, a z prohlášení po rozhovorech vyplývá, že se eskalace vztahů mezi USA a Ruskem nekoná... což je asi to nejdůležitější...

-- podle Putina byl summit „dobrým startem“... Trump totiž fakticky odvolal studenou válku 2.0...

-- „Myslím, že po mistrovství světa ve fotbale už nebudou následovat věci jako Krym,“ prohlásil po summitu finský ministr zahraničí. „Rusko může překvapit jinak... protože nyní toho mají v rukou mnohem víc, než tenkrát. Mohou se ujmout mírotvorné role na Ukrajině, v Sýrii, v jaderných zbraňích.“ uff

-- úspěšnost helsinského summitu – z hlediska případné spolupráce a neválčení -- nejlíp dokládá až neuvěřitelně hysterická reakce CNN a dalších klasicky antitrumpovských médií (včetně Atlantické rady) nebo u nás (namátkou) Kalouska či Klivani... Trump je totiž „rozvařený makarón“ (podle Arnolda Terminátora Schwarzeneggera), který ani jednou nepoužil nadávku „ruský šváb“... zhroutil se jim zase jednou svět...

-- nejsou sami: „USA už nejsou partner, na kterého se dá plně spolehnout, musíme se tomu přizpůsobit,“ minil dopředu německý ministr zahraničí. A jeho španělský kolega má za to, že „Trump musí nenávidět snad celý svět“...

-- Španěl má nejspíš svým způsobem pravdu, pokud budeme pod pojmem „celý svět“ vidět dosavadní politické „elity“ v Evropě... protože Trump projel Evropou a zanechal po sobě jen „spálenou politickou zemi“...

-- poslouchám své oblíbené „staré“ rádio, které neustále opakuje zase to své „oblíbené“, tedy že podle US zpravodajských služeb se Putin (nejspíš rovnou osobně) do amerických voleb vměšoval... a basta!!! ...a že se nějaká mladá Ruska v USA kamsi zkoušela vměšovat a byla zatčena...

-- a zatímco Trump ze „spálené“ Evropy ještě ani neodjel, lídři EU (Juncker, Tusk a spousta dalších) už se vyloupili v Pekingu, kde s čínskými komunisty dojednali nejen spolupráci na klimatu, ale hlavně na investicích, obchodní spolupráci atd atp... Co na to ti „naši“ s tibetskými vlajkami? Fuj je Trump, Putin i Brusel?

-- v Moskvě se mezitím vyloupil faktický lídr Itálie, ministr vnitra Matteo Salvini... a že prý sankce jsou na nic a Itálie do konce roku celou tu unijní hloupost zruší...

-- to maďarský Viktor Orbán se rovnou z fotbalového finále v Moskvě vyloupil v Izraeli. Se svým přítelem Netanjahuem – spojuje je nenávisť k Sorosovi, a ta je vlastně spojuje i s Putinem a taky s Trumpem – dojednával prohloubení vztahů. V Bruselu zalomili rukama, že v zástupu těch, co rozbíjejí (beztak neexistující) „evropskou jednotu“ a oslabují EU jako takovou, je už otevřeně i Izrael... řady houstnou v řádu hodin... fuj je tedy už Putin, Trump, Brusel, Orbán, Netanjahu (ale to se nesmí říkat nahlas!) i ten Ital s Finem...

-- s tím souvisí, že izraelská média tvrdí, že Netanjahu minulý týden v Moskvě Putinovi nabídl, že výměnou za odsun iránských oddílů ze Sýrie uzná nejen Bašárův režim v Damašku, ale dokonce i ruský Krym... a zatímco má Izrael stále ještě zásadní vliv na US zahraniční politiku, Írán oznamuje, že se ze Sýrie stáhne, pokud bude Damaškem požádán, a Damašek říká, že sice nepřijímá od agre-

sorů žádná ultimáta, ale že „jakmile zlikvidují terorismus“ (což už se beztak „skoro“ stalo), může Írán jít domů, zatímco USA už zvažují výjimky ze sankcí proti Íránu a přemýšlejí o nové jaderné smlouvě s Íránem, která by jen nově zahrnovala i balistické rakety... je to hodně „v kostce“, ale i tak, kruh se v zásadě uzavírá... i když to formálně ještě potrvá... a bude kolem toho ještě spousta „velkých slov“...

-- není pro nás bez zajímavosti, že se výjimky z amerických sankcí proti ropným obchodům s Íránem nebudou týkat Evropy... Čili, u Trumpů dál cítí, že na Evropu mohou ještě pořád bezbolestně tlačít... asi hlavně proto, že se nechá...

-- Turecko v rámci „balancu“ nevyklučuje, že vedle ruských S400 koupí i americké Patriots... aneb „Jednu raketu do každé turecké domácnosti!“...

-- v Británii podal demisi další ministr, tentokrát ne kvůli Brexitu, ale kvůli dvěma tisícům zprávám jisté barmance, kterou (i s její přítelkyní) nutil nejen k sexu a BDSM, ale taky aby mu říkaly „Tatko“...

tentokrát Londýn Evropu o „solidaritě“ a vypovídání ruských diplomatů nežádá...

-- USA kupují asi 300 tisíc barelů ruské ropy denně... jsou to 3 procenta ruské produkce...

-- před 40 lety prý sonda NASA nešťastnou náhodou možná zničila důkazy o životě na Marsu... a zahubila tak tamní život... prostě den blbec...

Tož stručný a rozespalý průlet světem...

Jana Bradová Opět výborná kávačka. Děkuji.

Mirka a Jiří Kantová Všechno zajímavé, díky! (Udivilo nás, krom jiného, i těch 300 000 barelů ropy, nechce právě ty dodat do Evropy?)

Ioannis Sideropoulos Snad jen doplním spolupráci Trumpa s Ruskem při navrácení migrantů do Sýrie, a ten veřejný návrh Vladimira Putina, aby společně určovali ceny ropy, což zachrání ekonomiku USA, pomůže jí exportovat také ten pověstný zkapalněný plyn... A to dá možnost Donaldu Trumpovi odehnat ve volbách do Kongresu šakaly od krbu.

(Dostali jsme mailem 17. 7. 2018)

Lhali o Íráku, Íhali o Libyi, lžou o Sýrii

Amerikanizace české kultury, její důsledky a cesta zpět k naší národní identitě

Vážené dámy, vážení pánové, sestry, bratři, Slované. Je mi velkou ctí, že mohu zde mezi vámi být a že k vám mohu promluvit. Rád bych vám sdělil, jak daleko na Západ – v kulturním, ekonomickém i politickém slova smyslu – byl náš národ zatažen, jak a proč k tomu došlo, jaké to má důsledky, a co s tím můžeme sami dělat. Jedním z projevů dění v naší zemi za posledních 28 let je i to, že jsem zažil jen 2 roky výuky ruštiny, protože na základních školách byla zrušena už v roce 1990, a místo ní jsme se začali učit angličtinu nebo němčinu. Proto je má znalost ruštiny omezená a svůj příspěvek budu číst. Prosím vás tedy o shovívavost při posuzování kvality mého přednesu.

Jmenuji se **Jan Korál**, je mi 39 let a vyslal mne sem **Výbor národní kultury**. To je spolek, který již mnoho let u nás vydává časopis **Lipa**, ve kterém publikujeme texty především levicových, ale též vlastenecky zaměřených autorů. To vše bez cenzury, bez diktátu trhu, korporací či politiků. Je to jedno z několika mála skutečně nezávislých tištěných médií u nás. Já sám navíc již 8 let vedu internetovou stránku **nwoo.org**, kde informuji především o věcech, které mainstreamová média cenzurují nebo onich lžou. Jde o zpravodajství jak z České republiky, tak i ze světa. A od doby konfliktu na Ukrajině též hodně materiálů z Ruska a z Donbasu. Zpravodajství, ve kterém přináším čtenářům reportáže i z ruského a ukrajinského prostředí, nebo o zločinech západních tzv. elit, je v mém rozporu s oficiálními prozápadními postoji většiny našich vedoucích politiků, a usvědčuje mainstreamová média ze lži a špinavé propagandy. Proto patří tento web na přední příčky seznamů údajných lhářů, dezinformátorů a konspirátorů. K tomu, do jakého katastrofálního stavu se dostala naše hlavní média, se ještě vrátím.

Popíšu vám příběh naší země přibližně od listopadu roku 1989, kdy se u nás udála tzv. Sametová revoluce, které už ale čím dál tím více lidí říká Sametový podvod, nebo Sametové převrat. K pochopení toho, co se u nás stalo, je však potřeba se vrátit alespoň na počátek 20. století, do doby, kdy vznikala Československý stát. Je nutné vědět, že i když bylo volání po vlastním státě v našich národech velmi silné, tak jeho samotný vznik byl možný pouze z roz-

hodnutí a se svolením vítězných mocností z 1. světové války – Velké Británie, Francie a Spojených států amerických. Vznik Československa byl tedy výsledkem jednání českých a slovenských politických elit tehdejší doby se světovými velmocemi, a nikoliv jen suverénní akcí našich národů, kterou by okolní svět pouze musel vzít na vědomí. Důležité je mít na paměti, že tehdy byli u nás všichni důležité lidé členy Svobodných zednářů, a tehdejší politická jednání probíhala na pozadí toho s vyloučením veřejnosti, které pak byly pouze oznámeny výsledky dohod mezi vrchností. Je to bohužel příznačné pro naše novodobé dějiny až do dnešních dnů. Český i slovenský národ jsou v posledních staletích bohužel spíše pasivním příjemcem osudu, vytvořeného silnějšími mocnostmi, než aktivními tvůrci své budoucnosti. Proto je u nás možné velmi dobře vidět, jak funguje sociální inženýrství, jehož metodami jsou nyní formovány naše národy. Dějiny i současné problémy Čech i Slováků jsou si v principu velmi podobné, takže když budu dále hovořit pouze o České republice, vězte, že Slovensko je na tom skoro stejně.

Naše poloha, jako nejzápadnější Slovany, náš osud hodně předurčila. Když bylo po 2. světové válce odsunuto německé obyvatelstvo z českého pohraničí, byl český národ poměrně homogenní. A když vstoupilo Československo v roce 1948 mezi socialistické státy, mohly Čechům nastat zlaté časy. Mohlo tomu tak být, ale už tenkrát byly učiněny určité chyby. Socialismus byl dobrý nápad, ale špatně či nepromyšleně provedený. Příliš násilná kolektivizace, příliš mnoho nespravedlností, a příliš mnoho úplně zbytečných křivd se stalo základním důvodem budoucího nevyhnutelného pádu socialistického režimu. Za druhou nevyhnutelnou příčinu pádu socialistických států považují materialismus a ateismus v základech marxismu-leninismu. Absence duchovnosti v ideologii, na které stát stojí, ukazuje na to, že ta ideologie je chybná a nutně proto musí selhat. Popírání duchovního rozměru života nutně vedlo k úpadku tvůrčích schopností a ke vzniku dvojí morálky – vnější, v souladu s oficiální ideologií a vnitřní – v souladu s vlastním svědomím.

Po materiální stránce se ovšem obyvatelům Československa za socialismu dařilo stále lépe. I když

vládu komunistické strany provázelo určité pokrytectví, zmíněná dvojí morálka (jiná doma v rodině a jiná na veřejnosti) a korupce, tak přeci jen jsme jako občané společně budovali svou vlast a zušlechťovali vlastní národ. Chyběla nám však svoboda projevu, svoboda cestování, svoboda v tvořivosti a myšlení. Proto jsme chtěli na Západ, do Evropy. Chtěli jsme pouze navíc tu svobodu. A to přesně nám tehdy koncem roku 1989 slibovaly vedoucí osoby onoho Sametového podvodu a pozdější prezidenti – Václav Havel, Václav Klaus, i náš dnešní prezident Miloš Zeman. Tenkrát nikdo z obyčejných lidí netušil, že za tu svobodu zaplatíme nejen vším, co jsme během socialismu vybudovali, ale postupně přijdeme o vlastní zemi, kulturu, historii a svébytnost.

Obyvatelstvo za probíhající normalizace stále více naslouchalo hlasům kritiků režimu. Koncem 80. let přibývalo demonstrací a nespokojených lidí, požadujících svobodu projevu, svobodné volby či propuštění politických vězňů. A když pak příslušníci Státní a Veřejné bezpečnosti 17. listopadu 1989 tvrdě zasáhli proti demonstrantům v Praze, občané Československa se rozhodli, že už chtějí změnu. Věřilo se, že když se odtrhneme od tehdy už upadajícího Sovětského svazu a otevřeme se Evropě a Západu, takže tím můžeme jenom získat a bude lépe. Jak kruté se lidé tehdy mýlili a jak naivní byli!

Dnes už je jasné, že tato – jedna z prvních barevných revolucí – byl tenkrát dobře zorganizovaný podvod, řízený a financovaný ze Západu, domluvený s členy tehdejší komunistické moci, ale s některými z tzv. disidentů s Václavem Havlem v čele, kteří se pak rychle dostali na důležité politické posty. Avšak občané byli tehdy nadšeni změnou, osobám, provádějícím změnu režimu, důvěřovali a těšili se, jak si budou užívat nově nabyté svobody projevu, cestování a podnikání. Ale již tenkrát někteří lépe informovaní jedinci upozorňovali na to, jakého podvodu jsme obětí, a jaká bída nás čeká. Bylo jich však málo a byli cenzurováni, umlčeni, zakázáni. A tak jsme se nedozvěděli, že i rozdělení Československa na přelomu let 1992 a 1993 bylo výsledkem známé strategie *rozdělať a panuj*, a bylo řízené a financované ze zahraničí.

Na přelomu tisíciletí s rozvojem internetu přišla nová naděje. Začaly vznikat první internetové stránky, které přinášely informace odlišné od médií hlavního proudu. Jejich autoři seznamovali své čtenáře s tím, že na Západě není zdaleka taková svoboda a spravedlnost, jak nám bylo klamavě podsouváno. Informovaly o tom, jak média i politici

Jan Korál. Foto archiv

na Západě lžou, jakých zločinů (včetně těch válečných) se dopouštějí, a jakým způsobem se pokoušejí nadnárodní korporace a skryté zločinecké elity ovládnout život na celé Zemi. Válka v bývalé Jugoslávii, 11. září 2001 ve Spojených státech a následné války v Afghánistánu a Iráku zničily náš sen o míru na celém světě, a donutily mnoho lidí včetně mě hledat příčiny válečných konfliktů. Hrůzné zprávy z bombardování Gazy v Palestině na přelomu let 2008 a 2009 konkrétně i mne přiměly naplno se začít věnovat studování, odhalování a zveřejňování toho, kdo a proč rozpoutává válečné konflikty, a jakým způsobem manipuluje veřejným míněním pro vlastní účely. Kdo po tom poctivě zapátrá, dostane se až k takovým organizacím jako Bilderberg, Trilaterální komise, Americká či britská rada pro zahraniční vztahy a mnoho dalších, a najde bezpočet zločineckých způsobů, jak nejbohatší a nejvlivnější lidé usilují o nadvládu nad celým světem. Chapadla této globální mafiánské chobotnice se samozřejmě hned po roce 1989 začala roztahovat i v Československu, když tady už předtím měla své věrné sluhy, kteří se pak rychle dostali do nejvyšších pater politické, ekonomické i mediální moci. Mezi tím vedení státu pilně rozkrádalo a pod cenou rozprodávalo majetek státu, tedy občanů, který se tak postupně dostával do rukou západních bank a korporací. Veškeré sociální vymoženosti socialistického státu byly rychle likvidovány a byl nastolen tvrdě kapitalistický režim, ve kterém je vše o penězích. Zahraniční korporace rychle zlikvidovaly značnou část českých malých podnikatelů, a začaly obyvatelstvo využívat jako levnou pracovní sílu. Politici náš stát zároveň stále více zadlužovali a zredukovali investice do sociálních projektů. Lidé začali mít málo peněz a stále více si půjčovali. Mezi lidmi se začala objevovat chudoba, bezdomovectví a uvíznutí v dluhových pastích. Zákony týkající se exekucí a vymáhání dlužných peněz jsou u nás

snad nejbrutálnější v celé Evropě, a v exekuci je v Čechách nyní přibližně jeden milion lidí z 10 milionů obyvatel naší republiky. Exekutoři si mohou naučtovat jakkoliv vysoké náklady, a mohou díky ochraně soudní mafie beztrestně zabavovat i majetek, na který nemají právo. Je to plnohodnotný ekonomický terorismus pod ochranou státu. Stále více lidí tak zjišťovalo a zjišťuje, že spravedlnost je u nás jen pro bohaté, že politici jsou zkorumpováni napříč všemi významnými politickými stranami, a osudy obyčejných lidí je nezajímají. Postupně jsme začali objevovat, co se u nás doopravdy stalo a jak, kam a proč naše země směřuje.

Tyto všechny informace jsou u nás již dlouho veřejně dostupné, avšak lidé volí stále tytéž politické strany, s mírnými obměnami stále tytéž zločince, aniž by chápali, kam to vede. To by samozřejmě nebylo možné bez všech vlivných médií, které měla ústřední roli v tom, co jsem nazval Amerikanizace české kultury.

Jak jsem již zmínil, tak během minulého režimu jsme byli izolováni od informací a kultury, která se vyskytovala na Západě. Když se někdy povedlo převést nějakou zahraniční hudbu, videokazety, nebo zajímavé výrobky, byl to vždy svátek. Mnozí to určitě pamatujete. Na vlastní oči jsme viděli, že výrobky ze západu jsou kvalitnější a kultura zábavnější. Věděli jsme též o mnoha úspěšných emigrantech, kteří na západě dosáhli úspěchu. Věděli jsme o tom, že život na západě a hlavně v USA je snadnější, lidé jsou tam bohatší a hlavně svobodnější. A tentokrát tomu opravdu tak bylo. Jako by už tenkrát někdo předvídal, že západ se nám musí jevit jako ráj, kam se chceme dostat a hlavně kterému můžeme důvěřovat, a který nám určitě pomůže, abychom se stali stejně bohatí jako oni. Převážná většina lidí u nás vnímala Západ právě jen z toho materiálního hlediska. Ale i ti vzdělanější a přemýšlivější věřili, že u nás vznikne i normální, skutečně demokratická politika, spravedlivé soudnictví, pravdivá a objektivní média a ekonomika, ve které budou úspěšní ti nejschopnější a nejpoctivější. Lidé toužící po svobodě se těšili, že budou provozovat svobodná umění a povolání, a nebudou omezováni ve své tvořivosti. Těšili jsme se, že budeme žít tak, jak jsme to viděli ve filmech ze Západu, aniž bychom tušili, že jen to jen povrchní lesk, za kterým se skrývá smrtící jed.

Oním západním leskem jsme byli oslňováni prostřednictvím médií hned po změně režimu a otevření hranic. Logika kulturní manipulace byla úplně jedno-

duchá. Všechno, co bylo ze Západu, bylo dobré a všechno, co bylo z Východu a ze Sovětského svazu především, bylo špatné. V politice to bylo tak, že vše, co dělali komunisté, bylo špatné a vše, co k nám co nejdříve přivede kapitalismus, jaký mají na západě, je dobré. V ekonomice to bylo tak, že princip kolektivního vlastnictví byl špatný a úspěšné podniky jsou a mohou být ty, které jsou v soukromém vlastnictví. Toto byla strategie, kterou jsme byli krmení ze všech médií a od všech politiků. Kdo s tím nesouhlasil a upozorňoval na rizika, do hlavních médií se jednoduše nedostal.

V televizi a v kinech se začaly objevovat západní filmy a seriály, hrála se západní hudba, vydávala se západní literatura. V roce 1993 byla u nás spuštěna první komerční televize, a s ní přišla česká vydání zábavných pořadů ze Západu. Reklama začala být všudypřítomná. Z Východu a ze Sovětského svazu přicházely pouze negativní zprávy o hroícím se impériu, jinak jsme se o Rusku dozvídali minimum. Po celou dobu až do dneška jsme v oblasti mainstreamových médií, které sleduje většina obyvatelstva, téměř úplně odříznuti od veškeré kulturní produkce Ruska a zemí bývalé Východní Evropy. Možná až dvě třetiny vizuální a hudební produkce v médiích pochází z USA, s malým podílem britské a německé tvorby. Tak čtvrtina je domácího, českého původu. Zbyvajících pár procent připadá na ostatní svět. Týká se to bohužel i našeho bratrského Slovenska. Dříve bylo běžné, že u nás běžela slovenská produkce, a každý slovenštině rozuměl, protože je to velmi podobný jazyk. Dnes je to tak, že často jsou i slovenské filmy dabovány do češtiny, protože mladí lidé už slovenštině rozumí jen částečně. V kulturní oblasti je dnes úspěšný ten, kdo vytváří produkty podle západního vzoru. Nejprve potřebovali sociální inženýři změnit kulturní potřeby obyvatelstva, a toho dosáhli dlouholetým zásobováním západní mediální produkcí. Nyní už u mladé generace vypěstovali potřebu takovou produkci konzumovat, a ti tvořivější už ne-

mají jinou možnost, než se těmto implantovaným potřebám přizpůsobit. I když jsou pořady o naší vlastní historii a kultuře v médiích stále poměrně hojné, tak je z našeho kolektivního vědomí pomalu, ale jistě vymazáváno spojením na naši podstatu, na to, kdo jako národ doopravdy jsme.

Kromě médií je to vidět ve dvou oblastech, a těmi jsou školství a náboženství. Děti se učí pouze západní jazyky, na placených soukromých školách často probíhá velká část vyučování v angličtině. Mnoho českých slov je nahrazováno anglickými výrazy. Všeobecně je však vzdělání povrchní, učební výsledky se zhoršují a studenti mívají málo znalostí a schopností. Školství se změnilo v produkci poslušných a vlastně ne příliš vzdělaných a samostatných udržovatelů dnešního polokoloniálního stavu naší země. Ani v hlavních médiích, ani ve školství není historické i současné dění vysvětlováno v souvislostech, ale pouze kaleidoskopicky, bez ukázání příčin a následků. Když to zevšeobecním, tak u nás učitelé přednášejí na státních školách učivo, které nemá význam, metodami, které nefungují, žákům, které to nezajímá. Výsledkem je mládež, která tak akorát stačí na práci v montovnách a skladech, tj. nejméně produktivních ekonomických odvětvích, na kterých je nyní české hospodářství založeno. Frustraci ze ztráty perspektivy na životní úspěch pak zahání tradičními drogami – alkoholem, tabákem, marihuanou. Většina řídících pracovníků je vychováváno v soukromých, často ze Západu financovaných školách, aby pak mohli dohlížet na české otroky v pobočkách západních korporací na našem území. Náročná povolání jako právník či lékař, jsou studenty chápána pouze jako zdroj nadprůměrných příjmů, nikoliv jako životní poslání. Když už vlády investují do školství, tak jsou to pouze technické obory, ve kterých se pomíjejí ty nejdůležitější lidské otázky typu, kdo jsme, kam jdeme a jaký smysl má lidský život. Na našich školách se produkují tvůrci se schopnostmi konstruovat technologie našeho budoucího elektronického koncentračního tábora, ve který se má svět proměnit.

Jsou u nás i školy, ve kterých se učitelé skutečně snaží vychovat z dětí skutečné lidi a rozumět tomu, co doopravdy znamená zlo a co dobro. Jsou to například školy Montessori, nebo waldorfské školy. Ale je jich příliš málo na to, aby měly nějaký výrazný vliv na celkový stav společnosti.

V kontrastu s investicemi do technologií u nás získala znovu velký vliv církev, a to především katolická.

Stalo se tak především díky tomu, že jí byl předán majetek, který jí údajně komunisté ukradli. Dostali však od našeho státu majetku mnohem více, než dříve skutečně vlastnili. Více budov, více pozemků, více peněz.

Český národ má s katolickou církví velmi specifickou historickou zkušenost, která je již 600 let stará, a týká se husitského hnutí na počátku 15. století. Náš národ se tenkrát naposledy postavil proti největší síle tehdejšího světa, proti Římu, proti katolické církvi, poté, co ji český kněz Jan Hus jednou provždy usvědčil ze lži, pokrytectví, podvodů a zločinů, a z porušování jejích vlastních příkázání. Poté, co byl Jan Hus po procesu v Kostnici upálen, a husitské hnutí po takřka 20 letech odolávání křížovým výpravám poraženo, žil náš národ stovky let pod nadvládou cizí církve, cizích vládců a cizí kultury. Přesto jsme to přežili a jako národ nezanikli. Avšak byla v nás těžce poškozena schopnost sami si vládnout ve své vlastní zemi. Jsme naučeni, že ta podstatná rozhodnutí o naší zemi dělá někdo cizí, komu pouze sloužíme, i když víme, že nám škodí a že nás jen využívá. Katolická církev naučila náš národ podřízenosti a strachu ze vzpour proti vládcům, a implantovala do obyvatelstva matoucí představu o duchovním světě. Ze slabších jedinců udělala své věrné sluhý za to, když udávali své blízké za nedovolené názory, aby z toho získali nějaké malé výhody pro sebe. Tuhle vypěstovanou vlastnost pak bohužel využíval i komunistický režim a dnes ji využívá svým způsobem i dnešní režim. Komunisté udělali tu správnou věc, že omezili moc církve a bylo to dobré, i když tvrdili, že duchovní život neexistuje. Od 90. let minulého století byl proto u nás úplně svobodný prostor pro objevování skutečné povahy duchovního světa, která je velmi vzdálená tomu, co tvrdí jakákoliv církev. A i když Češi patří statisticky k nejvíce ateistickým národům na světě, tak to ve skutečnosti tak nemusí být. Pouze už vědí, že církve jsou buď lháři a podvodníci, nebo hlupáci, kteří věří nesmyslům. Proto se naučili hledat a nalézat Boha bez pomoci církve a vědí, že církev jim dá pouze lež a iluzi. Katolická církev se však u nás teprve připravuje na to, že získá znovu svou moc a znovu zablokuje zatím stále otevřenou cestu ke skutečné duchovnosti, a jediné skutečné záchraně nejen našeho národa, ale i lidstva jako celku.

Stejně, jako u nás začal Západ formovat obsah, který se dostává lidem do duše, začal formovat i politiku. Komunisté, jako politická síla, byli a stále jsou

předmětem očernování a obviňování z touhy zavést staré pořádky. Stále se objevovaly a objevují pokusy úplně zakázat činnost této politické strany. Hlavním politickým heslem se stal slogan: Zpátky do Evropy. Politici se jezdili radit na Západ, jak co nejlépe přizpůsobit naši zemi potřebám Západu. Usídlily se u nás ze zahraničí placené instituce a think-tanky, které za aktivní podpory médií formují veřejné mínění tak, aby měli prozápadní politici veřejnou podporu, a aby byla Česká republika na mezinárodní scéně součástí Západu. Nyní je proto Česká republika silně integrována do struktur NATO a Evropské unie, a většina obyvatelstva v tom nevidí problém. Politické strany, které jsou proti NATO a EU, jsou označovány jako extrémistické a populistické. Drtivá většina činnosti našich politiků probíhá pouze jako plnění instrukcí z Bruselu, Washingtonu a případně Tel-Avivu. S Izraelem má naše země velmi nadstandardní vztahy, a ukazuje se na tom, že sionisté, kteří sami sebe nechápou jako součást českého národa, ale jako etnikum, vyvolené ke světovládě, mají v naší zemi velmi silný vliv. Však i pro svůj židovský původ a členství otce v zednářské lóži byl Václav Havel vybrán za prezidenta už v dobách, kdy byl pronásledován komunistickým režimem. Už v 70. a 80. letech u nás byli někteří disidenti a komunisté vybráni pro role budoucích politických špiček, kteří přivedou naši zemi pod vládu globálních korporací a finančních a mediálních institucí, které mají velmi často židovské majitele. Protokoly Sionských mudrců jsou u nás, jako téměř všude ve světě, označeny za rasistické dílo, místo za sociologickou studii, odhalující skutečný způsob manipulace obyvatelstva. Každý, kdo na to upozorní, je stejně jako všude jinde ve světě okamžitě označen za antisemitu, i když je tento pojem silně zavádějící. Přemýšlet a diskutovat o tomto tématu je u nás nepřipustné.

Během protestů proti komunistickému režimu v roce 1989 lidé požadovali svobodné volby. Mysleli si, že když budou mít na výběr z více politických stran, budou moci zvolit ty nejlepší lidi, kteří náš stát povedou k prosperitě a bohatství. To se ovšem krutě přepočítali. Západ u nás našel a zaplatil lidi, kteří byli schopní a ochotní obyvatelstvu naslibovat skvělou budoucnost, zatímco rychlým tempem rozprodávali a rozkrádali socialistický majetek, aniž by za to nesli jakoukoliv odpovědnost. Politický systém byl postaven tak, že veškerá demokracie je omezena na volby 1x za 4 roky. Kdo nemá peníze, nebo má nepřipustné, tedy vlastní názory, nedostane se do hlavních médií

ani do vrcholové politiky. Návrhy na zavedení metod přímé demokracie jsou označovány jako populistické a škodlivé. Miloš Zeman v prezidentské funkci je projevem chyby při odhadu míry zmanipulování českého národa. Před rokem 2013 prezidenta volil parlament. Přímá volba prezidenta občany, tak jak je to v Rusku nebo ve Spojených státech, byla zavedena jako součást cesty k prezidentskému systému, a zvolen měl být rakouský šlechtic a účastník schůzek Bilderbergu Karel Schwarzenberg, který měl podporu všech hlavních médií a většiny politiků. Volba Miloše Zemana za prezidenta však byla vzepětím obyčejných pracujících lidí proti Západem zkorumpovaným politikům a médiím. Všechna mainstreamová média a většina politiků proti Milošovi Zemanovi od počátku nepřetržitě útočí. Ale on velmi dobře ví, že dokud si udrží podporu většiny národa, nemusí se ničeho bát. V žádném případě není svatý, také se ve značné míře podílel na proměně naší země v kolonii Západu, a ze své pozice zdaleka nedělá tolik, co by případně mohl. Ale v současné době je tím nejlepším, co v politice máme. Je symbolem toho, že pro náš národ ještě není vše ztraceno, že máme ještě naději. Je to jiná situace, než je zde v Rusku. Ruský prezident má velké výkonné pravomoci a tedy možnost spravovat svou zemi ve prospěch obyvatelstva, což také dle svých možností dělá a jde tak příkladem všem politikům na celém světě. Náš prezident velké pravomoci nemá a stát řídí především vláda, zvolená poslanci. Role našeho prezidenta je tak skutečně spíše symbolická. Ale má velkou mediální pozornost, které umí Zeman velmi dobře využívat a běžní občané jej mají rádi, protože říká to, co si většina lidí myslí. A právě kvůli tomu jej naopak politici a mainstreamová média nenávidí, a právě kvůli tomu bude jistě zvolen příští rok i na další pětileté funkční období.

Obsazení prezidentské funkce člověkem, který alespoň slovy a diplomatickou aktivitou obhajuje zájmy našeho národa, a velmi často poukazuje na to, jak média a politici lžou a manipulují, je pro naši zemi úspěchem. Bohužel samo o sobě to nestačí. Pokud se v naší zemi na politické úrovni v blízké době něco významného nezmění, bude pokračovat v kulturním a ekonomickém úpadku, tak jako doposud.

Bohužel to je u nás velmi obtížné a zatím není žádná výrazná změna v dohledu. Bude muset vzniknout silné politické hnutí, které by mělo původ u obyčejných lidí a nebylo by zkorumpované penězi, tak jak je to nyní u všech velkých politických stran. Jenže

naše obyvatelstvo nemá vůbec žádnou zkušenost s tím, jak si sami vládnout ve vlastní zemi. Mnoho stovek let jsme takovou možnost neměli. Zatím to neumíme a těm, kteří pro sebe uloupili vládu nad naší zemí, jsme od toho nepřetržitě odrazováni. Nový režim si dal velký pozor na to, aby si získal přízeň těch lidí, kterým obyvatelstvo důvěřuje. Důvěru měli samozřejmě ti, které obyvatelstvo znalo z televizních obrazovek ještě v době vlády komunistů, tj. herci, zpěváci, umělci a podobné celebrity. Prakticky celá česká kulturní scéna svými projevy podporuje současný politický režim a jeho vazalství k západu. A v posledních letech, od začátku konfliktu na Ukrajině, podporuje v obyvatelstvu strach z Ruska, nenávisť k Vladimíru Putinovi a všem, kteří současnému Rusku vyjadřují podporu. Je nesmírně smutné sledovat, jak se lidé, kteří by měli být národní elitou, projevují hloupě, a zbaběle ukazují, že se nechali zkorumpovat za svou poslušnost a podlézavost. I díky tomu většina lidí u nás stále nechápe, že mainstreamová média a politici neustále lžou a podléhají tak jejich vlivu.

Nejviditelnějším příkladem rusofobie je soustavná bagatelizace zásluh, hrdinství a obětavosti sovětského lidu, který osvobodil naši zemi od fašismu v 2. světové válce. Lidé, co pravidelně uctívají památku asi 140.000 sovětských vojáků, kteří zahynuli při osvobozování naší země a podporují akce, jako jízda Nočních vlků nebo Nesmrtelný pluk, jsou označováni za Putinovy agenty a nemají oficiální podporu. Naproti tomu plzeňské tzv. Slavnosti svobody, které vzpomínají na 130 amerických vojáků, kteří zahynuli při osvobozování části západních Čech, mají dlouholetou podporu státu, a navštěvují je díky štědré financovanému a médií propagovanému bohatému programu desítky tisíc lidí, stejně jako každoroční Dny NATO na letišti v Ostravě.

Vznik a průběh konfliktu na Ukrajině měl u nás jeden významný efekt. Objevilo se u nás hodně lidí, kteří pochopili, že převrat na Ukrajině nebyl dílem lidí volajících po opravdové demokracii a likvidaci korupce, ale že byl řízen z USA a měl za cíl zatáhnout Rusko do války. Dost lidí se intenzivně zapojilo do činnosti nezávislých médií a nepřetržitě pracovalo na

tom, aby lidé poznali, že zprávy o ruské agresi na Ukrajině jsou lež. Naše mainstreamová média a politici tak ztratili důvěru další velké části obyvatelstva. A to přes to, že se ze Západu placení propagandisté velmi snaží očerňovat nezávislé novináře, kteří přináší našim lidem pravdu o tom, co se na Ukrajině doopravdy děje. Totéž se děje v posledních letech s migrační krizí. Díky nezávislým médiím není možné utajit, jakých zločinů se islamisté na Západě dopouštějí a jak je radikální islám zrůdná ideologie. Mohu konstatovat, že nutíme média méně lhát a pokládám to za významný úspěch.

Jsem si jistý, že popsaný vývoj České republiky je v mnohém podobný tomu, co se dělo v poslední době

ve všech slovanských zemích včetně Ruska, a tak jsou podobné i nejbližší historické úkoly, které všechny naše národy v budoucnu čekají a na jejichž úspěšném vyřešení závisí naše budoucnost.

Je možné to shrnout do jediné věty: Musíme si vzít naši vlastní zemi zpět. Myslím, že všichni tušíme, jak obtížná a dlouhá cesta k takovému cíli ještě vede.

První krok se podařil. Mnoho vzdělaných a inteligentních lidí už pochopilo, v jakých problémech se nacházíme, a už dlouho pracuje na informování obyvatelstva o skutečném stavu našeho státu. Tento první krok však trval mnoho let. A ještě několik let bude trvat, než to vše pochopí rozhodující většina lidí u nás. Ta se pak bude muset politicky zorganizovat a uchopit politickou moc nad naší zemí. Následně budeme muset uchopit moc mediální a ukončit činnost cizí propagandy na našem území. A nakonec si budeme muset vzít zpět vládu nad naší ekonomikou, což bude to nejtěžší a nejsložitější.

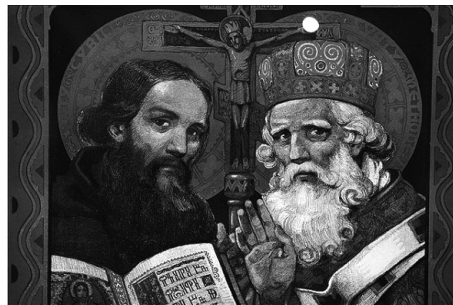
Budeme muset napsat novou Ústavu, vytvořit nový politický systém. Budeme muset vymést

z hlav obyvatelstva lži, které se tam hluboko a dlouhodobě usadily. Budeme muset narovnat pokřivenou a pokryteckou morálku. Budeme muset proměnit celý systém zákonů, práva, vymáhání spravedlnosti a trestání, ale hlavně napravování zločinců. Budeme muset potrestat mnoho lidí, kteří mají zotročení naši země na svědomí a kteří jsou – nebo byli – v řídicích funkcích státu, nebo s pomocí státu naší zemi škodili. Budeme muset napravit mnoho křivd a pomoci mnoha lidem, kterým současný systém vážně ublížil. Budeme muset zabavit velké majetky těm, kteří je s pomocí státu ukradli a, kteří díky ekonomické nadvládě vykořisťují naše obyvatelstvo. Budeme muset převést do našich rukou obrovské majetky zahraničních korporací a obnovit naši ekonomickou suverenitu. Musíme to udělat spravedlivě, aby nás naše chyby nedohnaly tak, jako ty, které provedli komunisté při znárodňování v roce 1948. Budeme muset znovu vybudovat naši armádu a dopracovat se k vlastní obranyschopnosti. Musíme též naše obyvatelstvo konečně uzdravit, protože současný komerční zdravotnictví je jen pro bohaté a zdravotní stav většiny obyvatelstva se nyní zhoršuje. Musíme uzdravit i naši zemědělskou půdu, zničenou intenzivním hospodařením. Musíme lidem poskytnout podmínky k duchovnímu probuzení a poznání skutečného smyslu života. Musíme vytvořit podmínky k bezpečnému rodinnému životu a výchově dětí v lásce a porozumění. Musíme vytvořit společnost, ve které bude možné prožít šťastný a smysluplný život a kde se budou moci lidské duše uzdravit z tisíce let trvajících utrpení a utrpení. Musíme se stát tvůrci vlastního osudu. A tak tomu nyní není.

Když se podíváme na Západ, tak je tam přibližně stejně pokřivená morálka, jako u nás. Avšak Západ díky pokřivené morálce ovládl svět. My, Slované, jsme díky jímí pokřivené morálce o vládu nad svými životy přišli. A pokud ne všichni Slované, tak my Češi zcela určitě. Abychom se osvobodili, musíme se přestat bát pravdy, nejdříve o nás samých a pak o stavu naší země. Pak musíme odmítnout spolupracovat na zločinech, které na nás náš stát páchá. Potom musíme zaplatit cenu v boji za vlastní svobodu. V tom se máme především od Rusů mnoho co učit. Možná se i Západ sám uzdraví, protože koneckonců byli to lidé v nezávislých médiích na Západě, od kterých jsme se nejdříve dozvěděli, jakým způsobem se tam pracuje na ovládnutí světa, a že

všechny řeči o demokracii a prosperitě jsou podvodem. Ve všech zemích Západu je stále rostoucí množství lidí, kteří chápou, jaký zločinný systém v jejich zemích vládne a jak jsou řízeni z nadnárodních úrovní. Víme ale, že tentokrát se musíme osvobodit sami.

Na závěr bych rád upozornil na dva zdroje inspirace, které se k nám z Ruska dostaly i přes cenzuru, která u nás směřem k Rusku panuje a to i k lidem, kteří jinak nějaký zvláštní vztah k Rusku nemají. Jde konkrétně o knihy Vladimíra Megreho o Anastasii.

A potom díla Vnitřního prediktora SSSR, které je u nás především známo díky pravidelným komentářům Valerie Viktoroviče Pjagina a jeho kolegů z Fondu konceptuální kultury. Doporučuji všem, kteří tyto zdroje doposud neznají, aby se s nimi seznámili. Jedná se o skutečné a velmi užitečné kulturní poklady. Také jsme, i když zatím pouze povrchně, zaznamenali mnohé zajímavé objevy z dávné historie Slovanů, učiněné na území Ruska i dalších slovanských národů a budeme moc rádi, pokud pomůžete našemu poznání i v této oblasti. Kéž bychom my mohli vám nabídnout něco podobně hodnotného. Zatím jsme však příliš zaměstnaní bojem o vlastní budoucí přežití, než abychom mohli vytvořit něco užitečného pro okolní svět.

Shrnutí je jasné. Jsme v krizi a je čas na nové hr diny, kteří tentokrát nebudou mít v ruce pušku, ale mikrofon nebo klávesnici počítače. Dnešní válka je válkou informací. Na české prezidentské vlajce je citát Mistra Jana Husa: Pravda zvítězí! Věřím, že v této bitvě obstojíme se ctí.

Dělejme pro to vše, co je v našich silách. Budeme velice rádi, pokud budeme moci v tomto boji spojit síly s kýmkoliv z vás. Neváhejte proto, a oslovte nás s vašimi případnými návrhy na možnou spolupráci.

(Autorem předneseno v ruském jazyce na Všeslovanském sjezdu v Moskvě v roce 2017)

Pečujeme dostatečně o naši národní kulturu?

NINA ŽEČEVA

V letošním roce budeme připomínat čtená výročí - jedna s hrdostí - vznik první republiky v roce 1918, jiná s bolestí a hněvem - okupace našich zemí v roce 1938. Je tu ještě jedno výročí, které bychom neměli opomenout. Před dvaceti pěti lety byl založen Výbor národní kultury. Stalo se to v době, kdy euforie z roku 1989 pomalu vychládala, a bylo jasné, že k slibovanému nastolení *Pravdy a lásky* nepomůže ani to neonové srdíčko, umístěné velice nevhodně nad sídlem našich hrdých králů v Praze nad Hradčany. A co se týče minulým režimem tak *poslápávané* demokracie, napadá mne rčení jednoho rychlokvašeného podnikatele: „Demokracie končí před branami mé továrny.“

Ze všech negativ kapitalistického systému, do kterého jsme tak *radozně* vstoupili, považuji za nejhorší i jeho dopad na naši kulturu. Kultura každého národa je nejen jeho bohatstvím, ale i důkazem jeho vyspělosti, jeho schopnosti udržet svou identitu a samostatnost. Potlačení těchto hodnot vytváří osobnosti bez vnitřního náboje, bez sebevědomí a navíc snadno manipulovatelné. Proti tomuto nebezpečí, ohrožujícího náš národ, vystoupilo početné uskupení našich vlastenců a v roce 1993 se sjednotilo ve Výboru národní kultury (VNK). Předsevzetím tohoto občanského sdružení bylo - a stále je - chránit dědictví, zanechané nám našimi předky, připomínat ho - hlavně mládeži - a pokud možno ho dále rozvíjet. Náš národ se má čím chlubit. Nesmrtelná symfonie Antonína Dvořáka Z nového světa bude dále znít v koncertních sálech celého světa, verše Jiřího Wolker a Petra Bezruče budou dále vyzývat k boji za spravedlnost, díla Alfonse Muchy a Josefa Václava Myslbeka neztratí na své kráse a líbezná Manon básníka Vítězslava Nezvala bude dále vyvolávat v lidských srdcích pocity něhy a lásky. Pochybují, že dnešní společnost, orientovaná na hmotný zisk, dosáhne někdy takových výšin. Amerikanizace naší kultury dovedla přemnohé naše lidi ke ztrátě nejen morálních, ale i estetických hodnot.

Proto činnost VNK je nadále potřebná a důležitá. Jeho práce je mnohostranná - jsou organizovány přednášky, autorská čtení, výstavy i menší koncerty. V Praze je každoročně vydáván tištěný čtvrtletník Lipa, kde najdeme články o celosvětovém i našem dění, a též i krásnou poezii. Brněnská pobočka VNK, vedená básničkou Marií Veselou, se vyznačuje mimořádnou aktivitou. Situace v Brně je komplikovaná vstřícným

postojem magistrátní garnitury v čele s primátorem Petrem Vokrálem (za ANO 2011) k Sudetským Němcům. Pro tyto *milé krajany* jsou ochotni pořádat nejruznější akce - jako byl vloni například *Meeting Brno* s nezapomenutelným lešením, majícím připomínat brněnský *Německý Dům*. Uvidíme, čím nás překvapí letos. Zatím se prý můžeme těšit na *megaseznamku EX:PO*, kterou Matěj Hollan, takto náměstek primátora pro kulturu (za Žit Brno) pokládá za stěžejní akci festivalu Re:publika, věnovaného oslavě založení naší první republiky, kde se má dle *známé umělkyně* pí. Šedé (spíše jen Hollanovy známé) potkat osobně 1918 nezadaných lidí. Tento Hollanův přístup k našemu velkému státnímu výročí považuji za nevhodný, ale i urážlivý. Nemá to žádný vztah k výročí vzniku republiky a náklady jsou vysoké... „Kateřinu Šedou jsme oslovili sami, protože je známá svými originálními nápady v oblasti sociální architektury. EX:PO je stěžejní akcí celého festivalu. Nejedná se o nějakou seznamku typu Líbím se ti, ale o velký umělecký projekt, a proto by na něj mělo město přispět,“ hájil netradiční rande Hollan. Dle mého názoru je to ale opravdu umělkyně. Vytáhnout 4 až 5 milionů z rozpočtu na takovou blbost, to je opravdové umění. Začíná se mi to jevit tak, že oslavy 100 let budou (a evidentně už jsou) hodně o tom, že je to další příležitost, jak podojit městské i státní rozpočty. Mimochodem, v kolonce *Osobní náklady* je milá částka 1,39 milionu korun, zřejmě pro pí. Šedou. Možná jen by měla *paní umělkyně* hledat také adepty na nějakých SM stránkách, a ne pouze na klasických seznamkách, jak plánuje. Aby nebyl pan náměstek primátora pro kulturu nějak ukrácen ve svých sexuálních potřebách. A nezapomenout uvést nutnou poznámku pro dámy. Jakou? Zn.: Bičík vlastní.

To je také festival Re:publika v Brně. Pan prezident Tomáš G. Masaryk by se divil... Přes přetrvávající problémy s nedostatkem financí - VNK totiž nepatří mezi tyto privilegované tzv. neziskovky, ukrájající pro sebe velká sousta z celonárodního krajice - obětaví pracovníci brněnské VNK se nenechávají odradit. Marii Veselou a jejím spolupracovníkům se podařil například výlet *Po stopách Cyrila a Metoděje* na Velké Moravě. Jsouce podporováni dalšími vlasteneckými organizacemi, dále bojují o to, aby se naplnila slova básníka Jaroslava Seiferta: Ať v této zemi nikdy nezevšední / slova básníků / a motýli, kterých ubývá, / ať usedají na čerstvé květy / jejich písní.

6. 4. 2018

BYLI JSTE NA RŮŽOVÉM PALOUČKU?

MICHAL ČERNÍK

Jestli jste opravdu pozorně četli Staré pověsti české, tak si jistě vzpomenete na pověst Růžový palouček. Alois Jirásek v ní vypráví o dobách pronásledování Jednoty bratrské. Na Růžovém paloučku se v noci scházeli čeští bratři, naposledy přijímali podobojí, naposledy se pomodlili, rozloučili se spolu i s domovem a políbili zemi, kterou skropili slzami. Pak navždy odešli do zemi, kde mohli svobodně vyznávat svou víru. Z pověsti se také dovíte, že Růžový palouček je na výšině opodál vesnice Morašice, dobrou hodinu cesty od Litomyšle na západ.

Nu dobře, říkal jsem si, podívám se do toho místa a třeba tam i nějaký Růžový palouček bude.

Na Růžovém paloučku skutečně rostou růže, před paloučkem stojí pomník věnovaný českým bratrům, kolem dokola je park protkaný cestičkami, kolem parku plot a za ním pole. Dovnitř areálu se vchází kovanými vratky nebo bránou z asfaltové silničky lemované alejí bříz. Silnička sem vede z Morašic a Morašice jsou jen pár kilometrů od Litomyšle. Tak jsem vám to popsal co nejstručněji. Můžete vejít.

Růžový palouček má čtvercovou plochu o rozloze 340 čtverečních metrů. Je oběhán nízkým plůtkem

a růže, které na něm rostou, patří k zvláštnímu botanickému druhu nazývanému Rosa Gallica čili růže galská. Roku 1753 ji právě takto pokřtil známý francouzský badatel Carl Linné. Růže nevyniká žádnou šlechtěnou krásou, připomíná spíš něco planého, šípkového, vyrostlého nízko nad zemí s útlými větvičkami a drobnými rudými květy. Množí se podzemními odnožemi, nově vzniklý keřík se hned osamostatní, a tak vznikají celé kolonie. Také se jí říká růže francouzská, růže paloučková, růže stepní. Je zvyklá jen na svou půdu, nikdy nezoranou, neobdělávanou, jakou bývá step. Jinde než právě tady na tomhle paloučku se jí nedaří. Když se ji pokusili přesadit, zvadla a uhynula. Jako by tím stvrzovala onu dávnou pověst, že vyrostla ze slzí českých bratrů, když se tu loučili se svou vlastí, a sama tak vydávala svědectví o věrnosti k půdě a k domovu.

O Růžovém paloučku se poprvé píše v Josefinském katastru roku 1787 v knize vsí Újezdec, kde se zaznamenávají červené růže na paloučku nazývaném Červený. Tehdy rostl kolem les, který postupně ustupoval polím, až zůstal jen palouček a na něm hustý porost galských růží.

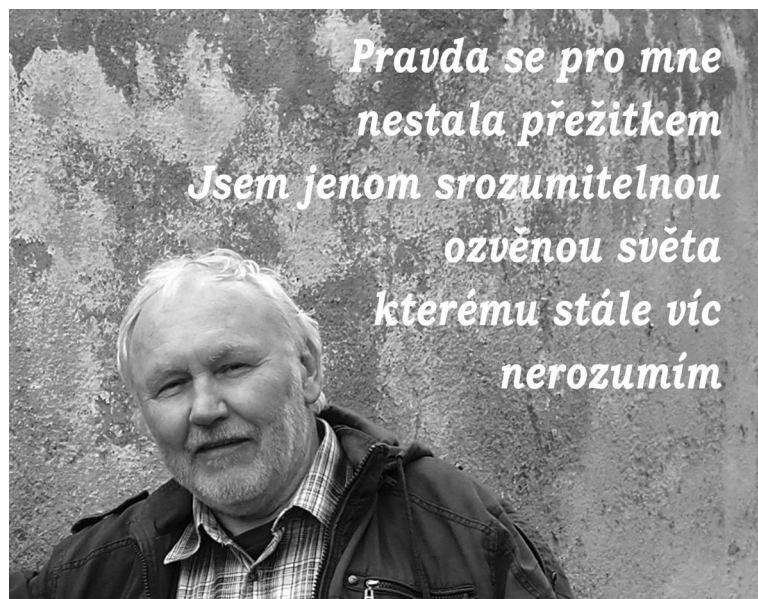

Foto archiv M. Č.

Proč se právě tento palouček stal posledním místem setkání Bratří, vám asi nikdo nevysvětlí. Tvrdí se, že tu bývalo pohanské obětiště a to se pak po staletí pietně uchovávalo. Skutečností zůstává, že poprvé se tu čeští bratři loučili v červnu roku 1548, kdy z Litomyšle muselo odejít na sto padesát členů Jednoty. A pak i v dalších letech, zvláště po roce 1618 v době temna, se palouček stal posledním místem českých bratří před odchodem do exilu. Takových míst, kde se čeští bratři loučili, bylo po Čechách víc, ale Růžový palouček přetrval staletí. Možná právě proto, že tu rostly galské růže - stejně tvrdší jako čeští bratři. A možná také proto, že mnohé legendy byly přímo varující. Prý se palouček nedá proměnit v pole, pluh se porouchal, kůň padl, obilí shořelo, hospodáře stihlo neštěstí. Prý utrhne-li svobodný růži, neožení se, utrhne-li ji svobodná, nevdá se. Podobných legend je víc. A tak není divu, že se nikdo neodvážil paloučku dotknout. Chránila ho křehká slova legend, tak jako dnes ho chrání plot.

Alois Jirásek sem poprvé zavítal roku 1876. V té době učil jako profesor na reálce v Litomyšli. Znal pověsti a zkazky, které se vázaly k paloučku, ale ještě netušil, že jim dá prostor ve Starých pověstech českých a z polozapomenutého Růžového paloučku se stane památné místo. A byl to právě Jirásek, který zde o mnoho let později 19. června 1921 odhalil pomník nazvaný Na věčnou památku českým bratřím.

Sjelo se na sedmdesát tisíc lidí, mezi nimi i potomci exulantů.

Každoročně se tu pak konala slavnostní shromáždění, většinou 6. července, v den výročí Husova upálení. V roce 1939 byly slavnosti zakázány a v podstatě na víc než půl století Růžový palouček osiřel.

Hned u vchodu si můžete zakoupit útlou knižku, z níž se dovíte o Růžovém paloučku mnohem víc, než jsem vám pověděl. Ale mně nejde o doslovnost. Pro sebe jsem tu objevil památné místo naší vlasti, o němž jsem neměl tušení. To místo je velmi líbezné a myslím, že je stejně tak významné jako třeba příbramská Svatá Hora. Neohromuje však architektonickou velkolepostí. Jen se zelená, šumí, kvete a voní a docela nenápadně nám připomíná jednu bolestnou epizodu našich dějin. Možná právě proto ji lidé hojili fantazií. Kamkoliv tu člověk vkročil a cokoliv se tu událo, přerostlo v pověst. Galské růže vyrostly ze slzí českých bratří, když se tu loučili, a z drobtů chleba, když naposledy přijímali podobojí.

A až jednou celý palouček proroste růžemi, sejde se tu sedm králů a ti zde smluví věčný mír u kamene jako stůl, který sám od sebe vyroste.

*Naše ukázka je z autorovy knihy **Běže do Průch anebo jinam**, vydané Knižním klubem v Praze v roce 2004.*

Kultura urážek a hnusu

JAN ZEMAN

Je to už řadu let, co se je jistý pravicový ministr kultury vyjádřil ve smyslu, že *kulturní politika je pro něj sprosté slovo*. Ve svobodné demokratické společnosti by s takovou rychle skončil. V českém Kocourkově našel mezi řadou umělců pozitivní ohlas. Sebehorší kýč je u nás vydáván za umění, podle představ tehdejšího prezidenta Václava Havla, že umělecké dílo je to, co za umělecké dílo jeho autor prohlásí, a umělcem je každý, kdo se za umělce prohlásí. Divné. A to si ještě mnozí otrlí stěžují, že četné výstavy moderního umění zejí prázdnotou.

K otrlým jistě patří i kdysi avantgardní brněnské divadlo Husa na provázku, jehož šéfové se rozhodli Brněnský divadelní festival „obohatit“ perversní „divadelní hrou“ chorvatského muslima „*Naše násilí a vaše násilí*“. Herci a herečky hrají nazi, vrcholnými scénami „hry“ je zasunování a vysunování české státní vlajky z vagíny herečky a znásilňování muslimky Ježíšem Kristem. Urážení všech občanů České republiky, všech slušných občanů a křesťanů v jednom díle. Chápu, že takové „umělecké dílo“ vyvolalo velké pobouření nejen mezi křesťany. Chápu, že vyvolalo i ostré protesty diváků přímo na scéně. Nechápu, že úřady, místo aby tuto perversní „hru“ zakázali, jak tak učinili naši rakouští a polští sousedé, zakročili proti protestujícím. Je snad perverze, vydáváná za kulturní dílo, hodna veřejné ochrany?

29. 5. 2018

Na velikosti nezáleží

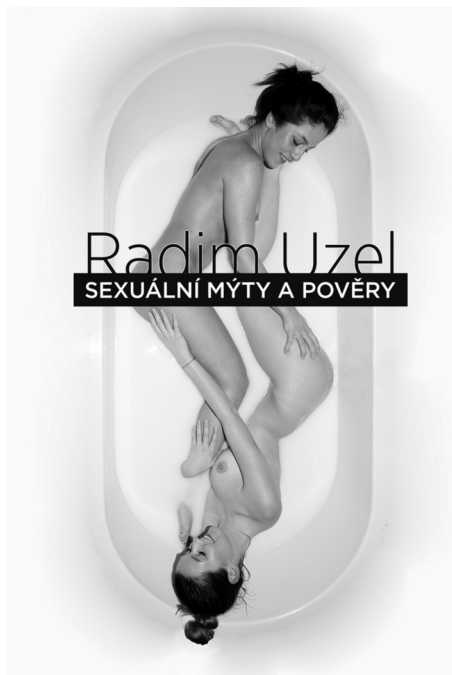
RADIM UZEL

Málokdy se stává, aby se při besedě s pubertálními chlapci nevyskytl problém velikosti mužského přirození. Rozměry penisu fascinují nejen teenagery, ale i dospělí pánové v sauně vzájemně tajně pokukují po svých pohlavních údech a v duchu si je vzájemně poměřují. Pornografické produkce oplývají pornoherci, kteří jsou opatřeni údy veterinárních rozměrů, a při souloži s mužem tmavé pleti se často divíme tomu, jak se do ženy ten obří pyj vůbec vejde, a jak je možné, že při těchto neuvěřitelných frikčních pohybech ta dotyčná ještě slastně vzdychá a majitele penisu velikosti býka hlučně povzbuzuje.

Už od starověku je erekce penisu považována za neoddělitelný znak mužské síly. Hrdinové antických bájí bývali často zobrazováni se ztopořeným údem, také řecký bůh plodnosti Priapos se tím na první pohled vyznačoval. Muž je odjakživa nadán jakousi soužitivostí. V hospodě se vsadí o rychlost vypití piva či o tempo v pojídání knedlíků. Potom jdou ti soutěživci před hospodu a vsadí se, kdo dále domočí, a když už je i tento rekord překonán, poměřují si své pohlavní údy v klidu i v erekci, a stejně jako v kartách platí, že „větší bere“. V pubertě o tom uvažují denně, a dokonce i do věku dospělosti často přetrvává pověra, že velikost penisu je přímo úměrná kvalitě sexu.

Jakousi novou senzací internetu je dokonce jakási „penisová mapa“. Věnuje se průměrné délce penisů mužů celého světa. Není to samozřejmě žádná vědecká studie a o mnohých mírách je možno pochybovat. Na prvním místě je Kongo s průměrnou délkou penisu 18 cm a do první pětky patří ještě Ekvádor (17,5 cm), Ghana (17,3 cm), Kolumbie a Venezuela (shodně 17 cm). Čeští muži na tom s uváděnou průměrnou délkou téměř 15,9 cm nejsou nijak špatně. Ale ani tento údaj není příliš hodnověrný. Ale ani tento údaj není příliš hodnověrný. Konec tabulky pak obsazují Indové (10,2 cm) a Korejci z obou částí rozděleného poloostrova (9,66 cm). Kladný vliv velikosti penisu na kvalitu pohlavního prožitku je však jenom mýtus a často bývá pravdou pravý opak. Ženská pochva nikdy nedosahuje větší délky než 12 cm, většinou měří pouze 8–10 cm. Tady celosvětová mapa nelže a rozdíly mezi zeměmi jsou naprosto nepatrné. Pochva je sice pružná a dá se elasticky prodloužit, ale všeho moc škodí.

Pružnost pochvy se uplatní zejména za porodu. Prochází tudy hlavička novorozence o průměru téměř

10 cm. Tak obří penisy nemají ani v Africe. Roztažitelnost do šířky však ještě zdaleka neznamena schopnost prodloužení. Navíc těhotenství způsobuje změny roztažitelnosti. V sexuálním životě nejsou výjimkou případy, kdy muž obdařený nadměrnými rozměry penisu působí ženě při pohlavním styku nepříjemné pocity a bolest.

Malý penis, stejně jako selhání erekce, bývá považován za jakousi degradaci mužství a může působit komplexy méněcennosti. Žena pak těmito poruchami trpí pouze zprostředkovaně. Většinou jí totiž na erekci penisu opravdu příliš nezáleží. I v těchto výkumech nejsou mezi zeměmi žádné výraznější rozdíly. Naprostá většina žen dává přednost mazlení a dráždění zevního genitálu. Zejména oboustranný orální sex představuje v mnohých případech velice účinnou náhradu. Je zajímavé, že v posledních letech stále přibývá žen, kterým je velikost penisu lhostejná. Je tedy docela možné, že v budoucnu bude ztopořený penis vhodný už jenom k oplodnění.

Anglický zoolog Desmond Morris ve svém slavném bestselleru *Nahá opice* velmi trefně pojednává

o všech rozdílech, kterými se náš živočišný druh *Homo sapiens* odlišuje od ostatních stovkaadevadesátí žijících primátů. Nejnapadnější difference je už obsažena v názvu jeho knihy. Člověk je jedinou opicí, která postrádá celotělové ochlupení, je nahý. Další nápadnou růzností je velikost mozku a délka pohlavního orgánu. *Homo sapiens* je pyšný na to, že má ze všech primátů největší mozek, ale pokouší se utajit fakt, že má také největší penis. Tuto čest raději přiznává mohutné gorile, po pravdě řečeno neprávem. A jelikož je v přírodě známo, že tvar a funkce orgánu spolu úzce souvisejí, nemusíme se už ani příliš pozastavovat nad skutečností, že nahá opice je primátem sexuálně neaktivnějším.

Nebudu daleko od pravdy, když Morrisovo konstatování rozšířím o poznatek, že člověk je asi také primátem nevědčným, ani tato anatomická přednost mu nestačí. Mozkové tkáně se mu většinou zdá dostatečné množství, ale s délkou přirození bývá zhusta nespokojen. Podnormální velikost pohlavního údu jako osudový handicap pronásleduje ve snách pubertální samce našeho živočišného druhu a jeho anatomické rozměry se stávají jakýmsi fetišem už od pravěku lidstva.

Pocity méněcnosti v této oblasti se nevyhýbaly ani osobám věhlasným. Je známo, že i slavný americký spisovatel Francis Scott Fitzgerald (1896–1940) musel být po této stránce psychotherapeuticky ovlivňován svým přítelem a kolegou Ernestem Hemingwayem (1898–1961). Ten správně volil léčebný postup s poukazem na jednu z nejslavnějších soch světa – Michelangelova Davida, jehož pohlavní úd nikterak nevyniká impozantními rozměry. Nicméně bývá sexuologická poradna často přeplněna stížnostmi na nedostatečný vývin pohlavního orgánu a ani Hemingwayova autorita zde nebývá nic platná. Leitmotivem těchto nářků bývá obava z toho, že malé přirození nebude schopno při pohlavním aktu vzbudit patřičnou odezvu u partnerky, že může sklídit posměch, že ostatní jsou na tom mnohem lépe.

Jaká je tedy průměrná délka penisu u muže v naší středoevropské populaci? Učebnice sexuologie se o tom vyjadřují dosti přesně na základě měření u statisticky významného souboru mužů. V klidovém stavu můžeme za průměrné hodnoty považovat 7,5–8,6 cm, ale ještě i délku 6 cm můžeme hodnotit jako normální. Naproti tomu se vyskytuje sotva 1 % mužů, u nichž délka neztupořeného přirození dosahuje 10 cm. Vidíme tedy, že variační rozpětí 6–10 cm není příliš závažné. Nesmírně zajímavé je zjištění, že při

ztupoření – erekci, se rozdíly většinou vyrovnávají. Do houbovitých těles pohlavního údu je za tohoto stavu přiváděno asi 100 až 140 ml krve, penis dosahuje délky asi 14–16 cm a právě pohlavní údy, které byly za klidového stavu menší, se relativně zvětší více.

Dalším důležitým sexuologickým poznatkem je nesporný fakt, že velikost penisu nemá při sexuálním dráždění ženy při souloži nijak významnou úlohu. Pochva je totiž orgánem značně elastickým a přizpůsobivým. Představme si jen, že za porodu zde prochází hlavička novorozence s úctyhodným průměrem 9,5

Tisková zpráva:

Na včerejší tiskové konferenci představil Calvin Rickson, textilní inženýr a výzkumník z Oxfordské university, svůj nejnovější vynález. Calvin navrhl podprsenku, která zamezuje, aby se ženám ňadra houpala ze strany na stranu, nebo se pohybovala nahoru a dolů. Dokonce zamezí, aby byly bradavky vidět přes blůzu, když se ochladí, nebo když je tkanina mokrá. O přestávce ho přítomní účastníci konference vzali na dvůr a rozbili mu tam držku. [T]

cm, aniž to nějak vadí následujícímu pohlavnímu styku po šestinedělí. Díky této elasticitě tkání se pochva dokáže přizpůsobit také různým rozměrům mužského přirození. Rozhodně není pravdou jednoznačná preference nadměrných obřích údů, jak o tom někdy hovoří různé pověry a pranostiky. Naopak se v sexuologické poradně často setkáváme se ženami, které si na nadměrnou velikost penisu svého partnera stěžují, soulož je pro ně někdy bolestivá a nepříjemná. Kolosální makety penisů obřích rozměrů, které vidíme někdy za výklady sexshopů, jsou spíše míněny jako žertovná atrapa a legrárka, než nástroj k praktickému použití.

Preference velkého penisu se však u některých žen opravdu vyskytuje. Často se stávají obětí internetového přesvědčování nebo kavárenských diskusí.

Přestože jsou muži daleko více soutěživí, tak také v ženském kolektivu může občas panovat jakási vzájemná chlubitost, kde vyhrává ta, která má partnera obdařeného údem nadměrných rozměrů. Pokud však nepřistoupí ke skupinovému sexu a konkrétnímu přeměření, jedná se často jenom o plané trumfování a skutek utek. Výčitku malého přirození naopak zase může používat žena pomstychtivá, která je schopna u svého muže vypěstovat znamenitý komplex méněcennosti. Také zpochybnění kvalitní erekce může sloužit jako zákeřná zbraň, kdy každodenní ponižování a zesměšňování je snad tou nejúčinnější metodou ženského domácího násilí. Trvalé zpochybňování schopnosti uspokojit ženu tak může v poměrně krátké době z muže vychovat skutečného impotenta.

Nicméně jsou známy případy žen, které opravdu vyžadují nadměrné rozměry penisu. Ne že by snad jejich vlastní pochva byla nějak zvýšeně elastická, ale často se jedná pouze o jakýsi zvyk. Měl jsem před lety jednu pacientku, která byla provdána za muže vskutku nadmíru obdařeného. Začátky pohlavního života nebyly lehké, při souloži opravdu pociťovala nepříjemné pocity a bolest. Po několika týdnech pravidelného sexuálního života si však na svého manžela zvykla a občasný mimomanželský styk s normálním partnerem ji neuspokojoval. Manželství však nedopadlo dobře. Muž se projevil jako násilník, který se často uchýlil k tělesnému násilí. Manželku sice nebil svým obřím penisem, ale nicméně občas nešel daleko pro facu. Nemohlo to dopadnout jinak než rozvodem.

Po nějaké době si dotyčná žena našla jiného partnera, který toho původního sice převyšoval intelektuálně, pokud se však týkalo rozměrů penisu, dosáhl sotva na slabší průměr. Přestože si několik jeho dřívějších partnerek na nic v sexu nestěžovalo, tato žena, zvyklá na nadměrně velké přirození svého násilnického muže, přišla do ordinace se stížností nedostatečného sexuálního uspokojení. V tomto případě je snad jediným východiskem použití vibrátoru. Nikoliv jako masturbační pomůcky, ale jako plnohodnotného prostředku vzájemné sexuální partnerské komunikace.

Problémem bylo, že se tato situace odehrála někdy v sedmdesátých letech minulého století a náš tehdejší režim považoval vibrátor za něco nemravného. Ženy byly nuceny používat různé náhradní předměty, výjimkou nebyla ani tuba od šampónu, který se zřejmě schválně plnil do válcovitých tub z plastické hmoty. Vibrátory prostě u nás v té době neexistovaly,

byly považovány za nestoudnost nevhodnou pro socialistickou ženu. Dotyčná pacientka měla naštěstí strýce v Německé spolkové republice a tento ohleduplný příbuzný jí zpoza železné opony vibrátor skutečně poslal jako dárek. Nastaly sice problémy na celnici, nicméně jsem obstaral lékařské doporučení, které muselo být v té době ještě ověřeno ředitelem nemocnice a posléze i ředitelem Krajského ústavu národního zdraví. To bylo razítek pro jeden vibrátor!

Z té doby také pochází původ označení „robertek“. Málokdo si snad už pamatuje příběh uveřejněný 29. prosince 1979 v Zemědělských novinách, kdy bylo

PODLE VĚROHODNÉHO PRŮZKUMU SI 99,9% MŮŽU PŘI POHLEDU NA TENTO OBRÁZEK NEVŠIMNĚ MYŠI NA KOBLIZE

u nás poprvé toto označení použito. Ta historka se jmenovala „Tajemství padesáti žen“ aneb „Zkáza Robertů v břevnovské vile“. Šlachovitý důchodce Suchánek, bývalý daňový úředník, pravděpodobně však policejní agent, oznámil kriminalistům podezření z daňového úniku jisté paní Věry Machkové. Aktivní důchodce se bláhově domníval, že jmenovaná paní Věra provádí ve své vile zákaznicím načerno trvalé ondulace. To bylo sousto pro udavače! Návštěvnice zde ovšem používaly lehký tranzistorový vibrační strojek na šest tužkových baterií, snadno ovladatelný, se třemi rychlostními stupni a několika nastavitelnými různými tvary a velikostmi. Při domovní prohlídce, která byla na popud bdělého důchodce Suchánka Bezpečností zorganizována, bylo takových strojků nalezeno pět, jeden se zadřeným motorkem. Strojky opatřil a do vily doručil synovec Machkové jistý Robert, proto se jmenovaly po něm. Jména Machkové a Suchánka byla novináři s největší pravděpodobností změněna, Robert však skutečně existoval a v sedmdesátých letech se zabýval pašováním vibrátorů z Německé spolkové republiky.

Naprostou hanebností paní Machkové ovšem nebyl přestupek hygienický, bůhví jak ty vibrátory desinfikovala. Trestuhodný byl tenkrát její podnikatelský úspěch – inkasování 200 tehdejších Kčs za použití. To je při přepočtu dnešní inflace asi 2 000 Kč. Majitelka vydělala dvě stě tisíc, to by byl dnes už miliónový příjem a podle tehdejšího práva pak byla socialistickým soudem odsouzena na dva roky trestu odnětí svobody za spekulaci a ještě k peněžitě pokutě. V závěru příběhu se však dočítáme sdělení, že Roberta, nikoliv pašeráka, ale vibrátor i se všemi jeho bratříčky potkal smutný osud zničení, k velké lítosti padesáti uživatelů. Zemědělské noviny pak dodaly, že není jisté, zda prý se ještě někde neobjeví jejich bratránci. Samozřejmě se jich objevila nepřeborná řada a jsou dnes k dostání v každém sexshopu a živnost paní Machkové by zahynula na úbytě.

V použití poševního vibrátoru není možno vidět žádnou nemravnost. Přístroj může sloužit nejen k onanování, které je počínáním nejen neškodným, ale blahodárným. Může být však také použit jako užitečná hračka při partnerské komunikaci, na zpestření milostné přede hry a podobně. Jejich sortiment je velmi pestrý, nabídkové katalogy hýří variacemi designu a využitím různých elektrotechnických vymožeností až oči přecházejí.

Občas se vyskytnou dotazy na možnost operačního zvětšení penisu. I tady panuje neskutečné množství mýtů. Některé inzeráty dokonce slibují operační anatomické zázraky, bohužel se však ve všech případech jedná o jakýsi omyl. Samozřejmě existují operace, při nichž se povytahují topořivá tělesa penisu z těla ven. Pohlavní úd se pak skutečně jeví až o několik centimetrů delší, tento rozdíl se týká pouze penisu ochablého. V erekci pak tato topořivá tělesa skutečně z těla ven vystupují, takže u ztopořeného údu se vyrovná operovaný penis s tím neoperovaným. To operační zvětšení pak může sloužit snad jenom v sauně a na nudistických plážích, kde penis s vytaženými topořivými tělesy vypadá vskutku delší, ale v erekci je pak jeho nositel ochuzen o moment překvapení, jeho úd se nezvětší, ale pouze ztuhne. To už ovšem diváci nezaznamenají.

Ve skutečnosti neexistuje žádná operační metoda ke zvětšení pohlavního údu, ale ve světle sexuální dráždivosti ženy by byla stejně zbytečná. Způsoby sexuálního dráždění, formy milostné přede hry, vynalézavost a hravost jsou tak různorodé, že anatomické rozměry mužského pohlavního údu jsou záležitostí vpravdě podružnou. Navíc má žena maximum své

citlivosti v oblasti poševního vchodu, zatímco v hloubce pochvy je poševní sliznice vlastně necitlivá. Rozměry poševního vchodu jsou u žen také záležitostí individuální a různorodou. Někdy třeba v důsledku porodního poranění může dojít k funkční nedostatečnosti svalů pánevního dna. Ve většině případů to lze napravit systematicky prováděnou gymnastikou. Někdy však také může pomoci plastická operační úprava. Posoudí to odborné gynekologické vyšetření.

Je zajímavé, že zatímco u mužů se hlavní strachy soustřeďují na rozměry penisu, u žen se tyto prapodivné mindráky hromadí do oblasti velikosti a tvaru prsů. Snad jedna žena ze sta je spokojena s jejich anatomickým vzhledem. Stížnosti jsou na malé prsy, velké prsy, nestejně velké prsy, prsy ochablé, příliš špičaté a já nevím jaké ještě. Především je to jistě otázka módy. Jeden rok je preferována plochá chlapecká hrud, vzápětí zase by všechny ženy rády vypadaly jako profesionální kojné. Asymetrie velikosti prsů je nálezem víceméně normálním, ostatní stížnosti bývají většinou také neopodstatněné. Často jedno nešetné slovo ze strany partnera nebo i kamarádek dovede do ženské duše zasít semeno komplexu méněcennosti, žena je pak ochotna podstupovat i náročné plastické operace a vystavovat se různým jiným životním utrpením. Mladým dívkám je nutno poradit, aby se co nejrychleji rozešly s partnerem, který reklamuje nějakou vadu jejich prsů. Jistě se najde vzápětí jiný, kterému se budou líbit právě tak, jak vypadají. K operačním úpravám by se mělo přistupovat jen při skutečných anatomických defektech, které však nebývají zase tak časté.

Zdrojem stížností je ve většině případů netaktnost partnera. Tady většinou pomůže objektivní posouzení nestrannou osobou, podpora sebevědomí a rozptýlení obav. Také ovšem zbavení se představy, že se musím za každou cenu přizpůsobit okamžité módě. To mohu udělat oblečením, účesem a líčením. Ale tělesné tvary mohu měnit jen dlouhodobým pracovním úsilím, jako je třeba dieta a cvičení. A s přibývajícím věkem se chť nechtě musím smířit s nějakou tou anatomickou újmou.

Zkušeni lidé mi jistě dají za pravdu, že v harmonickém a vyváženém partnerském vztahu je délka pánského přirození a velikost dámských prsou stejně podružná jako velikost nohy a číslo límečku košile.

*(Naše ukázka je z autorovy knihy **Sexuální mýty a pověry**, kterou vydalo nakladatelství EPOCHA, v Praze, roku 2018, www.epocha.cz).*

Chcete být spokojeni?

JAN KRISTEK

V dnešní době, kdy je na nás uvaleno daleko víc vnějších omezení než kdykoli dřív, to rozhodně není jednoduché. Dnešní omezení jsou natolik brutální, že přímý boj s nimi v podstatě ani není možný. Co ještě možné je, je boj s omezenostmi, kterou nám natloukli do hlavy. Kterou jedni přijali za vlastní a slepě se jí nechají řídit, a i ty, kteří ji za vlastní nepřijali nebo ji prokoukli a odvrhli, obtěžuje jako nějaká vlezlá, stupidní, nepříjemná melodie.

Hlavním cílem všech těchto omezení je, abychom nemohli rozvinout svůj genetický potenciál, své schopnosti. Ke spuštění mnoha genů je totiž zapotřebí chemický signál v podobě koktejlu hormonů, které se vyplavují při sexuálních aktivitách. A k namíchání správného koktejlu jsou třeba takové sexuální aktivity, jaké se prováděly dřív, tedy sex *nespojovaný* s násilím, vlastnictvím majetkovým, a už vůbec ne s vlastnictvím osob.

Právě proto manipulátoři vymysleli a vnutili lidem různá náboženství, která sexualitu, která vede k probouzení genetického potenciálu, odsuzují, demonizují a zakazují, a instituci manželství, které možnosti takové sexuality výrazně omezuje. Lidem bylo dovoleno jen předávat své geny, jež sami neměli možnost zapojit, svým potomkům, kteří je také nebudou mít možnost zapojit. Tedy z hlediska oněch manipulátorů jakýsi „bezpečný sex“.

Dokonce nejde jen o toto promarnění možností. Pokud se sex míchá s násilím nebo vlastnickými vztahy a podobně, vytvoří se samozřejmě zcela jiný koktejl hormonů, který zapojuje tyto geny jen částečně, a zapojuje kromě nich také jiné geny, v různých kombinacích. Výsledná aktivace schopností nebude žádná, nebo bude slabší, krátkodobější, a také se mohou objevit nejrůznější a zcela nečekané a nepředvídatelné vedlejší účinky.

Podobně jako v případě očkování: Pokud se dostaneme do styku s plnohodnotnými bakteriemi některých nemocí, získáme imunitu na celý život. Pokud jsme očkováni oslabenými bakteriemi smíchanými se rtuť a hliníkem, nevznikne imunita vůbec nebo jen částečná a krátkodobá, a vakcíny navíc aktivují jiné geny, v nejrůznějších kombinacích, výsledkem čehož jsou také nejrůznější

a zcela nečekané a nepředvídatelné vedlejší účinky.

Pokud chcete rozvinout svůj genetický potenciál, musíte se naučit vyhnout všem omezením přirozené sexuality, která nám náboženství a manželství ukládají. Nepodléhat propagandě, která nám místo tradiční volné lásky vnucuje manželství a monogamní či jiné náhražky. Nenechat si vnutit, že láska je hřích. Naučit se být zodpovědnými sami k sobě, a ne k nějakým předpisům jejich falešné „morálky“, kterou stejně hlásají jenom „lůze“.

Jedním z příznaků stárnutí je fakt, že vzdechy dříve určené jen k sexu začnete vydávat při každém pohybu

Některé národy či populace se naučily s těmito zákazy žít, naučily se je obcházet, brát náboženství či manželství jako folklorní záležitost. Jiné takovou imunitu nezískaly a náboženství a manželství na ně působí stejně destruktivně jako alkohol na Indci. Ať už proto, že se s nimi setkaly až v relativně nedávné době, nebo proto, že podlehly brutální propagandě („ideologie“ mi zní přehnaně) klerofašistů, imámofašistů a jiných podobných.

Pro přežití lidstva by bylo nezbytné všechna tato omezení ukládaná náboženstvími a manželstvím zrušit. Je otázkou, jestli je to ještě reálné, jestli na to ještě zbývá čas. Pokud tato omezení dokážete vy sami obejít, přežití vám to ještě nezaručí. Ale umožní vám to rozvinout své schopnosti a dosáhnout větší spokojenosti. I když může jít o větší spokojenost při pozorování zániku jedné civilizace, jednoho lidstva, či zániku života na jedné planetě.

9. 2. 2018

Mládež jako terč nemravných zisků

MARIE L. NEUDORFLOVÁ

Mladí lidé jsou denně pod nehoráznými i skrytými tlaky považovat „umělou“ krásu za ideál, který jim otevře cestu ke štěstí, obdivu, lásce. Podobně jsou sváděni, aby považovali sexuální aspekt života za vrchol štěstí. Nikdo jim natvrdo neřká, že hraním si na dospělé si vlastně kazí nejen mládí, zdraví, ale možná i život, neboť nerozumí důležitým souvislostem, nerozumí, že reklamy a divné umělé vzory v nich ve skutečnosti pěstují pocit méněcennosti, bezmocnosti, který se pak snaží léčit prostředky draze nabízené opět reklamou. Z umělého pocitu méněcennosti se i často přejíždají, samozřejmě následně diety a poradci na ně jsou také výhodné především pro zisky businessu, podobně jako všechny umělé potřeby. Plastické operace patří do stejné kategorie. Účelem všech zmíněných tlaků na mladé lidi, jsou ve skutečnosti obrovské zisky businessu zneužívajícího naivity, nevědomosti, emocionální nedospělosti mládeže. Kultivovanost, mravnost, emocionální zodpovědnost, ohleduplnost, jsou příliš často nahrazovány scestným individualismem a falešným sebevědomím. Zvláště zranitelné jsou dívky, které po emočně sexuální stránce dozrávají mnohem později a bez hezkého emocionálního a duševního vztahu mají málo šance i na uspokojivý sexuální život, zvláště dlouhodobý.

Ke skutečné dospělosti, vedou úplně jiné cesty, než vypadat „sexy“, sbírat intimní zkušenosti, kouřit, plýtvat časem na nicotnosti a předstírat že se nic neděje, že zkušenosti nebolí. Bolí. A každá bolest zanechává trvalé stopy.

Scestné zkušenosti a praxe přizpůsobit se „módním trendům“ a užít si co nejvíce v mládí, nejen nakonec bolí, ale mají dlouhodobé psychické ba i zdravotní dopady. Mohou blokovat i cestu ke zdravému konstruktivnímu životu, ke schopnosti navázat cenné, plnohodnotné dlouhodobé vztahy a to i rodinné a kamarádké, snižují schopnost zodpovědnosti jak za sebe, tak za druhé. Tato země, vinou neoliberálních hodnot, je již plná nedospělých, vlastně nevzdělaných, lidí a to i v politice, v níž bohužel nevládnou zodpovědné, morální principy, ale osobní zájmy a snaha po co největší osobní moci. Následky neseme všichni.

Konkrétně: spočítal někdo, kolik business vydělává na prodeji antikoncepčních prostředků, ciga-

ret, nezdravých potravin (prezentovaných téměř jako prestižní) nedospělé mládeži? Spočítal někdo, kdy vznikají zárodky různých „civilizačních nemocí“? Je oprávněné předpokládat, že již v mládí v důsledku scestného stylu života. Narušené zdraví lidí však přináší obrovské zisky farmaceutickému průmyslu.

Spočítal někdo kolik lidí utratí za různé psychické terapie, aby působili vyrovnaně, stále se usmívali a byli schopni ne řešit, ale snášet problémy, které normální život přináší? Na těchto placených terapiích lidem řeknou, že kořeny problémů jsou v mládí, dokonce v dětství, ale neřeknou pravdivě proč, že se lidé čas nenaučili principům, hodnotám a způsobům potřebným ke konstruktivnímu životu a vztahům. Terapie pomohou většinou najít „nepřítele“, na koho problémy svést a kterého je možné nenávidět, aby se člověku ulevilo. Taková terapie je samozřejmě podvod, která nic ve skutečnosti nevyřeší.

Učí v současnosti někdo mladé lidi, jak pečovat o své zdraví, o svou intelektuální a mravní úroveň, jak žít důstojný život, jak mít úctu ke starším, zvláště k rodičům a k učitelům, ale také k sobě? Učí je někdo, že ne individualismus, ale trvalá kamarádství a přátelství postavená na důvěře, přátelské komunikaci a společných bohubilých zájmech a činnostech, je jednou z nejceněnějších hodnot života?

Učí někdo mladistvé zodpovědnosti za vše pozitivní, co naše minulé generace s láskou a těžkou prací pro budoucnost národa vytvořily? Učí je někdo vážit si kultury, dobré literatury, umění, které tento národ v moderní době vytvořil? Učí někdo mladé lidi skutečně lásce k vlasti a českému národu prostřednictvím znalostí historie? Učí je někdo ctižádosti přispívat svými přístupy, iniciativou a prací k úrovni svého okolí i celku? Samozřejmě, tato případná pozitivní životní orientace nepřináší businessu zisky.

Do velké míry žijeme z toho, co nám minulé generace zanechaly, a je naší povinností dělat pro budoucí generace totéž. Jen tak je možná skutečná sebeúcta i úcta od ostatních lidí, bez níž zdravé sebevědomí a plnohodnotný život nejsou možné. Toto jsou cesty, jak se člověk stává skutečně dospělým, zodpovědným sám za sebe, za druhé, za celek a ne činnostmi, které jsou výsledkem manipulace, reklamy, podivných vzorů a slouží k nestoudným ziskům businessu.

11. 3. 2018

Spor o Sýse: talentovaný básník, nebo komunistický ideolog vyznamenaný minulým režimem?

MICHAEL ROZSYPAL

Poslanci navrhli udělit státní vyznamenání básníkovi a levicovému publicistovi Karlu Sýsovi, kterému v roce 1989 prezident Gustáv Husák udělil titul zasloužilého umělce. Měl by být básník oceněn i po téměř třiceti letech polistopadového vývoje, který ve své tvorbě kritizuje?

„Naprosto odmítám ideologizaci tvorby. S Karlem Sýsem můžeme nebo nemusíme ve veřejném diskurzu souhlasit. Ale že je to talentovaný básník, o tom není pochyby,“ říká předseda Klubu českých a slovenských spisovatelů Lubomír Brožek.

Návrh na Sýsovo ocenění prošel díky hlasům KSČM, SPD a ANO, ale také ČSSD a Pirátů. Jejich místopředseda Vojtěch Píkal se později omluvil za to, že Sýsovo ocenění z roku 1989 přehlédl, a pokud by věděl, o koho přesně jde, nehlasoval by pro něj.

„Omluvil se za to, že dostatečně nelustroval. Já mám plné zuby lustrace umělců,“ zdůrazňuje Brožek. Návrh prý ve sněmovně prošel demokratickou většinou.

S tím nesouhlasí šéfredaktor Českého rozhlasu Petr Fischer: „Pan Sýs svou tvorbou ideologizuje celý život, byl básníkem (komunistické) strany a za to také dostal zasloužilého umělce. A i po roce 1989 je jeho tvorba plná ideologických narážek.“

Zaslouží si básník Karel Sýs vyznamenání?

„Má právo na své názory, ale kontinuita s minulou společností, která by tímto způsobem

Foto archiv M. R.

byla vyjádřena, není správná. V preambuli Ústavy jsme si slíbili, že budujeme svobodné a demokratické společenství, a pan Sýs se na tom žádným zásadním způsobem nepodílel,“ dodává. Připomíná také Františka Čubu, který byl před pěti lety oceněn za takzvaný slušivý zázrak z dob socialismu, ale později už jako podnikatel příliš neuspěl. „A přitom dostal od prezidenta vyznamenání za to, jak přispěl k současné společnosti. A s Karlem Sýsem je to podobné.“

31. 5. 2018

Zdroj: https://www.irozhlaz.cz/zpravy-domov/spor-o-syse-talentovany-basnik-nebo-komunisticky-ideolog-vyznamenanany-minulym_1805311701_dp

Scházely jen vuvuzely

PETR BURDA

Byl 1. máj, byl lásky čas, a já jako obyčejně v ten den dopoledne zamířil na jedinečnou Křížkovu fontánu. Pozdravit se se známými, dozvědět se, kdo naopak pozdravuje z nemocničního lůžka a s kým se, bohužel, už asi nikdy nepotkám.

Hned při vstupu mi bylo divné, že na mě nepokřikovali jako v minulých letech mladší lidé s transparenty odsuzujícími události první poloviny dvacátého století. Setkal jsem s nimi až několik desítek metrů od tribuny. Antikonfliktní tým je profesionálně oddělil, diskusi však nebránil. Chvilí mě názory odpůrců nudily, protože je rok co rok slyším na festivalu Mene Tekel. Až když dvě starší dámy hlasitě prohlásily, že prezident T. G. Masaryk by se musel z dnešního nadbíhání komunistům otáčet v hrobě, pustil jsem se do diskuse i já. Pravda, trochu oklikou, ale nemusí každé přesvědčování začínat politickými frázemi.

„Dámy, víte, co měli Tomáš Garrique Masaryk a Václav Havel společného?“

Chvilku přemýšlely, tak jsem jim napověděl.

„Když je dneska ten 1. máj.“

Pokrčily rameny a čekaly, co ze mě vyleze.

„Oba měli rádi ženský. Masaryk po Charlottě, kterou miloval, se postupně sblížil se čtyřmi ženami, a Václav Havel měl taky nejméně čtyři milenky, a to vedle svých dvou manželek. Láska prostě kvete v každém věku.“

Usmály se. Nepohoršlivě, což mě překvapilo.

„A jestli přece jen zabrousíme do politiky, tak ještě jedno měli společné. Ani jeden z nich nezačal komunistickou stranu, ačkoliv jim to radili jak domácí, tak zahraniční znalci našich poměrů. Masaryk dokonce dával komunistům amnestie.“

Jedna z dam záporně zakroutila hlavou.

„Tak tohle vám nevěřím.“

„Můžete si to ověřit na internetu. Tedy například. To, že individuální amnestie uděloval skoro každý týden. Vadilo mu, že někteří poslanci jsou zavíráni za projevy na táborech lidu. On měl o demokracii jiné mínění, byť kritizoval marxismus, neboť komunistické názory nesdílel. Ale to mu nevadilo, aby komunistického poslance Muňu neamnestoval hned dvakrát, omilostnil i komunistku Marii Pižovou, matku čtyř nezaopatřených

děti, a dlouho se po pražských kavárnách mluvilo o amnestii Františka Tomana, kterou dostal po té, co jeho snoubenka slíbila panu prezidentovi, že s tím svým buřičem odjede do Ameriky. A Zdeněk Nejedlý se přiznával ještě před svou smrtí, že si Masaryk četl v životopise, který o něm napsal a chválil ho, protože si řadu životních příběhů vybavil. A prý se v roce 1934 nezlobil na Klementa Gottwalda, který kandidoval na prezidenta a sebral Masarykovi třicet osm hlasů.“

Jednu jsem argumentačně nahlodala a druhou stále ještě nepřesvědčil.

Naše diskuse by asi pokračovala dál, ale zazněla státní hymna a všichni zmlkli. Organizátoři použili starou nahrávku federální hymny. Dnes by měly zaznít nejprve dvě sloky slovenské hymny a teprve po té Kde domov můj. Nikomu to viditelně nevadilo. A pak zazněla Píseň práce. Od prvních taktů doprovázená pískotem, bučením, řehlačkami, snad jen ty vuvuzely ještě scházely. V prvních vteřinách jsem si myslel, že si protestující spletli Píseň práce s Internacionálou, ale když z amplionů jasně znělo Buď práci čest, tiše jsem žasnul. Za mého mládí byla tahle revoluční píseň pokládána za nepolitickou. Ale to bylo v době, kdy si drtivá většina nejen mé generace práce ještě vážila.

Pískot a další projevy nesouhlasu trvaly ještě minutu po odeznění Písně práce a já viděl, že obě dámy už nechťejí pokračovat v diskusi a zarytě se dívají do země.

Nechal jsem je rozjímání a věnoval se hlavní části programu toho svátečního dne. Ale přesto jsem se stále musel vracet k názoru, který jsem koncem dubna slyšel na jednom politickém semináři SPaSu.

„Nemusíte mít rádi komunisty, ale pokud je vám více než šedesát, a nezdědili jste po předcích pětipatrový činžák na hlavní třídě, měl by vás zajímat fungující sociální systém...“

Foto Svetožár Plesník

Marně kamenovaný prorok

KAREL SÝS

Výročí věrozvěsta z Trevíru rozběsnilo českou mediální senkrovnou k šílenství.

Trevírané, hrdi na rodáka (a pak že doma nikdo není prorokem!) umístili jeho siluetu i na semaforey a pražští kavárníci ponoukají zbytek světa: V Trevíru nepřecházejte křížovatký!

Radši přešlapujte na místě, i kdybyste měli zcepenět.

To radí i muž, kterému jsme málem uvěřili, že to s Českem najednou myslí dobře.

Ale proč si přiložil poleno spisovatel, který dosud patřil k obhájčům historické pravdy? Nikoli k obhájčům ex offio, ale k obhájčům z přesvědčení.

Něco ho muselo hrozně vystrašit. Jinak by přece nemohl zplodit text, kterým se zařadil mezi kandidáty nesmrtelné ostudy.

„Je sice velký rozdíl mezi teoretickými úvahami, jak je Marx a Engels formulovali v 19. století, a jejich propagandistickým využitím, a někdy dokonce zjevným zneužitím, v dílech Lenina a Stalina. A naprostou myšlenkovou prázdnotou byla aplikace marxismu na ‚rozvinutou socialistickou společnost‘ po druhé světové válce. Ale ani ve své původní podobě nebudi příliš důvěry. Již ze své podstaty skrývá především destruktivismus a pokrytectví. Tohle člověk pochopí teprve tehdy, až se podívá na život Karla Marxe. Hlásal úctu k práci, i když sám nikdy rukama nepracoval, a kdo ví, kolikrát navštívil reálné tovární prostředí. Formuloval koncepcce hodnoty a nadhodnoty, ale jako podnikatel sám pokazil, na co sáhl, a často se topil v dluzech. Vyzýval k boji proti buržoazii, avšak jeho nejlepším přítelem byl bohatý kapitalista, který ho živil. Vyzýval k boji proti aristokracii, i když jeho manželka byla aristokratka. Hlásal myšlenky o spravedlnosti, ale své ženě byl nevěrný a levobočka poslal do sirotčince. A to nemluví o tom, že využil svého dominantního postavení zaměstnavatele k tomu, aby zneužil služebnou. Psal o rovnosti a světlé budoucnosti proletariátu, ale jeho myšlenky ve skutečnosti směřovaly k destrukci fungujících systémů, aniž by předjímal nové a reálné modely fungování společnosti. A přesto na své myšlenky nacytal tolik lidí. Inu, jsme nepoučitelní.“

Inu. Karel IV. byl samá ženská. A nemakal na poli ani nekydal hnůj zpod vlastních koní. A přece byl otcem vlasti.

Masaryk poučoval v dopisech svou milenkou, jak používat antikoncepci a Beneš jí pak musel vyplatit tisíce za mlčení. Nevím, jestli si dělal čárky, ale nevěra mu svědčila. A přece byl otcem republiky!

Člověk nemusí chodit do slévárny, když chce odlít nový svět.

Popřevratoví kompradoři podělali, na co sáhli. Nejprve destrukovali Masarykův stát, pak český pahýl rozprodali a zadlužili. Česká politická scéna přetéká reálným kurevnickým morálním i sexuálním, navíc servírovaným televizními kanáliemi do každé rodiny.

Marx znásilňoval služby! Věta jako by vypadla z bible německého antisemitismu Muchomůrka:

„Když Inge vstoupila do čekárny, byla svědkem nezvyklé příhody. Z lékařovy ordinace zaslechla zvuk pláče. Slyšela hlas dívky: ‚Pane doktore, pane doktore, nechte mě na pokoji!‘

Pak slyšela hněvivý mužský smích. A pak nastalo pojednou hrobové ticho. Inge naslouchala bez dechu. ‚Co to má všechno znamenat?‘ tázala se sama sebe a srdce jí tlouklo. Pak se otevřely dveře. Inge vzhledla. Objevil se žid. Úzkostně vykřikla. Zírala upřeně na tvář židovského lékaře. Tato tvář je tváří zloduha. Uprostřed ďábelské tváře je obrovský zahnutý nos. Za brýlemi dvě zločinecké oči. A tlusté rty se šklebí. Poškleb říká: ‚Konečně tě mám, ty německé děvčátko! A pak se začne žid přibližovat. Vztáhne k ní své odulé prsty...‘

Pro klid čtenářů podotýkám, že k nejhoršímu – na rozdíl od Marxova pelechu – nedošlo: „Ale Inge se už vzchopila. Než ji může žid sevřít, udeří ho pěstí do tlusté tváře. Pak skok, a už je u dveří. Bez dechu běží Inge po schodech. Bez dechu vyběhá z židovského domu.“

Foto Svetožár Plesník

A že Marx směřoval k destrukci „fungujících systémů“? On ten dnešní svět funguje? Zblbění obyvatelstva, válka přede dveřmi, žumpa plná lží... Goebbels se už zase vznáší nad močůvkou. Do zámků se vrátila aristokracie, knížeti lid prdel líže, pod zámek se octnou leda kapesní zloději.

Že Marx zastaral? Bible je o nějaké to tisíciletí starší a taky nezastarala, aniž zastaral Izaiáš volající po revoluci. Staniž se světu podle jejich slova.

Nepoučitelní Čecháčkové se zas jednou místo ze studně zhluboka napili polistopadového staropramenu a nechali se nacytat na žvásty samozvaných fýrerů. Páni historici et item politici, pisatelé i pisálci, promovaní i premovaní, ušetřete našim dětem papír. U prorokova plnovousu, proč se rozepisujete tak sáhodlouze?

Proč nenapišete rovnou: židák?

Jenže to si netroufnete! To by s vámi pániček vyrazil futro!

KAREL MARX

Takže z květnových výročí bych vám vybral 3 citáty Karla Marxe

(5. 5. 1818 - 14. 3. 1883):

"Jen ten národ je svobodný, který nebere svobodu jiným národům."

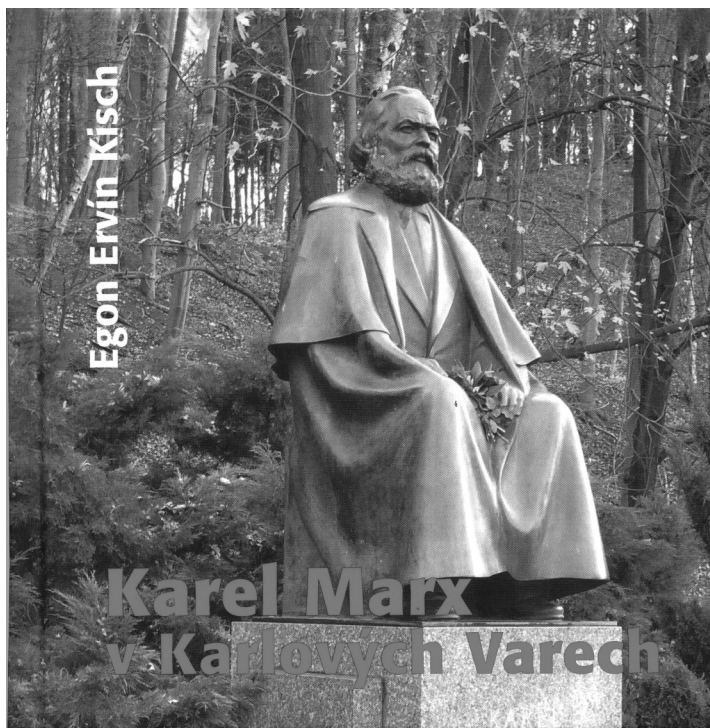
"Nevědomost je démon a obávám se, že ještě způsobí mnoho tragédií."

"Účel, který potřebuje nesprávné prostředky, nemůže být správný účel."

A ještě jeden citát z Maximiliena de Robespierre (6. 5. 1758 - 28. 7. 1794):

"Pamatuj si, že všude, kde nevládne spravedlnost, vládnu vášně úředníků, a lid změnil jen své okovy, nikoli svůj osud."

František Knížek 30. 5. 2018

Zaklínání zla, svěcení světla

MILAN BLAHYNKA

Nad sbírkou básní **STÉBLA** (Nakladatelství Kmen, Křenovice 2017; ilustrace a návrh obálky autor), jak nazval svou nejnovější knihu **Michal Černík**, se českému čtenáři přirozeně připomenou slavná *Stébla trávy* Walta Whitmana, název tak vžitý, že proti němu nic nezmohlo upozornění Jiřího Levého, že přesný překlad by měl znít *Listy trávy*. Velkého Američana ostatně český básník přímo apostrofuje jedním ze svých čtyřverší: „Pojídam tvé verše Whitmane / jsou z kamene / Živlům jsi tolik síly vzal / Sochu života vytesal.“ Ve čtvrtém z následujících čtyřverší, psaných možná v jednom tvůrčím zážehu, vyrazí nepřímý odkaz k Whitmanově velké knize: „A já se napřimuji ve stéblech trávy / napřimuji se ze své budoucí porážky.“ Přesto jsem přesvědčen, *stébla*, která bez přívlastku vepsal Černík na titulní list své věru velké knihy (264 stran, celkem 525 básní) mají u něho kořeny hlubší než v kouzlení Whitmanem a skrze jeho *Stébla trávy* i ve velké tradici českého básnického obdivu pro skromnou, ušlapávanou, ale nezníčitelnou travu, vzdorně *trvající* proti zlu Protektorátu v Mikuláškově sbírce *Tráva se raduje*.

Stébla, „mnohonásobné trávy“ jsou z nejstarších slov ve slovanských jazycích a určitě stojí za pozornost, že ve staroslovenštině to byl výraz pro *strom*. Jihoslovanská hlásková obdoba našeho stébla – *stablo* – má podle *Srbochorvátsko-českého slovníku* (Academia, Praha 1982) tři významy: *kmen, strom, rod*. Podivuhodnou nenáhodou (patrně podle pořekadla *svůj k svěmu*) vydalo Černíkova *Stébla* nakladatelství *Kmen!* Mezi Černíkovými básnickými *Stébly* je ovšemže nikoli náhodou i *Duše stromu*, lípy, trčící holými větvemi „k nebi jako pravda“. A také třetí význam stabla, *rod*, je pro Černíkova *Stébla* příznačný. Vždyť co jiného než péče o *rod* jsou celé trsy básnickových *veršů rodinných*, řečeno názvem jedinečné sourodé sbírky Karla Tomana. Jedna z Černíkových básní se jmenuje *Dědičný úděl*:

„Pozoruji svou dceru a vím / že moje myšlení se usídlilo v její hlavě / moje pohyby vešly do jejích / a její povaha je ozvěnou mé / Nevybrala si nejlip / S vážnou tváří se bude / tvrdošíjně prodírat houštinou světa / ke své pravdě.“

Zatím jsem ze *Stébel* citoval čtyři básně, a hned dvě z nich pointuje *pravda*, jako je tomu také u celé řady dalších. A tak jako Černík vede řadou svých „stébel“ *Zápas s tmou*, vepsaný do názvu jedné básně, vede i v mnoha dalších čtyřverších a osmiverších *Stébel zápas o pravdu*. A jeho *zápasem o pravdu* – o jeho, generační i globální pravdu – je vlastně celá sbírka. *Pravda, svoboda, štěstí, domov, prostota, nádeje, světlo, láska, slovo* stejně jako *tma, strach, smrt, zlo* jsou vesměs slova ošidná, obojaká, každý má s nimi jinou svou zkušenost a promítá si do nich své zážitky i své vyhlídky, své radosti i své bolesti a své přání i své obavy. A není slov zneužívanějších, a co se jimi miní, vyznává, zaštiťuje nebo často i maskuje a nahlašuje, v dnešní době skrze zesilovač médií v mocných rukou, to není vždycky a každému snadné pochopit. Proto jsou *Stébla*, která je statečně probírají, *básnický čin*; čin podstatně přispívající k prozření; ale i k neustrnutí v krásných předsevzetích a zásadách.

V *Odpovědích* si básník umiňuje, „Večer v hněvu neusínat / hněv se jako smrt dědí,“ ale o pár stránek dál se čte plně oprávněný *Hněv*: „Vyprovokovali jste mě / aby mým dechem byla vichřice / Jak potom mohu být vánkem / ve vaší zahradě?“ Hlasatel laskavosti a mírnosti („Dokaž těm / kteří tě zhasínají / dokaž jim / že máš své Slunce“) v téže básni *Slovo!* není ovce, ale vlk („Dokaž těm / kteří tě chtějí umlčet / dokaž jim / že umíš ohlušit“). Halasův kohout plašil smrt, Černík je ten, „kdo plaší tmu“ (*Alter ego*), ale zná i tmu nádherných milostných nocí: „Hledám tě po hmatu Kde jsi / Potmě se hladíme slovy“ (*Rozškrtávání*). „Přihnu si svoji tmu / k bradě si přitáhnou sněh / potom ulehnu do tvých snů / a ty ulehneš do těch mých (*Zimní spánek*).“

„Ať už zpívá, o čem zpívá, / sebe básník zpívá,“ to vyznání-přiznání z první básně *Člověka, zahrady širé*, první knížky Milana Kundery, platí koneckonců o každé skutečné poezii, ale málokdy dochází tak naléhavého naplnění jako v knize, jako jsou *Stébla*, básníkova *úhrnná konfese*. Kdekdo se má za hlasatele pravdy, ale ne každému se dá tak věřit, jako Černíkovi a jeho *Kruté pravdě*.

„Je-li ve mně něco zoufalého / je to svět se svou krvavou chamtivostí / Pokojně bych si žil bez něho / Nakonec mu k nohám složím své kosti.“

Toto kruté poznání, jakož i postesknutí, že pravda „nás neuživí“ (*Chvála neopatrnosti*), a iluze, že „se zlo vysílí“ (*Věčný střet*) v dohledné době a samo, neznamená však básníkovu rezignaci. Jen ob jedno další čtyřverší ví básník, který se nevzdává:

„Z nadevřených dveří se na podlahu / položilo stéblo světla / Jako vlastní strach ho musíš překročit / a šlápnout do tmy kterou žádná ruka nezametla.“

Už Holubův-Kopečného *Etymologický slovník jazyka českého* (1952) ukazuje ke kořeni našeho stébla až v indoevropském „pra jazyce“, tedy až k samému východisku i naší kultury. Jestliže se J.

V. Sládek, autor *Selských písní a Starosvětských písniček*, básnický hospodář dovršení našeho národního obrození, identifikoval se stéblem úrody („Až já budu v hrobě spát / zžaté stéblo klasu“; *Starosvětské písničky*, 1891), Michal Černík, v jehož „stopách roste tráva / nezníčitelná“ a dosahující až k srdci, identifikuje se častěji s „obyčejnou“ travou, odvěkou, ještě předzemědělskou travou, která „trvá sama jako my / kteří se v poryvech dní / dotýkáme jeden druhého na pár vteřin / a někdy na celý život“

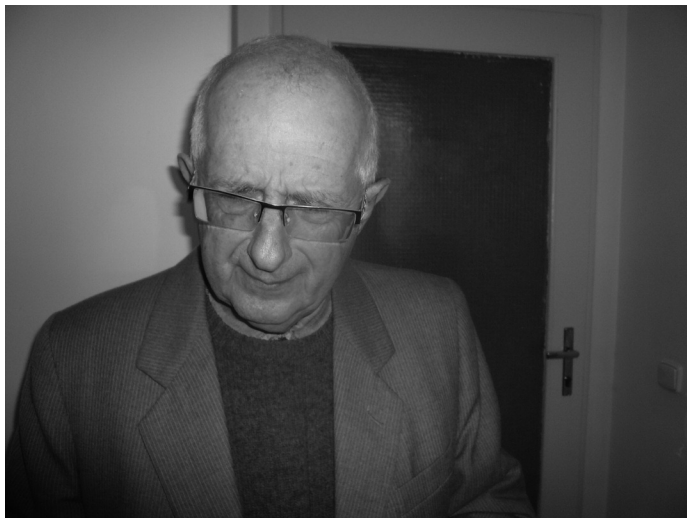
(*Vztahy*): „Všemi stébly trávy / všemi póry země / všemi listy ticha / všemi blízkými světly dýchám“ (*Zachvění*). Je si přitom vědom, že „jedno stéblo louku nevyplní“ a jeho síla je v „mnohonásobnosti“ trávy.

Stébla jsou knihou sugestivní solidarity. A také nepodlehlosti. To je Černíkova *Nezadržitelná tráva*: „Tráva se na jaře neubrání / svému zmrtychvstání / a stébly a listy nás nutí / vzdorovat strachu z vlastní smrti.“

Od *osobní zkušenosti* s travou se *Stébla* vzpínají *Metaforou trávy* k nadosobnímu osudu lidstva: „Tolikrát pošlapaná znovu se napřimuje / tolikrát po-

kosená znovu roste / Podobá se lidstvu / Obnovuje se nepřetržitou smrtelností.“

Zaorálkova *Lidová rčení* (2. vyd. NČSAV 1963) uvádějí hned sedmero rčení, podle nichž je stéblo totéž co *nic* a *nic* nezmuže, i když se položí někomu do cesty. Černík sice přirovnává v *Modelu ticha* srdce „na dosah ruky“ podle tradičního přísloví („jako když se tonoucí chytá stébly trávy“), ale jindy přímo oponuje tradiční lidové moudrosti: „Přes propast jsi položil stéblo trávy / Radostně a bez obavy / stéblo přeběhl mravenec / Jednou i ty ho přeješ až na konec.“ Výhradně pozitivní význam stébly, které je u Černíka především symbolem a inspirativním příkladem *napřimení*, je například i v básníkově *Přípravě dávných Vánoc*: „Z dětství letos povolám Vánoce / zažehnu je stébly léta...“

Milan Blahynka. Foto Jan Poláček

V postskriptu ke sbírce *Spalte mé listí* (2011) se Černík tak trochu omlouvá, že do knihy zařadil více či méně identické básně z *Knihy lidských přání* (2008), které v něm utkvěly natolik, že se s nimi „nechtěl rozloučit“. *Stébly* jsou jiný případ. Vybaví se nám nad nimi název knižčky Černíkových fejetonů *Tráva roste až k moři* (1979), která datuje básníkovu zaujetí pro travu až do sedmdesátých let minulého století, a co čteme na její poslední stránce, dalo by se tisknout na záložce *Stébel*:

„Pak jsme si sedli na břehu do trávy a dívali se na ústí Visly a dívali se na moře, dlouhý vítr zdvíhal vlny a vlny byly na vrcholcích bíle ochmýřené jako

ovečky (...) a dlouhý vítr ohrával tu jarní travu a mně se pořád honily hlavou takové myšlenky, jakože ta tráva roste od nás až sem, až k moři, a od moře zase zpátky až k nám, ta tráva, ta nezničitelná tráva, která roste všude a není plevel...”

A už z knížky *Malé a velké nebe* (1981), vydané „nakladatelstvím pro děti a mládež“, známe báseň o osmi verších *Tráva*: „To přeci každá tráva / roste od nás až k moři. / Ve větru stébly mává, / s větrem se rozhovoří, / proč bodlák nerozkvet. / To přeci každá tráva / roste od nás až k moři. / A odtud zase zpět.“ Nemohl a neměl ji básník převzít do *Stébel*, do nichž vtělil množství básní z řady předešlých sbírek? Nemohl, zřejmě mu nebyla dost myšlenkově cenná, dost osobní, dost osudová. Ale už ve sbírce *P. F.* (1984) zazněl verš o „mnohonásobné trávě“ a jedna delší báseň je nazvaná tak jako jedna „kniha“ *Stébel*, totiž *Obsáhlost*. A co víc: najdeme tam i čtyřverší bez názvu začínající slovy „Volám mě k večeri...“ „No ano, to je (možná ne) první verze básně *Jména ze Stébel*, která mezitím vyšla – stále beze jména – jako jedna z minicyklu *Pomlky* ve sbírce *Nechtěj obývat vichry* (2009). Básník, jemuž „stále více vládne stáří“ (*Jak se mi daří*), ve *Stéblech* přidal tomu čtyřverší jen název a jakoby nepatrně pozměnil v posledním verši, v jakých šatech přichází; původně byly opotřebovány *tělem*, nyní „méně než tělo“. Smutek se vetřel? Kdeže. Prostá pravda.

Není zde žel místa, abych vypsál, jak básník dotvářel své verše z nejružnějších sbírek, když je vybíral do *Stébel*, ale nemohu si odpustit aspoň jeden příklad. Původní znění osmiverší *Spalte mé listí*, členěného ve dvě strofy, vyšlo jako titulní báseň stejnojmenné sbírky z roku 2011. Tam však měla druhá strofa šest veršů. Po prvním verši druhé sloky („A já jsem jenom odlišný strom“) následovaly tři verše: „který si v Čechách vyhlédl pevné místo / a teď každý rok pracuje na tom / aby rozkvetl vydal plody a opadal.“ Tyto tři verše nyní nahradil verš jediný: „Rozkvetl jsem vydal plody a opadám.“ Jak je obecně známo, jen dobrý sadař umí prořezat správně strom, aby vydal nejlepší plody. Černík, autor sbírky *Daleko stín, daleko sad* (1979), dokázal prořezat svou báseň tak, že prohlédla a její plod nám „vydrží až do jara“, do jara lepších časů.

Černíkova Stébla se skládají z 237 básní úvodní *Knihy čtyřverší* a ze tří „knih“ *Zachvění*, *Řečeno jednoduše* a *Obsáhlost*, až na výjimky (ojedinělý

pointující devátý verš) tvořených básněmi o osmi verších vnitřně vůbec nečleněných nebo sestavených ze dvou čtyřverší, sporadicky ze čtyř dvojverší.

Černíkovi se podařilo ve *Stéblech* 525krát dodržet tvůrčí program ze čtyřverší *Nic na odív*: „Co nejmiň gest co nejmiň slov.“ Většina čtyřverší je pečetěna rýmem, třeba v básni názvem podstatně korigující známé poselství (*Pokoj lidí dobré vůle*): „Hvězdná noc je veliká / jako lidské naděje / cvrček si v ní cvrliká / zkáza se v ní neděje.“ Ve většině osmiverší je rým jen jakoby náhodný nebo vůbec chybí.

Zato básně drží pohromadě anafory a jiné původně rétorické prostředky, ale také aliterace a nejruznější eufonie. Mistrovská aliterace: „Zradíme-li zahradu / zůstaneme bez úrody / Zradíme-li dům / zůstaneme bez střechy // Zradíme-li přátele / zradíme i sebe / a sebe nezachráníme / Nás porazí vlastní slabost.“ A příklad mistrovské eufonie, jejíž součástí je i rým: „Belhá se svět a mír má až vzadu / a je to písnička hořká a stará / Z radosti dětí radost si kradu / a kradu ji z radosti jara“ (*Zloděj radosti*).

Před únavnou *monotónností*, hrozící sbírce se sbírané z tenkých a méně tenkých stébel, imunituje *Stébla* jejich obrovská vnitřní *rozdílnost* jen rozsahem malé básně Černíkovy jsou při všem, v čem se podobají a jak na sebe navazují i nenavazují, každá jiná; v tom jsou jako Sýsovy (většinou rozsahem rovněž malé) *Básně všeho druhu* (2015). Ve sbírce až na tři klíčové osobnosti prostě jmen vyvolává Černík jménem právě *Sýse* (v básni *Zbavování tíže*), jako už jen Walta Whitmana (a pro nezasevěné kupodivu) Jana Rysku.

Hustý a živý travník *Stébel* tvoří přání, dedikace, definice, otázky, někdy i s odpověďmi, povzdechy, návody, vyznávání, vize, výzvy, postřehy, travestie, paradoxy. Až nadmíru *přejný* básník umí i přáním proklet: „Přeji si aby bylo peklo / Aby se ho báli ti / kteří dělají svinstva / a jiným peklo na zemi // Přeji si, aby byl bůh / Aby někdo moudřejší nežli my byl pánem / nad našimi životy a zuřivým světem / Tehdy bohu zadám svou mysl.“

V *Stéblech* je mnoho hořkosti i z omezené moci slova, ale je to celek, který je magickým *zařikáváním* zla, tmy, strachu a *slavením*, přímo *svěcením* světla, často bolestně bodavého světla poznání současného života.

LUK 9. 5. 2018

PIRÁTI ÚTOČÍ

JAROSLAV ČEJKA

Pirátský poslanec a místopředseda Sněmovny Parlamentu ČR Vojtěch Píkal se na facebooku omluvil za to, že jeho strana podpořila nominaci komunistického básníka Karla Sýse na státní vyznamenání. A o něco později se omluvil i za to, že piráti nepodpořili návrh na vyznamenání českých pilotů, kteří bojovali v RAF za druhé světové války.

V rámci své druhé omluvy pronesl také něco v tom smyslu, že ho nenapadlo, že by dětský básnickář mohl být politicky v nepořádku, čímž se sám kornoval na vykastrovaného samce tura domácího.

Tenhle jednatřicetiletý posluchač magisterského programu na Palackého Univerzitě v Olomouci, (kde dosáhl jen na bakalářský titul) a organizátor her pro mládež i dospělé, o Sýsovi nepochybně v životě neslyšel. Což jistě není jeho vina, protože tady jsou na vině české školství, literární kritika a média – po listopadu 1989 už podruhé normalizované. Ale že si není schopen ani vygooglovat příslušné heslo na počítači, kde by zjistil, že Sýs nikdy nebyl žádný „básnickář pro děti“, to už svědčí jen o jeho neschopnosti a hlouposti.

Karel Sýs byl koncem šedesátých let považovaný za nejtalentovanějšího mladého českého básníka té doby. Občas byl dokonce označován za opožděného příslušníka nové básnické generace 60. let, generace Antonína Brouska, Jiřího Gruši, Josefa Hanzlíka, Petra Kabeše, Ivana Wernische a Pavla Šruta. (Podobně jako Miloslav Topinka.) Na rozdíl od většiny jmenovaných mu však za normalizace nikdo nešlápl na hrdlo, mohl dál publikovat a stal se nejznámějším a nejocetovanějším členem generace tzv. Pětatřicátníků, kteří byli svého času v mimořádné oblibě u čtenářů a v podezíravé neoblibě u představitelů první literární normalizace. Ovšem jen do té doby, než si stáří, nemoci a někdy i smrt začaly mezi zmíněnými normalizátory vybírat svou daň.

Noviny, časopisy a nakladatelství totiž potřebovaly novou krev, takže někteří „Pětatřicátníci“ byli v 80. letech postupně a váhavě připuštěni k vedoucím funkcím v časopiseckých a nakladatelských redakcích, ve volených orgánech Svazu českých spisovatelů i jinde. Ano, usnadňovalo jim to publikování a přineslo jim to i různé literární ceny. Ale řečeno jen nepatrně parafrázovanými slovy Jiřího Grossmanna, „nechtěli slávu zadarmo.“ (Grossmann mluvil jen o slevě). Každý po svém se snažili léčit „dobu vymknutou z kloubů“, obcházet zákazy, zmírňovat dis-

kriminace, a v dobách pokročilé perestrojky vracet vyřazené knihy zakázaných autorů zpátky do knihoven, protlačovat jejich nové rukopisy do edičních plánů nakladatelství a dramaturgických plánů divadel, a chystat jejich opětovné přijetí do SČS.

Jenže čas oponou trhnul a změněn byl svět. Za jejich snahu se jim dostalo ostrakizace a skandalizování. A to i od kritiků, kteří je předtím vynášeli do nebe. Jak by mohl nějaký nepřiliš úspěšný student Píkal vědět, že pykali a pykají za kariérismus, zbabělost a nedovzdělanost jiných, včetně mnohých pedagogů!

Ale že považuje české letce RAF z dob druhé světové války za pouhé vykonavatele rozkazů svých velitelů, za to můžou zase jiní – ti, kteří dopustili, aby česká armáda zdegenerovala v jednotky profesionálů, kteří nebojují ani tak za svou vlast, jako za nadnárodní zájmy.

Mimochodem, Karel Sýs je pro mne něco jako Mozart české poezie, tedy Mozart v Puškinově, Shaffarově a Formanově pojetí: malý, ješitný, urážlivý, posedlý erotikou a často agresivní. Ale přitom všem geniální! Říkal jsem to už jednou v České televizi, ale musím to tu opakovat znovu!

Sýs ovšem není jen básník. Je to také britký a silně subjektivní publicista, s jehož názory nemusí každý souhlasit, a tudíž s nimi může i tvrdě polemizovat. Ale státní vyznamenání se dávají za činy anebo dílo, ne za názory či erotiku. To ovšem pseudodemokratické rychlokvašky, které si pletou demokracii s jednosměrným autoritářstvím, nejsou schopné pochopit.

Takže: se Sýsovými názory mnohdy nesouhlasím, někdy i polemizuji, ale skandalizovat jeho dílo a popírat jeho básnický talent, to nikdy nebudu. A to ani z autorské žárlivosti či závisti. Naopak – proti primitivním pirátům, námořním lupičům, jejichž mořem je internet, ho budu vždycky hájit! A proti nenávidným (protože zamindrákovaným) jedincům také. Třeba i nezvykle osobními verši:

*Někteří pokrytci, Karle,
zatají, že mají varle,
a mnohý kleštěnec z pralesa,
že gorila je jeho metresa.
Horší než básnické střevo
je srdce, jež bije vlevo!*

2. 6. 2018

http://www.noveslovo.sk/c/Pirati_utoci

Karel Sýs se dočkal obhajoby v rádiu. Od koho? Přece od spojence komunistů

MILOŠ KADLEC

Český rozhlas Plus v pořadu Dnešní plus z 31. 5. 2018 vysílal rozhovor se šéfredaktorem stanice **Vitava Petrem Fischerem a předsedou Svazu českých a slovenských spisovatelů Lubomírem Brožkem na téma „Zaslouží si básník Karel Sýs vyznamenání?“** A byla to opravdu plodná diskuze, která si rozhodně zaslouží pozornost. Protože ti, kdo slouží komunistům, by nám zjevně už podle některých neměli vadit.

Petr Fischer zpochybnil kvality Karla Sýse a odmítl i jeho vyznamenání s odůvodněním, že tento básník již byl vyznamenán titulem zasloužilý umělec za komunismu. **Brožek s ním nesouhlasil: „Naprosto odmítám ideologizaci tvorby. S Karlem Sýsem můžeme nebo nemusíme ve veřejném diskurzu souhlasit. Ale že je to talentovaný básník, o tom není pochyby.“**

Fakt, že Brožek takovým způsobem komunistického umělce hájí, ale při bližším zkoumání není zase tak překvapivý. Je totiž mnoha různými svazky s Karlem Sýsem provázán, takže nějaký nestranný pohled není v jeho případě vůbec možný. Brožek často publikuje v literárním časopise **LUK (dříve Obrys-Kmen)**, příloze Haló novin, kterou vydává filiálka KSČM, **Unie českých spisovatelů**, jež má Karel Sýs předsedou. Kromě toho můžeme jeho příspěvky nalézt i v časopise **Lipa**, vydávaném tzv. **Výborem národní kultury**, který je ovšem také prodlouženou rukou KSČM – ostatně sídlí na stejné adrese (ano, v ulici Politických vězňů).

Lubomír Brožek je, jak bylo uvedeno, předsedou **Klubu českých a slovenských spisovatelů**. Ten dříve figuroval pod značkou **Klub pražských spisovatelů** (webová adresa stále obsahuje dřívější firmu). Za pozornost stojí podívat se, koho tento Klub uvádí jako členy své rady. Jsou to **Viktorie Hradská**, **Dana Benešová-Trčková**, **Kateřina Ryšavá**, **Vladimír Křivánek**, **Vladimír Skalský**, **Stefan Szeryński**, **Vladimír Janovic**, **Jiří Klapka**, **Petr Sak**, **Václav Vondráček**, **Petr Žantovský** a **Jakub Noha**.

Pokud jste o nich s výjimkou dramaticky (a manažerky v oboru zbraní) **Viktorie Hradské** ještě neslyšeli, zde je několik podrobností.

Dana Benešová-Trčková je moderátorkou ČT.

Jakub Noha je folkový písničkář, kytarista, textař a básník.

Kateřina Ryšavá je výkonnou ředitelkou Klubu českých a slovenských spisovatelů a píše básně. Byla příspěvatelkou **Britských listů** a prokremelských **Literárních novin**.

Petr Žantovský je stálým příspěvatelem **Parlamentních listů**, ale také externím spolupracovníkem **Českého rozhlasu**. Tam publikuje příspěvky v pořadu Události a argumenty a zve si hosty do pořadu Hovory (mj. tam již pozval právě Vladimíra Janovice, Lubomíra Brožka a také Karla Sýse – v posledním případě se pochlubil, jak toto pozvání bylo náročné zařídit). Jako příznivec všeho prokremelského, tedy i KSČM, také hojně přispívá do časopisu LUK. V roce 2014 dostal od Sýsovy unie ocenění „za odvážné občanské postoje“.

Vladimír Křivánek je básníkem a literárním kritikem. Za komunismu publikoval v literárním časopise **Kmen**, jehož posledním předrevolučním šéfredaktorem byl právě Sýs.

Vladimír Skalský je ředitelem **Slovenského domu v Praze a předsedou Světového sdružení Slováků v zahraničí**. Na stejné adrese, kde sídlí obě tyto organizace, se nachází mj. i tzv. **Asociace nezávislých médií**, jejímiž spoluzakladateli jsou kromě Žantovského, konspirační teoretik a bývalý policejní prezident **Stanislav Novotný** a antisemité **Ondřej Geršl** a **Jan Korál** (ten je navíc hospodářem již uvedené Výboru národní kultury). Na téže adrese má své sídlo i „vzdělávací ústav“ **CS institut**, rovněž řízený Žantovským. Skalský, který výše zmíněné „Asociaci“ poskytuje prostory pro předávání tzv. **Krameriových cen** a je jejich porotcem, byl doktorem manželky Petra Žantovského.

Vladimír Janovic je komunistickým spisovatelem a členem Unie českých spisovatelů.

Stefan Szeryński byl v letech 1983 až 1988 pracovníkem nakladatelství Horizont, v roce 1988 přešel do nakladatelství Svoboda. V roce 1980 byl jako pracovník Ústavu mezinárodních vztahů a Diplomatické akademie ministerstva zahraničních věcí

SSSR autorem sborníku „ČSSR-SSSR, spolupráce a sblížení: k 10. výročí podepsání Smlouvy o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi ČSSR a SSSR ze dne 6. května 1970“.

Jiří Klapka je hudebním historik, rusista a zpěvák, po léta je také moderátorem českých vystoupení **Alexandrovců**, držitelem **Puškinovy medaile** udělené V. V. Putinem, přispěvatelem prokremelského serveru **iru.cz** a předsedou **Česko-ruské společnosti**.

Václav Vondráček, je členem **Alternativy zdola**, organizace řízené komunistickou stranou.

Petr Sak je sociologem a pedagogem, a také příznivcem hnutí **Ne základnám** a tzv. „**Palestinců**“. Na jeho jmenování do funkce ředitele Ústavu pro informace ve vzdělávání reagoval sociolog Petr Matějů takto: „Pana docenta znám ze Sociologického ústavu a zejména jeho svazácká a komunistická minulost je jedním z nejlepších předpokladů pro jmenování do nové funkce.“

Závěrem tedy lze konstatovat, že i Klub českých a slovenských spisovatelů je pouhou další komunistickou vlivovou agenturou. Od jeho předsedy se proto sotva můžeme dočkat jiného než kladného

S KAŽDÝM SDÍLENÍM FORUM24.CZ
VÁM ODUMŘE 6 % MOZKU

Foto FB

hodnocení normalizačního básníka. A proto je nesmyslné zvát ho do diskuzí jen proto, aby byl navozován dojem nějaké vyváženosti.

6. 6. 2018

<http://forum24.cz/karel-sys-se-dockal-obhajoby>

PS: **Právě v této době potřebujeme nezávislá média.** Podpořte nás prosím a objednejte si předplatné Revue Forum. Děkujeme!

Redakce Lípy: No comment!

STOPERCENTNÝ BÁSNIK KAREL SÝS

PAVOL JANÍK

Doménou literárnej tvorby Karla Sýsa je nesporne poézia, ktorej kvality môžu paušálne spochybňovať iba extrémne pochybní propagandisti, ktorým leží **KAREL SÝS** v žalúdku vzhľadom na svoje odvážne občianske a ľudské postoje. Preto aj v každej etape vývoja neslávne poplatná Česká televízia aktuálne dala priestor tuším dvom akoby literárnym odborníkom, neúspešnému kandidátovi na funkciu českého prezidenta, bratovi básnikovho takmer menovca (ilustrátora Petra Sisa) a parlamentným poslancom, ktorí ako vždy vôbec netušia, o čom hlasovali, hlasujú a budú hlasovať.

Lenže ani tendenční hodnotitelia nemali a nemajú o čo oprieť svoje apriórne zavrhovanie hodnotných diel Karla Sýsa, a tak z jeho rozsiahlej básnickej tvorby vyňali z akýchkoľvek významových súvislostí len jedinú vetu o kolesách a súkolesiach neadekvátne prehlúšenú akousi patetickou orchestrálnou hudbou. A ešte vytrhli z kontextu jednu vetu z historiografickej knihy o atentáte na Heydricha, kde sa konštatuje, že keby aj druhému atentátnikovi zlyhala zbraň, tak by nebol ani atentát, ani Lidice.

Na dôvažok pridali už len niekoľko viet autora z archívu Českej televízie a z jedného jeho písomného rozhovoru, z ktorých však tiež nič negatívne nevyplývalo, a tak ich ďalej slúžiaci kádroníci štátnej audiovizuálnej mašinerie museli sami onálepovať nepravými komentármi.

Napriek úbohej kampani proti parlamentom už schválenému návrhu na udelenie štátneho vyznamenania poprednému českému básnikovi európskeho významu Karlovi Sýsovi verím, že český prezident Miloš Zeman ocení jeho nesporný umelecký a myšlienkový prínos do duchovnej klenotnice národnej i globálnej literatúry. Osobitne si vážim konzistentný postoj nového ministra kultúry Českej republiky, ktorý jednoznačne konšatoval, že poézia Karla Sýsa si zaslúži uznanie. Som presvedčený, že oficiálna pocta stopercentnému básnikovi Karlovi Sýsovi bude ozdobou 100. výročia založenia nášho niekdajšieho spoločného štátu Čechov, Slovákov a ďalších národností.

Zeman dostal cenu za občanskou odvahu, dal mu ji kandidát na vyznamenání

Prezident Miloš Zeman obdržel ve středu 13. června 2018 cenu od Unie českých spisovatelů za občanskou odvahu. Ve středu mu ji předal komunistický básník Karel Sýs, který je předsedou uměleckého spolku, a jehož jméno se začalo skloňovat poté, co jej poslanci navrhli na státní vyznamenání.

„Pan prezident obdržel na Pražském hradě Cenu Unie českých spisovatelů za občanskou odvahu,“ pochlubil se na Twitteru Zemanův mluvčí Jiří Ovčáček. Ocenění předal osobně předseda unie Karel Sýs.

Už v říjnu mu přitom může Zeman laskavost oplátit – Sýs je totiž mezi kandidáty na státní vyznamenání, jež prezidentovi navrhli poslanci.

Hlasování se tehdy stalo předmětem menší kontroverze. Pro ocenění Sýse zvedlo ruku sto osm poslanců, přičemž ani jeden hlas nepatřil poslanci ODS, KDU-ČSL, TOP 09 nebo hnutí STAN. Sýs však našel podporu i mezi Piráty, jenže ti později uvedli, že se při hlasování zmýlili (viz Pikal se omlouvá, že na vyznamenání navrhli básníka Sýse).

„Jako jeden z mála českých literátů si zachoval kritické myšlení k současnému politickému dění u nás i ve světě - například patřil k několika spisovatelům, kteří veřejně odsoudili válečnou agresi proti bývalé Jugoslávii a proti Iráku,“ píše se například v odůvodnění, proč by měl vyznamenání získat.

Seznam lidí navržených na vyznamenání má celkem 28 jmen. Poslanci například navrhli udělit státní vyznamenání dvojnásobné olympijské vítězce Ester Ledecské či fotbalovému brankáři Petru Čechovi. Kritikům vadí Sýsova komunistická minulost i přítomnost

Nicméně řada politiků a například i český PEN klub návrh Sýse takto ocenit kritizovala. Například proto, že Sys už před listopadem 1989 dostal titul zasloužilý umělec. Dnes spisovatel vede literární přílohu komunistického deníku Haló noviny. A za komunisty také v roce 2002 kandidoval do Senátu na Praze 1.

Zleva: Miloš Zeman, Karel Sýs, Alexej Mikulášek. Foto Jiří Ovčáček

Sýs se ke kritice vyjádřil pro server Parlamentní listy. „Zřejmě jsem příliš narušil jejich pohodlné kruhy. Většinou nemají ani ponětí, kdo jsem. Nic ode mne nečetli. Nevědí, čím jsem nebezpečný, ale říkali to v televizi,“ uvedl Sýs.

Unie českých spisovatelů už dříve udělila cenu třeba Petru Žantovskému za odvážné občanské postoje nebo Karlu Srpovi za zásluhu o Jazzovou sekci.

13. 6. 2018

jkk, hel

https://zpravy.idnes.cz/prezident-milos-zeman-cena-unie-spisovatelu-karel-sys-na-vrezny-na-vyznamenani-gcl/domaci.aspx?c=A180613_172824_domaci_jkk

Zeman dostal cenu od Unie českých spisovatelů. Její předseda Karel Sýs je nominován na státní vyznamenání

ANNA KOTTOVÁ

Unie českých spisovatelů v čele s Karlem Sýsem ocenila ve středu prezidenta Miloše Zemana za občanskou odvahu. Cenu prezidentovi na Pražském hradě předal Sýs osobně. Fotografie zveřejnil na svém Twitteru mluvčí hlavy státu Jiří Ovčáček. Levicový spisovatel, básník a novinář je sněmovnou nominován na státní vyznamenání. Na medaili Za zásluhy ho koncem května navrhli poslanci, proti tomu se ohradila řada politiků, a třeba i český PEN klub.

„Pan prezident obdržel na Pražském hradě Cenu Unie českých spisovatelů za občanskou odvahu,“ informoval na svém Twitteru mluvčí prezidenta Miloše Zemana Jiří Ovčáček.

Předsedou Unie je levicový spisovatel, básník a novinář Karel Sýs, který ocenění na Pražském hradě prezidentovi osobně předal.

„Moc děkuji, vážím si toho!“ uvedl následně prezident Zeman na svém Facebooku. Unie českých spisovatelů uděluje cenu každoročně od roku 2006. Mezi oceněnými jsou například zpěvák Jožo Ráž, režisér Zdeněk Troška, novinář Petr Žantovský, nebo šéf Jazzové sekce Karel Srp.

Medaile Za zásluhy pro Sýse

Sýs je ale zároveň letos nominován na státní vyznamenání, které by mohl dostat 28. října na Pražském hradě. Poslanci ho koncem května navrhli na medaili Za zásluhy.

„Patří k nejpřednější a nejoriginálnější současným českým básníkům,“ píše se mimo jiné v odůvodnění, proč by měl vyznamenání získat.

A poslední slovo, zda ho Sýs skutečně obdrží, bude mít právě prezident Zeman, který může, ale nemusí nominací sněmovny, Senátu a vlády vyhovět.

Zda mu vyznamenání skutečně předá, zatím není jasné. „Platí zlaté pravidlo, že až do 28. 10. 2018 se k jakýmkoliv dotazům tohoto typu vůbec nevyjadřuji,“ reagoval Ovčáček na dotaz serveru iROZHLAS.cz, zda už se prezident rozhodl. Redakce požádala o vyjádření také Karla Sýse, který ale na otázky zasláné e-mailem dosud nereagoval.

Spor o Sýse

Nominaci Karla Sýse na medaili Za zásluhy v uplynulých týdnech kritizovala jak řada politiků, tak například i český PEN klub. Levicový spisovatel už před

listopadem 1989 dostal od tehdejšího prezidenta Gustáva Husáka titul zasloužilý umělec.

Nyní šéfuje literární příloze Haló novin, spojených s KSČM a za komunisty také v roce 2002 kandidoval na Praze 1 do Senátu.

Kritika se snesla především na místopředsedu sněmovny Vojtěcha Pikala z Pirátů, který je zároveň předsedou podvýboru pro přípravu návrhů na propůjčení nebo udělení státních vyznamenání, jenž jména před poslance přináší.

Pikal přiznal, že nevěděl přesně, o koho jde, a pro Sýse by prý už znovu nehlasoval. Jako omluvu pak poslal 50 tisíc korun na účet Paměti národa, která sbírá vzpomínky pamětníků historických událostí.

Nebyl ale sám, kdo udělal chybu. Sociálnědemokratická poslankyně a exšéfka Senátu Alena Gajdůšková přiznala, že si Karla Sýse spletla se spisovatelem, ilustrátorem a filmářem Petrem Síssem.

Nominaci Karla Sýse na státní vyznamenání přinesl do sněmovny komunistický poslanec Leo Luzar, osvojili si ji ale i Stanislav Berkovec z ANO a Antonín Staněk z ČSSD, který je kandidátem sociální demokracie na ministra kultury. „Oceňuji zejména literární tvorbu pana Sýse. To vyznamenání bude za zásluhy v oblasti kultury, nikoliv za zásluhy v oblasti politiky,“ vysvětlil před časem Staněk v rozhovoru pro Aktuálně.cz, proč nominaci Sýse podpořil.

A co na kritiku říká samotný Sýs? Jediné vyjádření poskytl serveru Parlamentní listy, které stejně jako další desítky stránek označila studie think-tanku Evropské hodnoty za dezinformační.

„Zřejmě jsem příliš narušil jejich pohodlné kruhy. Většinou nemají ani ponětí, kdo jsem. Nic ode mne nečetli. Nevědí, čím jsem nebezpečný, ale říkali to v televizi,“ uvedl levicový spisovatel.

13. 6. 2018

https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/karel-sys-cena-milos-zeman-statni-vyznamenani_1806131758_ako

Anna Kottová. Foto www.irozhlas.cz

Cháčaturjan by jásal aneb Ztráta paměti

Rozhovor Radovana RYBÁKA s Karlem SÝSEM

• *Byl jste nedávno Poslaneckou sněmovnou ČR navržen na státní vyznamenání. Poslanec Pirátů Vojtěch Píkal se následně omluvil za to, že mezi kandidáty na státní vyznamenání jste právě vy. Současnému establishmentu se nelíbí, že jste byl oceněn již bývalým prezidentem Gustávem Husákem, který vám udělil titul zasloužilého umělce. Jak to vnímáte?*

Hned na začátku je třeba říct, že všichni kompletně lžou. Ostatně už na první pohled je zřejmé, že celá štvance vyšla z jednoho kadlubu, opakují tytéž žvásty sólově i sborově. Jak učil Goebbels: »Opakovat, opakovat, opakovat! Novičok! Novičok! Novičok!« Titul zasloužilého umělce totiž mně ani nikomu jinému nedal Gustáv Husák, nýbrž ministr kultury Milan Kymlicka. Husák a vůbec prezidentů udělovali tituly národním umělcům, a to byly jiné šajby.

• *Kdo v tom roce získal titul národního umělce? Alespoň námátkou...*

V roce 1989 se titulu národních umělců dostalo třeba Otovi Hofmanovi, autorovi seriálů Klaun Ferdinand, Chobotnice, Lucie, Jiřímu Markovi, otci rady Vacátka... A taky Zuzaně Růžičkové, Vlastimilu Harapesovi... A v předcházejících letech, rovněž z rukou Gustáva Husáka, například Ludvíku Rážovi, Karlu Gottovi, Rudolfu Hrušínskému, Vlastimilu Brodskému, Františku Vlácilovi a dalším »kolaborantům« komunistického režimu.

Copak Husák! Jaká muka musel vytrpět takový Jan Werich, Jaroslav Seifert, František Filipovský, Zdeněk Košler, když přebírali tituly z rukou prezidentů potřísněných krví. Je poučné nahlédnout do jejich dnes vyradýrovaných životopisů. Podobně vystřihují z archivních Dikobrazů své obrázky kreslíři kreslící strýce Sama se zuby vyceněnými na SSSR. I v Čechách, nejen v bibli, se šavlové mění v Pavly a naopak. Cháčaturjan by měl radost: šavlový tanec jako malovaný!

• *Jak ocenění zmíněnými tituly vnímali tehdejší umělci? Jakkak se chovali?*

Tehdejší pán přes kulturu Miroslav Müller s oblibou a s cynismem jemu vlastním často líčil, jak za ním umělci dolézají, jaké dary přinášejí, jen aby byli jmenováni. Obrazy měl vystlanou celou vilu. Mnozí adepti titulu vskutku dělali neuvěřitelné kousky, jen aby se pocty dočkali.

Foto Jan Polák

A až příliš mnozí po převratu diplomy psané na pergamentu organizovaně házeli u Mánesa do Vitavy. Chudák řeka, kolik už toho zažila a ještě zažije, až čas oponou trhne!

• *Zlehčete to ještě trochu více, vždyť čtenář to pochopí...*

V zájmu objektivy je však třeba přiznat, že aby titul přijali, musela strana některé umělce mučit v podzemních kobkách StB a ty nejtvrdošijnější posílala na převýchovu do Moskvy na Lubjanku.

I mezi zasloužilci se najde hojnost mučedníků: Jiří Adamíra, Petr Eben, Jiřina Bohdalová, Adolf Born, Adolf Branald, Vlasta Fialová, Miroslav Horníček, Ilja Hurník, Vlasta Chramostová, Otomar Krejča, Juraj Jakubisko...

• *Jaký má účel tahle kampaň proti vám?*

Myslím, že je to především – a možná dokonce pouze – útok, ne útok, ale štvance, parforsní hon, na prezidenta. Je to zřejmé: nikdo se mě neptal na literaturu, všichni jen na politiku. Ale státní vyznamenání se dává za oblast kultury, ne politiky. Chtějí onu záležitost mermomocí politizovat, a to je útok na Zemana. Kdyby na mne chtěli útočit jako na básníka, měli na to třicet let. Ne že by neútočili, ale nebyla to takhle masivní kampaň. Teď už chybí snad jen demonstrace.

• *V samotném hlasování ve Sněmovně došlo v této souvislosti k pár nedorozuměním, vidíte?*

Ano, ale zbytečně. Mohli si celou věc zjednodušit. Jedna poslankyně hlasovala pro mne, protože si myslela, že jsem Petr Sís. Ještě že se nepišu Süss, stačilo by říct, že kandiduje Žid a bylo by vymalováno. I pirát se někdy zmýlí a potopí loď spolejce, nebo dokonce vlastního panovníka. Několik poslanců si mě prý snad spletlo s Gottwaldem. Teď denně honí bycha a dožadují se obnoveného hlasování. Budete volit, kluci pitomý, dokud toho Sýse neodvoláme!

Tak nějak to v současnosti vypadá i v Itálii, a na Slovensku... Fašisti se nepoznají jen podle knírku, nemusí ani veřejně hajlovat. I tak si z ostudy šijou černé uniformy.

• Jak by tento náběh na štvanci vnímal třeba nositel Nobelovy ceny za literaturu, básník Jaroslav Seifert? Vždyť jste byli přátelé...

Jaroslav Seifert se stal laureátem státní ceny dvakrát. Tu za rok 1955 mu udělil Antonín Zápotocký, masový vrah. Druhou dostal v roce 1968 – z rukou Tondy Novotného, nebo Ludvíka Svobody? Vyjde to nastejno, oba byli rovněž masoví vrazi.

Režiséru Hřebejkovi prý Seifert řekl, že jsem byl nejdřív skvělý básník, ale pak jsem se »pokazil«. Totiž v roce 1974 – vstupem do Tvorby.

• Měl básník Jaroslav Seifert takřkajíc pevný charakter?

Seifert opsal za život pořádně vyklenutý oblouk. Komunista, redaktor Rudého práva, sociální demokrat, katolík... V Košicích 1945 na jednání vlády se ho musel zastat Václav Kopecký s tím, že sice jsou známy jeho články v protektorátním tisku, ale že je to velký básník a bude tedy šanován. Je a navždy zůstane především jedním z největších českých básníků. Znal jsem ho rozhodně víc než nějaký Hřebejk. Nepřestali jsme být přátelé, i když jsem pracoval v Tvorbě. Tykali jsme si a vyměnili si spoustu nanejvýš zajímavých dopisů. Ale o tom někdy jindy.

• Pojdme zpátky k titulu zasloužilého umělce...

Z mé generace se titulu dostalo nejdříve básniku Jiřímu Žáčkovi. Já jsem byl v historicky poslední várce – 9. května 1989. Stál jsem vedle Bohumila Hrabala, Vladimíra Párala, Vladimíra Kórnera a třeba vedle milovaného malíře Vladimíra Komárka. Vesměs samí kolaboranti. Na Slovensku to nebylo lepší: Július Satinský, Milan Lasica, Lubomír Feldek – opět bezcharakterní slouhové režimu.

***Byl jsem tento týden náhodným svědkem toho, jak vás v pracovně neplánovaně navštívil jeden nejménovaný redaktor Respektu. Jak jste vnímal jeho návštěvu?**

Redaktorovi, řekne mu třeba Urválek, ušlo, že se jedná o literaturu a chystal se podrobit mě útrp-

nému výsledku. Na mou otázku, zda mne zná, přiznal, že v rámci bojové přípravy v knihovně zahlédl jakousi knihu o tom, že za Newtona nebylo dost jablek. Jablek bylo tenkrát dost, zato nebyly banány. Spadl z Měsíce, nadto když byl v novu.

O Tvorbě ano, zato o tvorbě ani slovo, o poezii ani slovo, zato o procesech padesátých let, 21. srpnu... Kupodivu nikoli o předcházejících i následujících jednadvacátých srpnech – o Panamě, Grenadě, Jugoslávii, Iráku, Libyi...

Jak říkal budějovický klempíř Pokorný Švejkovi: »Jed jste už letos hříbky? Nejed, ale tenhle nověj sultán marockej má prej bejt moc hodnej člověk.«

• Přidejte ještě jeden bonus, třeba z minulosti...

Jeden z nejudatnějších sysobijců Rejžek mne za onoho času pravidelně opruzoval v Tvorbě. Měl napsanou prvotinu a nechťeli mu ji prý vydat a já měl napsat do budějovického nakladatelství. Zřejmě věřil,

že dopis z Tvorby bude mít větší váhu. Napsal jsem s tím, že jde o mladého autora, což byla pravda, o nadaného autora, tím jsem si jist nebyl, ale co jsem měl dělat. Básník básníkovi oči nevyklove. A knížka vyšla. Jmenovala se příznačně Nic moc. Spíš Moc nic. Dnes Rejžek žije jen z toho, že jednou pozval Havla na

tribunu. Byl shledán lehkým, poezie mu nevydala plod a on se pomátl.

• Prezident Zeman nakonec rozhodne o tom, zdali obdržíte státní vyznamenání. Bude vás těšit toto ocenění, i po tom, čím procházíte?

Samozřejmě nezapírám, že by mě cena těšila, ale jak už jsem několikrát říkal, byla by to pocta pro celou naši generaci tzv. pětatřicátníků. Sice jsem střelec, který – často ke své škodě – nečeká, až se terč přestane hýbat, ale rozhodně nejsem Anton Špelec.

• A pokud se to nepodaří?

Co nadělám, vod toho mne matka porodila.

Tehdejší pán přes kulturu Miroslav Müller s oblibou a s cynismem jemu vlastním často líčil, jak za ním umělci dolézají, jaké dary přinášejí, jen aby byli jmenováni.

Haló noviny 2. 6. 2018

BOŽÍ MLÝNY

KAREL SÝS

Mlýny melou čím dál rychleji!

Tuhle slavila plastické sedmdesátiny (osmdesátiny?, devadesátiny?), za komančů nemohla zpívat Přejdi Jordán, kálí na své obarvené šediny. Zaracha si zavinila sama!

Překročila každou řeku, jen když dobře nesla, ale proč přelejzala Jordán o šábesu kdy je zakázáno cokoli překračovat. Proč nepřekročila Volhu?

Všemohoucí Soudruh Müller nás jebával jebal na koberečku, náhle se rozzářil:

„Vy s legitimací držte hubu a krok, nepotřebujeme vás, když máme Káju Hánu Heluš... Půlku abecedy bych moh vyjmenovat!“

Zobali mu z ruky a on zase zobal z ruky jim, bylo to vzájemné zobání. Brzy na to čas oponou trhnul, změněn svět a zdražen zob!

Změnila se i krmítka, ale touha zazobat si a zazobat se se nezmenšila.

Ondřej Sekora se už nemůže ozvat, protáhli ho v Metru listu všech IQ tykve Pražanů.

Posral se a zaživa vyškrtal z Ferdý „nebe“! Bohumilu Řihovi kulací post mortem vyradýrovali rozorvané meze a združstevněné lány.

Když zpěvačka přepisuje životopis, když je nebezpečný Ferda Mravenec, tak režim mele z posledního.

Nebo z předposledního?

Čert a Putin ví!

Průměrná mzda je zavádějící měřítko

MILAN KOHOUT

Ptám se redakce Blistů: Proč publikujete jakési nevyvážené demagogické pořady a články, srovnávající nákupní sílu dnešních průměrných příjmů s těmi z období před rokem 1989? (viz <https://blisty.cz/art/90851-bylo-za-komunistu-lip-zjistili-jsme-prekvapiva-fakta-a-cisla.html>)

Přece každý školák ze základní školy ví, že takzvaná průměrná mzda je obyčejný aritmetický průměr všech mzdových prostředků, vydělený počty zaměstnanců v celé republice, čili číslo, zejména dnes, naprosto a skandálně zavádějící.

A to proto, že se do mzdových prostředků samozřejmě započítávají šíleně obrovské příjmy malé hrstky obyvatel, a tím se průměrná mzda zvedne do neuvěřitelné výše. Dnešní průměrná mzda v Česku se uvádí téměř 30 tisíc korun. Samozřejmě, že když se taková mzda srovnává s nákupní silou průměrné mzdy za bývalého socialismu, dnešní kapitalismus zdánlivě vyhrává. Ale já neznám téměř nikoho z mých českých, běžné zaměstnanců přátel, či příbuzných, kdo by měl dnes průměrnou mzdu.

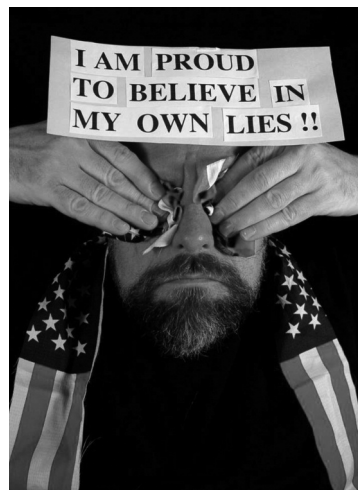
Argumentovat v dnešní kapitalistické době s aritmetickou průměrnou mzdou je odporná propagace kapitalismu.

S průměrnou mzdou jako aritmetickým průměrem se dalo argumentovat za bývalého socialismu, kdy to bylo číslo daleko více odpovídající realitě ve společnosti, ale dnes je to podvodné číslo.

Představte si, že bych počítal průměrnou mzdu jako aritmetický průměr u nás v USA. Musel bych do ní započítat ty nepředstavitelně astronomické příjmy jednoho procenta našich občanů. Pak by vypadala průměrná mzda v Severní Americe naprosto fantasticky, ale samozřejmě by na ní naprostá adrtivá většina občanů nikdy nedosáhla.

Kapitalistická propaganda dokáže lživě manévrovat více než ta komunistická.

4. 5. 2018

Performance Milan Kohout

Selhání politiků a novinářů

Jan ZEMAN

Nadace **Železná opona** (Milan Syruček a kol.) zorganizovala 30. května 2018 v Praze v Evropském domě **seminář Vztah křesťanství a islámu** (Bible a Korán) u nás a v Evropě.

Seminář měl dva panelisty – byl to arabista profesor **Luboš Kropáček** a kardinál **Dominik Duka**. Žhavé široké téma, mnohá konstatování byla tříští. Oba panelisté se shodli na jednom – velká část politiků a novinářů naprosto selhává. Málo znají křesťanství a už vůbec ne islám. Proto provádějí špatnou politiku.

Velkou část přítomných profesor Kropáček zklamal, zejména kritikou odmítání migrantů velkou částí české veřejnosti. Jsme prý křesťané, tak máme pomáhat. Předně je většina Čechů bez vyznání. Odpor k přijímání muslimských migrantů je i mezi mnohými křesťany. Známi i takové, kteří vítají migranty – jako třeba páter Tomáš Halík – podezřívají z nepřiznané konverze k islámu.

Realističtější přístup měl kardinál Dominik Duka. Ostře kritizoval západní i české politiky, že odírají četné rozvojové státy o přírodní zdroje i o vzdělanější část obyvatel, byť mezi muslimskými migranty převládají nevzdělaní. Místo, aby pomáhali v místě potřeby, tj. v prvních bezpečných zemích, trpí migraci do členských států Evropské unie. Někteří ještě převážně muslimské migranty vnucují dalším státům. Pomoc migrantům by se neměla omezovat jen ani především na humanitární stránku, ale měla by směřovat k budování základů tamních ekonomik, aby zmizel důvod k migraci. Dodal bych, že by západní státy, v čele s USA, a jejich loutky v první řadě tamní státy neměly rozvracet, viz Afghánistán, Irák, Libye, Sýrie...

Foto z inscenace Vaše násilí, naše násilí

Zvlášť ostře kardinál Duka kritizoval německou kancléřku paní Merkelovou za svévolné pozvání všech potenciálních syrských migrantů do Německa koncem léta 2015, v rozporu s německými zákony. Dodávám, také v rozporu se směrnicí EU o schengenském prostoru, který tím svévolně zničilo. Západní státy přívalem převážně muslimských migrantů vesměs nezvládají. V Německu přílivem více než jednoho milionu migrantů vznikla situace, kdy hrozí občanská válka mezi Němci – vítáči migrantů – a Němci – odmítači migrantů. Od roku 1945 nikdy nebyla německá společnost tak drasticky rozštěpena. Ve třech spolkových zemích v roce 2017 tvořili děti migrantů 70 procent narozených dětí. Náhrada domorodého evropského obyvatelstva migranty tam běží rychlým tempem. Je jen otázkou času, kdy v Německu a v dalších západních státech migranti převládnou.

Dominik Duka také odmítl oficiální číslo, že muslimských migrantů je u nás asi deset. Je jich prý několik tisíc. Z velké části prý jde o muslimy, pronásledované v jejich zemích islamisty.

8. 6. 2018

Jednoduchý klíč na rozdělování imigrantů z Afriky

MARCEL ŠEJVL

Všechny koloniální státy jsou dnes v Evropské unii. Kdo z nich v Africe měl kolonie a těžil z nich, nechť se laskavě postará o důsledky. Myslím si, že pouze jen a toto by mělo být spravedlivým klíčem na kvóty na umístění či naopak neumístění těchto stále přibývajících imigrantů. Dnes země, které v minulosti neskutečně zbohatly z chudoby kolonií, přitom pokrytecky žádají, aby se stále z hloubi Afriky do Evropy valící imigranti dělili mezi všechny, i mezi nezainteresované státy EU, tedy rovněž mezi slovanské státy, které nikdy kolonie nevlastnily.

Foto FB

JE TO JEŠTĚ ČEŠTINA?

Do našeho jazyka proniká tolik nových slov, že pokud bychom se díky nějakému

stroji času mohli potkat se svým dřívějším já, nedokázali bychom se sami se

sebou domluvit, a nestačili bychom se divit. Zcela rutinně googlujeme, skypujeme, mailujeme, surfujeme po netu, uploadujeme a stahujeme aplikace, remastrujeme, esemeskujeme, chatujeme a blogujeme. Nemít písíčko nebo mobil může jen naprostý debil, bez tabletu a facebooku jste outsider. Kdo neví, co je instagram nebo twitter, jakoby ani nebyl, stejně jako ten, kdo neumí stáhnout fotky z rajčete. Kolik účtů na sociálních sítích dnes máš, tolikrát jsi člověkem. Anebo kolik statusů denně na svůj profil umístíš... Dřív byl důležitý hlavně politický profil, dnes je hlavním životním cílem a největším challenge lidí udělat si při každém prdu selfie, best of pak vyvěsit na svou zeď na facebooku, a získat tam co nejvíce lajků a smajlíků od svých followerů. Kdo není online a neumí jezdit na in-line bruslích je nula, stejně jako ten, kdo nemá vlastní webovou stránku, nějakou tu kérku nebo piercing. To je snad horší než být trash-youtoobor, houlelesák, anorektik, feťák nebo stalker. Anebo když někdo termíny hardware a software zamění za hardporno a softporno. I když občas to dnes splývá, protože to, co se dnes vidí v reklamních spotech a písničkových videoklipech, by bylo ještě nedávno považováno za porno... Kapsy máme plné sim karet, v hlavě zase piny od debetních a kreditních karet, protože platit cash je out. Jiný level je bezkontaktní platba či internetové bankovníctví. Současný slovní maglajs se netýká jen technologií, i v oblastech běžného života děláme věci, které kdybych vyprávěla svému dvacetiletému já, vůbec bych nechápala, o co go. Dnes například nekupujeme oblečení, ale outfity, nedbáme na vzhled, ale na look nebo image, nechodíme do obchodů, ale shoppů, shopping center, outletů, second-handů, hypermarketů, megastorů, oblíbený je také teleshopping a shoppý na netu. Nechodíme na kurzy nebo školení, ale na workshopy, nejsme pracanti, ale workoholici, nejsme vyčerpání, ale máme syndrom burn-our, nejsme váhavci, ale trpíme prokrastinací, umělci nemají dílny nebo výstavní ateliéry, ale show roomy. Jediní kdo je nepotřebuje, jsou sprejeři, street-artisti a outdooroví performeři, ti mají

show room všude open air. V televizi nás nebaví zpěváci a herci, ale showmani, megastar a celebrity z oblasti show byznisu, sledujeme sitkomy, one-man show, stand-up-comedy, reality show. Remaky jsou v žebříčcích sledovanosti number one. Papaláše nahradili VIPáci, o naše vlasy a zevnějšek se nestará kadeřník a kosmetička, ale stylistka a vizážista, kteří jediná vědí, co je IN. Pokud je neposlechnete, jste zcela OUT. Pleťová voda je taky out, lepší je micellární lotion, místo natírání kůže tělovým mlékem aplikujeme bodymilk. Klasické salóny krásy, kde jste se mohli nechat vylepšit, nahradila beauty-centra, kde vás nevylepší, ale zcela předělají. Hitem je permanentní make-up, lifting, botox, ultrazvukové liposukce a galvanické žehličky na pleť, detox je spolehlivým evergreenem. Mění se i profesní složení společnosti. Dříve neznámí ajťáci nebo hackeři jsou dnes velmi početnou skupinou, stejně jako exekutoři či podomní obchodníci, zvaní šmejdi, kteří vás svými předraženými faky zcela vyfuckingují. Klasického holiče nepotkáte - výše zmínění vlasoví stylisté je zcela převálcovali, maskéry nahradili make-up artisté. Poslíčky nahradili kuryři, popeláře zas technici v nakládání s odpadem, šlapky nahradily call girls. V této souvislosti se dnes používá i výraz sociální pracovníce, což mě vůči skutečným sociálním pracovnícům připadá dost nespravedlivé, leč vtipné. Novinkou jsou třeba kreativci, ožívají téměř vyhytnulé vědmý a kartářky, oblíbení jsou koučové a lektori čehokoliv. Sekretářky se změnily v asistentky, ředitelé v manažery, vedoucí v lídry, hudební skupiny mají své frontmeny, kteří se stávají pro teenagery novodobými bohy. Nebo spíš ikonami a idoly. Nedávno všichni vyhazovali VHS kazety, aby je nahradili cédečky a ty posléze dývidýčky... No, a teď už jen stahujeme, legálně či ilegálně, takže tu máme další současnou profesi - novodobé piráty... Když kouříme, tak cigarety light, colu pijem taky light, dámské vložky máme dokonce ultra light. Ultralighty jsou také leťadélka, tak pozor, aby se to nepletlo, protože dnes i menstruační vložky mají křídélka. Takže čarodějnice už nepotřebují létat na koštěti... Mimochodem nedávno v jedné oblíbené talkshow nějaká dáma tvrdila, že má na čarodějnictví živnostenský list. Než klasické manželství, žijeme radši single, většina matek otci svého dítěte neříká manžel, ale přítel či

partner, je tu také registrované partnerství... Žádný neverending love story, na to není čas. Existence bez handsfree je vyloučená, na hambáč a kapučino chodíme do mekáčů, pizzerií a pubů, hlavně aby tam byla wi-fi free zone a non smoke area. Neodpočíváme, ale relaxujeme, letenky nezamlouváme, ale zabookujeme, nejlépe u low cost společností. Dovolenou kupujeme last minute nebo first minute, a zásadně all inclusive, neradíme se, ale konzultujeme, nejčastěji s tetičkou wikipedií nebo strýčkem googlem, nemáme znalosti a dovednosti, ale know-how (leč v době nezaměstnanosti je nám ale i to best know-how zcela na hovno). Hlavní je mít správný životní feeling, neztratit self-control a mít všechno vytuněný, vymazlený, vychytaný a ošet-

řený. Na drink chodíme nejradši v době happy hours, abychom ušetřili money, místo inteligentní konverzace se spolusedícími pak čumíme na displeje inteligentních phonů, a pokud už dojde na výměnu informací, tak maximálně o tom, jakou kdo má platformu a nejnovějšího androida, vyčenžujeme si flashky nebo UeSBěčka. Místo večírků pořádáme párty, kde posloucháme popík, haus, oldies, hip hop či rep, dýdžejové naše uši zásobují různými remaky. Do sebe pak na rautech ládujeme finger food, bagety, sendviče, tacos, burritos, hotdogy, churritos, burgery, popcorn, cheescaky, pannacottu, pizzu...

Jsmo světoví.

27. 6. 2017

Odesílatel: prejf@centrum.cz

Datum: 5. 8. 2018 9:44:15

Příjemce: Jan Poláček vnk.jp@seznam.cz, etc...

Předmět: **Český rozhlas na prosudetácké vlně**
Vážení přátelé,

nejen Česká televize, ale i Český rozhlas se podílí na spolupráci s revanšistickou propagandou Sudetoněmeckého landsmansaftu. Lida Rakušanová, tato na slovo vzatá "demokratka" (téměř 20 let působila v rádiu Svobodná Evropa), vypouští takové perly, jako že: "Bernd Posselt je největší český patriot..." Nebo že: „Benešovy dekrety (Dekrety prezidenta republiky) jsou právně vyhaslé, a že (tvrdí v rozporu s tím!) jejich zrušení (prý) je... v nejvyšším zájmu českého státu". Bernd Posselt, revanšista, spolupracující při rozbíjení Jugoslávie odplatou Srbům za 2. světovou válku, lžidemokrat, spolupracující s neofašistickým převratem v Kyjevě (má za to zakázaný vstup na území Ruské federace), ten, který usiluje o zločinné a protiprávní restituce a kompenzace pro vysídlené sudetské Němce, má být český vlastenec?!

Dekrety prezidenta republiky (Benešovy dekrety) zakotvily poválečné mírové uspořádání tak, jak vyplývalo z mezinárodních dohod, uzavřených vítěznými protifašistickými mocnostmi a byly dodatečně schváleny Prozatímním Národním shromážděním. Odsoudit nebo odmítnout dekrety by znamenalo postavit se na stanovisko legality a legitimacy nacistického a protektorátního řádu (ústavní právník Prof. JUDr. Václav Pavlíček, CSc.). I s využitím těchto dekretů bylo (snad i bude) zabráněno některým soudobým zlodějnám (restitucím šlechtických majetků), jimi je v našem právním systému zakotvena právoplatnost poválečného odsunu Němců (s výjimkou antifašistů) a konfiskace jejich majetku.

Kdyby byly tak vyhaslé, tak by nebyly terčem neustálých snah o jejich zrušení!!

Vždyť trestní zákoník v ustanovení § 310 klasifikuje jako rozvracení republiky jednání v úmyslu rozvrátit územní celistvost ČR, s možností uložit až výjimečný trest. S tím, že již příprava k jeho spáchání je trestná. (Jeden z právních poradců prezidenta republiky JUDr. Jaroslav Kubu). Jak je v současnosti u nás (i na "slavném" Západě) možné, že lidé s takovými vyjádřeními nejsou umístěni "v ústavech lidskou společností pro ně zřízených" (slovy Zdeňka Jirotky)?

S pozdravem

PAVEL REJF

Přísaha Československých legionářů

"My, českoslovenští vojáci prvního národního revolučního vojska za hranicemi vlasti, rozvázavše navždy náš smluvní poměr s Habsburky i monarchií Rakousko-Uherskou, pamětlivi těch velkých a dosud nepomstěných křivd, jež byly na nás po staletí páčány, drahému svému národu a vůdci zahraničního revolučního hnutí, Československé národní radě s prof. Masarykem v čele; přísaháme:

Ve jménu naší cti lidské i národní, ve jménu všeho toho, co je nám lidem i jako Čechům a Slovákům nejvyšší svato, v plném souhlase s naším svědomím, budeme bojovati společně s našimi spojenci do poslední kapky krve proti všem našim nepřátelům tak dlouho, dokud nedobudeme úplné svobody svému národu československému, dokud naše země české i slovenské nebudou sloučeny v samostatný a nezávislý stát československý, dokud národ náš v našich zemích nebude plným hospodářem a pánem svého osudu.

Slavnostně se zavazujeme, že nikdy a nikde, nehledíce na nijaká nebezpečí, bez strachu i bez pochybností, s plným vědomím a svědomím od tohoto nejvyššího cíle našeho boje za nijakých podmínek neustoupíme, ale jako věrní a čestní bojovníci, nesusouc ve své krvi dědictví našich slavných dějin i vždy pamětlivi nezapomenutelných hrdinských činů našich mučedníkův i vůdců, Jana Husa i Jana Žižky z Trocnova, slibujeme býti jich důstojní, bojovati za pravdu a práva naše, nikdy z boje neutíkat, nijakému nebezpečí se nevyhýbat, rozkazů náčelníků svých poslouchati, naše prapory a odznaky ctíti, nepříteli o milost nikdy a za nijakých okolností neprositi a se zbraní v ruce nikdy se nevzdati, bratr bratra milovati a v nebezpečí do konce chrániti, smrti se nelekati, za svobodu národa i vlasti své vše, i život položit.

Bez jakéhokoliv nátlaku, svobodně rozhodnutí, tak chceme i budeme konati!

Tak nám velí naše čest i věrnost k našemu lidu i domovině."

Z diskuse:

Jaroslav Macháček

Naši legionáři ukradli Rusku vlak se zlatým pokladem, díky tomu se stalo Československo jedním z nejbohatších států světa, bohužel s přičiněním božského Váši Havla a jeho Party77 bylo Československo zlikvidováno a stalo se Banánovou republikou Bakalistán majitele Bakaly

Jan Janeček

Tak to abychom si to shrnuli. Naši legionáři se chovali v Rusku stejně jako ostatní armády včetně vypalování vesnic. Ale nutno přiznat, že pro vznik samostatného Československa měly obrovský význam, bez jejich vzniku by nám mocnosti těžko povolili samostatný stát. Že si ponechali pro svou legionářskou banku část ruského pokladu, to také těžko někdo popře. Rakousko-Uhersko se k nám a k ostatním neněmecky mluvícím národům nechovalo jako skutečná vlast.

Pavel Urbánek

Mně to tažení legionářů v Rusku přijde až téměř neuvěřitelné. Takové z pekla štěstí měli tolikrát. Třeba ti, co se přepravovali vlaky. Doteď nechápu, že jim bolševici neodřízli cestu v uctivé vzdálenosti (jako třeba 20 km před a za vlakem vyhodit most) a pak je prostě neobklíčili.

Lubomír Koutný

Dějiny prý měnit nelze, jejich výklad však je měněn vždy podle toho, kdo je ve státě u moci. Ano, naši spojenci Francie a Anglie nás v Mnichově zradili. Nicméně ještě před Mnichovem nám Stalin nabízel pomoc proti Hitlerovi. Přijmout ji by znamenalo, že Hitler si na Československo třeba netroufne, jenže pak bychom byli ve vlivu SSSR a z toho měli naši politici strach. Předseda agrárníků řekl: Když přijde Stalin, tak mi tu šrajtoflí vezme, Hitler mi ji nechá. A o peníze i tehdy šlo až v první řadě.

To, co píšu, není žádná komunistická propaganda, ale otec měl schované noviny z té doby a já si vše pečlivě četl...

Ondra Sácký

Legionáři pomáhali doprovázet náklad 80 vagonů zlata, který byl vypraven ruskou vládou ze Samary do Omsku, přičemž do Samary se dostal z Kazaně. Většina zůstala v Omsku, který kontroloval bělogvardějský generál Kolčak. Kvůli rychlému postupu rudých vojsk Kolčak ustupoval dále na V s 28 vagonů, kde se náklad dostal opět pod ochranu legionářů. Nakonec došlo 7. února 1920 na stanici Kujtun v Irkutsku (4000 km před Vladivostokem) v době faktické porážky bílých k uzavření smlouvy mezi bolševiky a legionáři o vydání zlata za možnost odjezdu z Ruska. Zlato bylo celou dobu doprovázeno bankovními úředníky, stráže byly smíšené, dělaly se průběžné inventáře, sovětská úředníka si před předáním vše zkontrolovali.

Představa, že legionáři sami vezli po Sibiři zlato a že se s ním dostali až do vladivostockého přístavu, odkud pak narychlo odplouvali pryč, je mylná. Bez vydání zlata by se z Ruska vůbec nedostali.

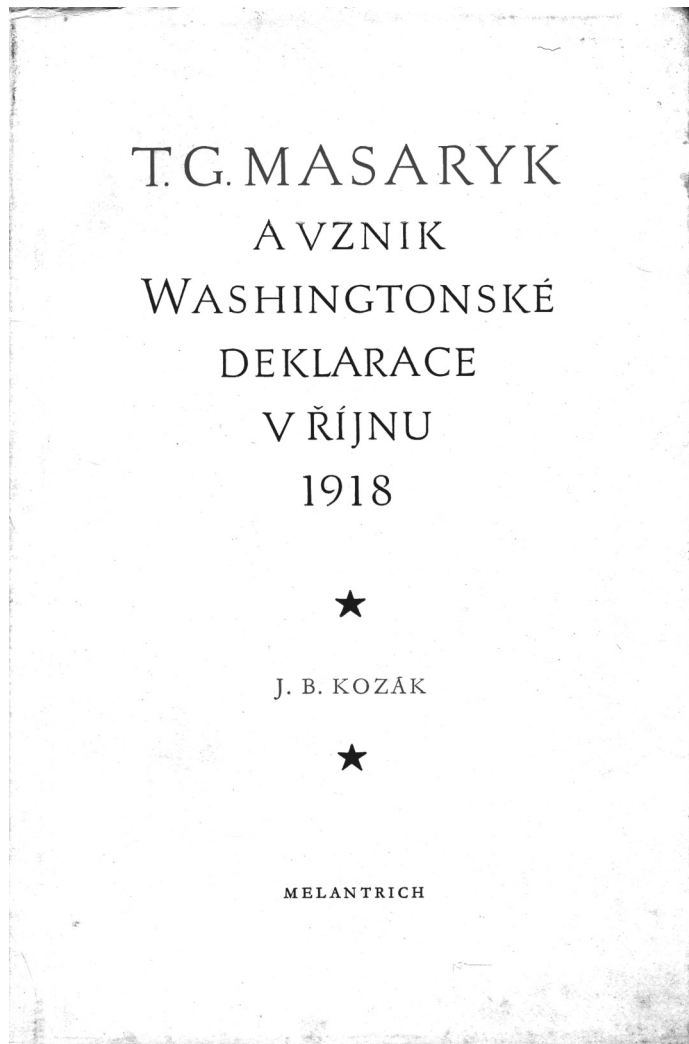
František Gerát

Taky jsem dřív byl odpůrce Beneše, ale v té době nás všichni západní spojenci zradili, a tudíž by

válka přinesla sice hrdé, ale zbytečné oběti, a hitlerovské Německo by nás po několikátýdenní válce nakonec stejně obsadilo.

Karel Zbořil

A co by asi tak Beneš zmohl? Ano, byl možná slabej, ale bojovat tehdy by znamenalo zmasakrování našeho národa, nejspíš i částečné zničení Prahy a dalších měst...

„Washingtonská deklarace“ je užitý název pro historický dokument, který by správněji byl označen slovy „Prohlášení československé nezávislosti“.

POKUS NA ZÁKLADNÍ ŠKOLE KARLOV

Na ZŠ Karlov se týden učilo jako ve 30. – 50. letech 20. století!

Všechny děti 2. tříd i my, učitelky a asistentky, jsme se vrátily do starých dob a jeden celý týden jsme v rámci projektu učily jako za časů našich prababiček.

Děti se totiž dnes ve škole už zcela běžně setkávají se skupinovou, individuální, projektovou výukou, a proto jsme se rozhodly ukázat dětem, že to, co je nyní běžné, dříve děti nezažívaly.

A jak nejlépe toho dosáhnout, než jim ukázat opak?

Vystěhovaly jsme třídy, uklidily všechny obrázky, schovaly techniku, daly pryč vše, co bylo jen trochu zajímavé. Oblékly jsme se jako vážené slečny učitelky a připravily si nezbytné ukazovátko i rákosku.

Rodiče byli našťastí vstřícní a jako vždy nám velmi pomohli, když děti oblékli do dobového oblečení, na svačinu jim připravili chléb s máslem a nechali nás dělat naši práci, jejíž součástí byly i dobové tresty, jako třeba klečení v koutě.

Po prvním dni jsme nemohly uvěřit tomu, že všechny děti dokázaly celou vyučovací hodinu sedět s rukama za zády, nevykřikovaly, nedožadovaly se pozornosti, a dokonce tu svou udržely, ačkoliv se ani jednou neprotáhly, nevyskočily z lavice, nesoutěžily, ani nezpívaly. Zkrátka jen a pouze frontální vyučování. Výklad, poslech, psaní do sešitu.

Najednou jsme neměly ve třídě jediné dítě s poruchou pozornosti. Děti se hlásily, plnily úkoly, nezlobily a domů odcházely se slovy, že lepší výuku ještě neměly. Mnohé z nich to prohlašovaly i po celém týdnu takového vyučování.

No a nyní nevím, jestli tedy dnes my učitelé neděláme něco špatně. Ke každému přistupujeme individuálně, neustále se snažíme děti zabavit, upoutat je, zpestřit jim výuku, vše se jim snažíme podat zajímavě - a ony jsou pak šťastné za výuku bez toho všeho? V každém projektovém týdnu se snažíme o to, aby přinesl něco nového nám všem. A závěr tohoto týdne? **Děti mají rádi pevný řád, vidí v něm jistotu a bezpečí! CO DODAT?**

K nežádoucím změnám docházelo i za minulého režimu, ale žel a ke škodě našich dětí, po "sametové revoluci" také. Osvědčené metody i osnovy učebních plánů byly očividně nekompetentními nařízeními "shora" měněny, opět bez diskuse se zkušenými učiteli!

Byly vydány nové učebnice různé, mnohdy až pochybné kvality.

K výuce jednoho předmětu se mohly používat různé učebnice.

Celé školní kolektivy byly zařazeny do tzv. "pilotních programů".

Došlo k odtržení vazeb, budovaných v regionu po celé generace.

Zákonitý řád byl porušen a "pedagogové" z ciziny vzniklý chaos neřešili, ti si najednou s dětmi mohli vsedě - vleže hrát na koberečkách, mezi opustěnými lavicemi s bezchybnou konstrukcí schválně normami!

A jak reagovaly Výzkumné pedagogické ústavy?

Řád-neřád, heslo "Změna je život" se v republice rychle vžilo, podobně jako "pitný režim", bez vyhodnocení, co dobrého, ale i špatného dětem přinese.

Ten ovládl mysl i lavice, batohy, kabelky atd. Z dětí jsou vyráběni malí dospělí a v životě prosazují "změny", které mnohdy nejsou žádané ani jejich nejbližšími.

Paní učitelky z Karlova navzdory myslitelům na ministerstvu zjistily to, co bylo ověřeno a dobře fungovalo po celé generace:

Pevný řád vede dítě k sebekázni, udává mantinely v myšlení, a je klíčem ke svobodě v lidské společnosti.

(Přišlo nám mailem 17. 2. 2017)

Písně Karla Kryla mám rád. Okupace to v roce 1968 nebyla. Fondy vytvořené za socialismu jsou bohužel vyčerpány...

Miloš Jakeš, předlistopadový předseda ÚV KSČ

„Že se jedná o okupaci, mi nedošlo nikdy. Je okupace a okupace, svět byl podivnej. Něco se tu událo, skončila válka a místo přátelství mezi státy rostla nenávist a byla řada problémů. Viděli jsme, co je to povstání v Berlíně, nebo kontrarevoluce v Budapešti. Tomu bylo zabráněno, když sem ta vojska vstoupila,“ říká Miloš Jakeš, bývalý československý politik a generální tajemník ÚV KSČ v letech 1987 až 1989.

Hovořit o okupaci je podle něj nesprávné. „Situace v Evropě byla neklidná a nakonec se uzavřela smlouva o dočasném pobytu vojsk. Oni tu neměli žádnou moc, nebyl to zásah a la hitlerovská vojska.“

Chyb prý udělal celou řadu, ale žádná neohrožovala chod socialismu. „Řekl bych, že spíš byly rozhodnutí, které se špatně interpretovaly. Třeba rozhodnutí o očistě strany. Do popředí se postavila otázka, jestli souhlasí se vstupem vojsk. Člověk řekl ne a vyškrtli ho ze strany, někdy to odnesl profesně – to nebylo dobré.“

„Písně Karla Kryla mám rád. Nikdy jsme o něm nejednali, tyto věci se řešily, až když se něco stalo. Bohužel tomu nebyla věnována dostatečná pozornost. Některé výstřelky se mohly omezit. Protestní písně mě někdy rozčilovaly – někteří totiž nezpívali pravdu,“ myslí si Miloš Jakeš.

Minulost by podle něj lidé neměli odsuzovat. „Všechny fondy vytvořené za socialismu byly vyčerpány. Mnoho peněz bylo použito, aby tato doba prošla. O neviditelných ztrátách se mlčí.“

Andreje Babiše přijímá. „Než hádky, je lepší mít člověka s jasným programem, byť kapitalistu, ale zaručující vzestup země. Miloše Zemana ctím. Chová se jako prezident a chce být úspěšný.“

Co dělal Miloš Jakeš 21. srpna 1968? Šel z Brežněva strach? Je v současnosti Česko v dobrém stavu? A chystá na své sté narozeniny oslavu?

Celý záznam rozhovoru si můžete poslechnout na adrese <https://xtv.cz/archiv/pisne-karla-kryla-mam-rad-okupace-to-v-roce-1968-nebyla-fondy-vytvorene-za-socialismu-jsou-bohuzel-vycerpany-rika-milos-jakes>

S MILOŠEM JAKEŠEM hovořil LUBOŠ XAVER VESELÝ

Publikováno 24. srpna 2018 v 08:00 hodin

Kancelář prezidenta republiky

V Praze dne 6. března 2018

Vážený pane,

dovolte, abych Vám jménem prezidenta republiky Miloše Zemana poděkoval za Váš návrh na ocenění zásluh pana Ing. Karla Sýse státním vyznamenáním České republiky.

Pan prezident se Vaším návrhem bude podrobně zabývat.

Se srdečným pozdravem

Ing. Vratislav Mynář

vedoucí Kanceláře prezidenta republiky

Vážený pan

Mgr. art. Pavol Janík, PhD.

janik2@stonline.sk

Hrad I. nádvoří č. p. 1, Hradčany, 119 08 Praha 1, Česká republika

Tel.: +420 224 371 111, Datová schránka: 9hjaih

Všelék, co zažene bolest na duši i na těle. Knihy

Odpočinek, zábavu, vzdělání, útěk od všedních starostí a zdraví. To všechno přináší chvilka strávená nad dobrou knihou. Jste-li zarytým knihomolem, užíváte si tak nejen smysluplnou aktivní relaxaci, ale také prospíváte svému zdravotnímu stavu, na který má čtení v mnoha rovinách příznivý vliv. Čtením trénujeme myšlenkové procesy

Když čtení léčí

Vědci z Univerzity v Liverpoolu letos zveřejnili výsledky testování, během něhož zkoumali vliv kolektivního čtení, tedy hlasitého předčítání v rámci menší skupiny lidí, na tlumení chronické bolesti. Výzkum prokázal, že společné předčítání má díky působení na neurony v mozku pozitivní účinky a pomáhá tak pacientům bolest tišit. Dlouhodobě je známo i to, že čtení zpomaluje průběh Alzheimerovy nemoci a demence.

„Předcházet, ale i zpomalovat průběh Alzheimerovy choroby je důležité jak fyzickou aktivitou, tak udržováním mentální kondice. Toho docílíme různými formami tréninku paměti i myšlení, z nichž jedním je právě čtení,“ vysvětluje Šárka Kovančová, ředitelka Alzheimer nadačního fondu. „Podobně příznivé mozkové stimulační můžeme docílit například i hraním šachů, skládáním puzzle nebo luštěním křížovek.“

Nastolení vnitřní rovnováhy

Terapeutická metoda, která využívá léčebné účinky knih tak trochu jinak, je takzvaná biblioterapie. „Během této metody má člověk možnost lépe a hlouběji porozumět jakémukoli tíživému problému tím, že si o něm zkrátka přečte, a získá tak co nejvíce informací. Tím pádem je schopen lépe vyhodnotit svou stávající situaci, dojít k pozvolnému uvolnění a inspiraci k dalšímu řešení,“ vysvětluje Monika Holubová z projektu Biblio-Help.

Lidskému tělu pomáhá čtení i se spánkem, který je díky němu znatelně kvalitnější. Významně působí rovněž proti depresím – National Reading Campaign dokonce uvádí, že pouhými šesti minutami čtení je naše tělo schopno zredukovat stres až o 60 procent.

Pročtete se k úspěchu

Zcela nasnadě je přímá úměra mezi chvilkami strávenými nad otevřenou knihou a zdokonalováním slovní zásoby. Nikoho tedy pravděpodobně nezarazí, že lidé, kteří si libují v pravidelném čtení, mají oproti ostatním výrazně rozvinutější slovní zásobu. Pestřím slovníkem to však zdaleka nekončí. Zvědavým předvídaním konců napínavých detektivek podporujete například rozvoj analytického myšlení.

Soustředěním a koncentrací, kterou váš mozek vynakládá k zapamatování si všech stěžejních postav, dějové linky a klíčových zápletek zase trénujete obecné vyjadřovací dovednosti, ať už v psaném, či mluveném projevu. Široký všeobecný přehled získáváte postupně nabíráním nových a nových informací. Právě tyto dovednosti, které máte možnost čtením vyplovat, se pak nemusíte bát využít třeba během pracovního pohovoru nebo obchodní schůzky.

Co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš

Každodenními činnostmi jako je například učení a čtení trénujeme myšlenkové procesy, jež mají na svědomí přežití nervových buněk v dospělém mozku. Právě postupné odumírání těchto buněk má za vinu pozvolný proces mentálního chřadnutí, které v pokročilejším stadiu končí demencí. Mozek si přitom nervové síť vytváří neaktivněji během dětství a celého mládí. Takže to, jakým způsobem se v mládí váš mozek učí, ovlivní následně jeho schopnost myšlení v dospělosti. I z tohoto důvodu byste neměli zapomínat vést ke čtení vaše děti.

„Klíčové je děti nejintenzivněji motivovat ke čtení ve věku mezi 3. až 5. třídou. Jedná se o věk, kdy děti čtou přirozeně nejvíce a rády,“ dodává Martin Roman, zakladatel projektu Čtení pomáhá, který motivuje české děti ke čtení.

A jakým způsobem u dětí nejlépe povzbudit zájem o knihy? „Děti často kopírují zvyky, které vidají u svých rodičů. Budete-li číst vy, s velkou pravděpodobností vezme dobrovolně do ruky knihu i váš potomek. S dětmi si také můžete předčítat společně nahlas,“ dodává Martin Roman.

30. 6. 2017

Novinky.cz

Tahák pro neznalé co je hoax, troll, etc?

Cizí slova nebo rovnou zkratky. Narazíte na ně v médiích, jsou jich plné sociální sítě.

Nová slova, tedy neologismy, vznikají v každé době. Některá se postupem doby stanou světovým fenoménem – třeba Čapkův robot. Ostatně, zkrácená verze bot je populární ve spojení chatbot/četbot/ jakozto počítačová aplikace, která umí konverzovat jako člověk, tedy slouží ke komunikaci s lidmi. V e-mailech, esemeskách nebo na sociálních sítích vám někdo místo poděkování napíše THX (thanks) a vy můžete odpovědět rz jako není zač. Slovo prosím nahrazuje PLS (please), ovšem zvolání OMG! (Oh my God!) u puberťáka doprovázejí oči v sloup, protože jde o povzdechnutí ach, můj bože (proboha!). Chcete-li vyjádřit, že se smějete, buď zvolíte smajlík (emotikon), nebo vsadíte na jasnější pojmenování LOL (zkracující lot of laugh nebo laughing out loud, či dokonce laughing over limit), a pokud se opravdu smíchy válíte po zemi, pak bude příhodná doslovně přeložená zkratka ROFL (rolling on floor laughing). Podobně přesné je BTW (by the way), tedy mimochodem. Náčítelí určitě znají a hojně používají při každém údivu: Oh my God!

V pracovní korespondenci po vás kolega může chtít odevzdání ASAP (as soon as possible), tedy co nejrychleji. Jindy vám přepoše zprávu, připiše FYI a myslí tím: pro vaši informaci (for your information). Nápis DND vyjadřuje stručně do not disturb, tedy nerušit, zatímco poznámka KISS neznamená polibek, jak by se mohlo zdát, ale keep it short and simple, vyzývá tedy ke stručnosti a jednoduchosti.

Z amerických firem se rozšířil pojem TGIF (Thank God it's Friday!): Díky Bohu, že je pátek. Býval populární především proto, že firmy, které vyžadovaly formální oblečení, v pátek připouštěly výjimku. V dnešní uvolněnější době jde spíš o radostný povzdech z nadcházejícího víkendu. Sekce ženského magazínu nazvaná DIY bude plná vlastnoručně vyrobených věcí a praktických tipů, protože jde o zkrácené anglické do it yourself. A když umře slavná osobnost, všude můžete číst R.I.P., tedy z anglického rest in peace či latinského requiescat in pace (odpočívaj / at odpočívá v pokoji).

Spousta výrazů, které užívá zvláště mladší generace, je jen lehce přibarvená nebo tak trochu počeštěná. Takže když slyšíte „postnul jsem si to na fejs, čekni to a lajkni“, asi nebude tak těžké pocho-

pit, že se máte podívat na nový příspěvek na Facebooku a označit, že se vám líbí. Z ranku roztomilých jsou hrátky s čísly a písmeny, takže 05 je zkrácené opět, W8 = wait neboli počkej, 2D today (dnes), 2MW tomorrow (zítra) a CYA see you again, tedy uvidíme se nebo měj se.

Jestě tady máme dva opačné významy. Někdo nenávistný (hejttr) plive kolem sebe špínu (hejtovat) – pochází z anglického hate = nenávidět. Zatímco když něčemu hodně fandíte, pak užijete rulez! Nevinné označení lama nemá nic společného se čtyřnohým zvířetem. Slovo pochází z anglického lamer neboli chomý a původně označovalo někoho, kdo neumí dobře s počítačem. Dnes je míněno jako neschopný ňouma. Už vás někdo vytrolil? Nejste si jisti? Pak vězte, že původně byl slovem troll označován nenávistný účastník internetových diskusí, ale dnes se význam přenesl na obyčejné pošádění nebo otravování. Od něj už není daleko k fenoménu hoax /houks/, což je falešná zpráva, novinářská kachna, výmysl, podvod nebo prachobyčejná lež. Až budete místo psaní důležitého pracovního dokumentu radši uklízet na pracovním stole, vařit kávu i kolegům nebo zalévat tříkrát zalité kytky, pak se vás jistě týká prokrastinace, tedy chronické odkládání plnění pracovních povinností. Nejčastěji lidé prokrastinují na již zmíněném Facebooku, kde buď vystupují pod svým jménem, nebo využívají pojem aka, tedy also known as = také známý jako...

Vážený Jene Poláčku,

právě jsem ze schránky vybral nové číslo Lípy. Můžete si myslet, jak se těším. Člověk jí vždycky hned prolístuje, ale to spíš jen jak jdou ty stránky v prstech, pak mrkne do obsahu, co důležitého při tom neviděl, a pak se začne těšit. Já si na Lipu vždycky беру čas, a to mi nesmí do očí ani uší nic jiného. Jsem rád, že mi Lipu posíláte, a i když nejsem zrovna pohybově fit - mám s panem prezidentem Milošem Zemanem stejné diagnózy - vždycky se rád poučím, a kde je k tomu důvod, i vysměju. Ono je pořád čemu. Držte se a nedejte se! Kdybych chtěl tenhle citát z projevu KG dotáhnout, připsal bych: A Vaše pravda zvítězí!

Váš Václav Kašpar

Na chatu Messengeru Facebooku

17. 4. 2018

Milý Jene Poláčku,

děkuji Vám za přízeň. Pokud jde o mne, Lipu nelze mít nerad. Proto sem jí věrný tak dlouho. (Už před patnácti lety jste otiskli mou zmínku o tehdejší vystoupení Alexandrovců v Praze). Pochopitelně že svou Lipku nečtu sám. Byli to i kolegové na pracovišti (už je to promlčeno, dodávám kvůli establishmentu, jsme v důchodu, a dva již odešli navždy) a je to rodina. Ono je dobré nebýt sám v dobrém stínu Lípy. Takže pár jistých čtenářů máte - a vím, že jsou jich ještě mnohonásobky. Protože to, co u Vás, se jinde opravdu nedočteme. Navíc jsou pokaždé přibaleny hezké básničky. To hned rozjasní názor na svět. Děkuji za důvěru ještě jednou a Lipě přeji mír, vláhu a hojnost spokojených včelích sosáček. Med je totiž zdravý. **Václav Kašpar**

Na chatu na Messengeru Facebooku

23. 6. 2018

Vážení, zdravím vás a přeji vespolek dobrý den, v sobotu 28. 4. 2018 jsem se zúčastnila, na základě vaší pozvánky, Valné hromady Výboru národní kultury, z. s. Přišla jsem do prostředí, které mě mile překvapilo a zaujalo především řešením problémů, některými dotazy apod. Byla jsem natolik zaujata průběhem debaty, dotazy i odpověďmi, takže jsem ani nepostřehla, že na mě - při mém odchodu - bohužel již nezbyl ani jediný výtisk Lípy č. 1/2018. Prosím, pokud je ještě nějaký tento čtvrtletník k mání, prosím, pošlete mi jej. Děkuji za pochopení a přeji hodně úspěchů ve vaší záslužné činnosti.

Zdraví vás a děkuje **Bohuslava Tázlerová**

V Praze 15. 5. 2018

Od: NE ZAKLADNAM.CZ

Komu: vnk.jp@seznam.cz, etc

Mírový běh - Praha 2018

Vážení přátelé,

čím méně se mluví o **MÍRU**, mírových řešeních, odzbrojování, snižování nákladů na vojenskou techniku umožňující realizaci agresivních kroků, války, tím víc je na lidech, aby **MÍR**, mírové kroky požadovali a vlády svých zemí k tomu zavazovali.

Politická strana, která ve svých programech z výše uvedeného nic neprosazuje, je stranou válečnou. Pro lidi, kteří chtějí žít v klidu, bez strachu z válečného konfliktu, kterému vždy předchází odstrašování, označování protivníka za hrozbu a jeho obklíčování, taková strana musí být nevolitelná.

Snahu mluvit o **MÍRU** podněcuje i akce Peace Runu 2018 v Evropě, odstartovala 27. února v bulharské Sofii, proběhne většinou evropských zemí (včetně České republiky) v délce přes 15 000 km a skončí 8. října v portugalském Lisabonu.

V Praze se konala 19. 6. 2018. Podpořili jsme mírové úsilí a ve 12:00 hodin jsme byli na Kosárkově nábřeží.

Svět bez válek je možný, svět bez válek je nutný.

Za iniciativu Ne základnám

Eva Novotná, mluvčí

NE základnám

www.nezakladnam.cz

PEACE RUN v EVROPĚ

Praha 2018

Asociace nezávislých médií předávala Krameriovu cenu za nezávislou žurnalistiku za rok 2018

Ve čtvrtek 14. 6. 2018 od 16h proběhlo ve Slovenském domě v Praze předání **3. ročníku Krameriovy ceny za nezávislou žurnalistiku**. Ocenění od předsedy Asociace nezávislých médií, Mgr. Stanislava Novotného, převzali:

Alexandr Tomský – za dlouholeté výkony v oblasti politických komentářů

Jozef Leikert – za vynikající díla v oblasti literatury faktu

Jaroslav Bašta – za vynikající analytickou publicistiku

Pavol Dinka – za názorovou publicistiku v periodickém tisku

Dana Kyndrová – za vynikající dílo v oblasti dokumentární fotografie

Ján Kuciak – in memoriam za profesionální výkon novinářské práce, které dal nejvyšší oběť

V porotě zasedli:

Tomáš Kňourek, místopředseda Rady Českého rozhlasu

Jaroslav Plesl, šéfredaktor MF Dnes

Radomír Pekárek, šéfredaktor První zprávy.cz

Vladimír Skalský, ředitel Slovenského domu

Stanislav Novotný, předseda Asociace nezávislých médií

Na závěr přečetl předseda ANM Stanislav Novotný otevřený dopis britské premiérce Terese Mayové ve věci Tommyho Robinsona, který byl 15. 6. 2018 předán na britskou ambasádu v Praze.

Vážená paní premiérko,

Váš občan, Tommy Robinson, výrazně pomohl při odhalení činnosti nebezpečného násilnického gangu. Svou občanskou žurnalistikou upozornil na problém, před kterým odpovědné orgány dlouhá léta zavíraly oči. Suploval i práci profesionálních novinářů, kteří svojí nečinností a zbabělostí dlouhodobě omlouvali tzv. politickou korektnost. Odměněn byl vězením a mediální kampaní, jež akcentuje jeho osobní problémy, které nijak nesouvisejí s jeho angažmá v boji proti vysoce nebezpečné chobotnici organizovaného zločinu.

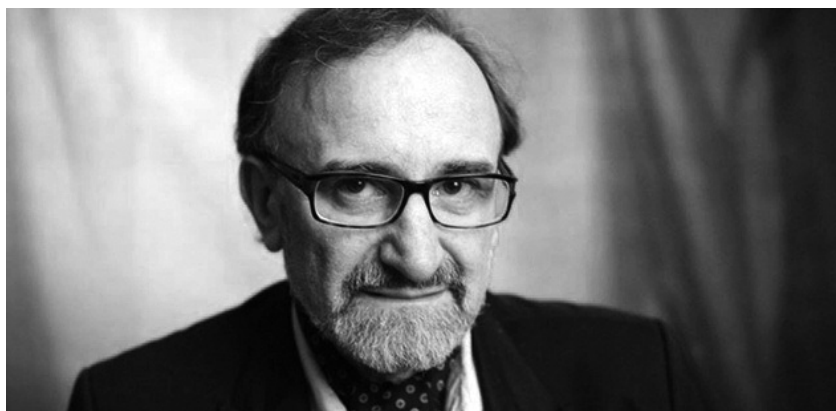
Jedním z hlavních pilířů demokracie zůstává svoboda slova. Zavíráte-li ústa vlastním občanům, protože nechcete slyšet nepřijemnou pravdu, omezujete tak nejenom svobodu slova, ale každým takovým aktem demontujete demokracii, a tím i omezujete možnost nápravy nespravedlností a křivd. Je smutné, že právě toto musíme pozorovat v zemi, která na poli základních lidských práv a svobod patří mezi hlasité kritiky jiných.

V Praze 14. 6. 2018

za Asociaci nezávislých médií

Stanislav Novotný, předseda

<http://www.nezavislamedia.cz/otevreny-dopis-terese-mayove-ve-veci-tommyho-robinsona/>

Původní e-mail

Od: Miroslav Pořízek

Komu: vnk.jp@seznam.cz

Datum: 28. 2. 2018 10:46:56

Předmět: **Předplatné čtvrtletníku Lípa**

Dobry den,

již před časem mě zaujala informace o tom, že u nás vychází čtvrtletník Lípa a rád bych si jej předplatil, pokud nové předplatitele ještě stále přijímáte. Prosim Vás tedy o sdělení údajů pro platební styk za účelem úhrady předplatného pro letošní rok a částku, kterou je třeba poukázat. Nejlépe prosím, zda by šlo úhradu provést platbou na bankovní účet. Ještě Vás chci požádat, je možné zaslat i čísla, pokud jsou k dispozici z minulého roku. Uhradil bych toto se současným předplatným najednou. Domnívám se také, že zachování podobného časopisu i v tištěné podobě je velmi dobrým počinem. Díky za to.

Děkuji Vám za informaci o předplatném, uhradil bych jej co možná nejdříve.

S úctou a pozdravem, **Miroslav Pořízek**

Od: Bartoloměj Štěrba

Komu: vnk.jp@seznam.cz

Datum: 4. 8. 2018 9:24:27

Předmět: **Sochař Břetislav Holakovský**

Dobry den,

jsem kamarád Břetislava Holakovského, který byl členem Výboru národní kultury.

Chtěl bych vám oznámit, že Břetislav 29. 7. 2018 zemřel. Jsem ve spojení s jeho rodinou. Rozloučení bude, jak se říká, v kruhu rodinném 27. 8. 2018 bude mše ve Františkánském kostele v Plzni, kde se mohou sejít přátelé k poslednímu připomenutí jeho života. Pokud byste potřebovali nějaké další informace, rád vám vyhovím.

S pozdravem **Bartoloměj Štěrba**

Od: František Knížek

Komu: vnk.jp@seznam.cz

Datum: 4. 8. 2018 19:21:51

Předmět: Re: **Sochař Břetislav Holakovský.**

Dobry den, asi nejobsáhlejší informace o osobnosti sochaře Břetislava Holakovského

obsahuje web <http://krizkyavetrelici.plzne.cz/katalog/autor/1/> (včetně děl, po roce 1989 odstraněných), který již zaznamenal i jeho úmrtí (stejně tak i Wikipedie). Když už o tom neinformuje web VNK (<http://www.vybornarodnikultury.cz>), tak snad alespoň Lípa.

S pozdravem **František Knížek**

Re: **Předplatné čtvrtletníku Lípa**

Dobry den, pane Poláčku,

chci Vám moc poděkovat za zaslání čísla Lípy z minulého roku. Provedl jsem již úhradu na uvedený bankovní účet, poslal jsem jednak úhradu za došlá čísla i předplatné pro letošní rok. A zaplatil jsem rovněž členský příspěvek, ačkoliv zatím nemám žádnou informaci o přijetí či nepřijetí za člena. Nikde jsem nenašel variabilní symbol pro platbu, takže jsem vše napsal do zprávy pro příjemce platby, aby bylo jasné od koho, a za co ta platba vlastně je.

Obsahově mě Lípa hned na první pohled skutečně velmi zaujala, je to kvalitní čtení a ta látka je myslím nastavena hodně vysoko, ale věřím, že ji udržíte i do budoucna. Oceňuji kromě jiného i stránky věnované poezii, to dnes v tištěných titulech úplně chybí. Budu se moc těšit na každé nové číslo a pokusím se Lípu propagovat ve svém okolí. Bohužel je pravdou, jak Vám jistě píší čas od času i jiní čtenáři, že hodně lidí o Lípě neví a proto je jistě každá i drobná propagace vítána. Určitě by Lípa neměla scházet ani v knihovnách, aspoň na úrovni okresních a krajských měst. Ano, jsou to všechno nemalé náklady a starosti, ale nepochybují, že je stále dost podporovatelů, kteří jsou ochotni a schopni i třeba v tomto pomoci. O to víc mě mrzí, že jak jsem se dočetl, před nedávnem hrozil snad dokonce zánik Lípy v její tištěné podobě. To by byl opravdu velký omyl, netuším, koho taková věc vůbec napadla. V každém kolektivu se žel vyskytují osoby, hrající na vlastní triko a naplňující své ego za každou cenu. Tito lidé svými nápady dost často způsobí mnohem více škody než užítku. No, jak pravil již klasik, boj s blbostí je věčný a snad právě proto jej nelze vzdát. Znáám to z vlastní zkušenosti. Snad už nebude do budoucna hrozit situace, že by někdo chtěl Lípu zlikvidovat.

Ještě jednou Vám moc děkuji za výbornou práci a srdečně Vás zdravím. **Miroslav Pořízek**

Dobry den Jane,

všimli jsme si, že dnes slavíte svátek. Zjistili jsme, že v minulosti mezi nositele tohoto jména patřil například spisovatel a básník Jan Neruda, objevitel krvních skupin, lékař Jan Janský, nebo barokní hudební skladatel Jan Dismas Zelenka. Přejeme Vám, abyste stejně jako oni i Vy byl pro ostatní jedinečnou inspirací. Vše nejlepší!

Vaše O2 CZ

24. 6. 2018 14,28

Ceny města Prostějova za rok 2017 předány

V pondělí 14. května 2018 proběhlo v obřadní síni prostějovské radnice slavnostní předání Cen města Prostějova za rok 2017.

Vlastimil Kadlec – za celoživotní práci regionálního sportovního novináře.

Jaroslav Knejp – za dlouholetou hudební a pěveckou činnost zejména pro zrakově handicapované a seniory.

Mgr. Hana Lužná – za dlouholetý přínos pro divadelnictví v rámci prostějovské kultury.

Loutkové divadlo Pronítka při TJ Sokol I Prostějov – za reprezentaci města a mnohaletá pohádková odpoledne pro děti i dospělé. Cenu z rukou primátorky převzala principálka Lucie Hlačíková, která se loutkovému divadlu věnuje již 33 let.

Dagmar Smékalová, in memoriam – za prosazování a rozvíjení masarykovských, legionářských a sokolských tradic.

Zastupitelstvo statutárního města Prostějova schválilo na svém jednání 16. dubna kromě udělení Cen města Prostějova také udělení čestného občanství města Bruno Winterovi, in memoriam, a Stanislavu Liškovi, in memoriam. Čestné občanství je udělováno zastupitelstvem

města pouze ve výjimečných případech, a to osobnostem, za jejich hrdinství a zásluhy o rozvoj města.

Bruno Winter – pocházel ze známé sladovnické rodiny z Haňovic. Stál u zrodu prostějovské Kornořlity – továrny na výrobu knoflíků. Byl nadšeným milovníkem a sběratelem starých hodin. Z obavy před zabavením sbírky nacisty ji věnoval v roce 1939 prostějovskému muzeu. Nástup nacismu znamenal nejen konec jeho podnikatelské a mecenášské činnosti, ale i konec jeho života.

Stanislav Liška – se narodil v roce 1921 v Prostějově. V roce 1939 ilegálně opustil republiku a v srpnu byl prezentován u čs. vojska v Krakově. Zúčastnil se bojů ve Francii, Anglii a při obléhání Dunkerque jako velitel tanku III. tankového praporu. Za jeho hrdinství v boji mu byla udělena čestná vojenská vyznamenání. Po návratu do vlasti absolvoval vojenskou akademii. V roce 1953 byl odsouzen za trestný čin velezrady, v roce 1990 byl soudně rehabilitován a v rámci mimosoudní rehabilitace mimořádně povýšen do hodnosti plukovníka ve výslužbě.

24. 5. 2018

JOSEF AUGUSTIN

JAK BÁSNÍKY STÍHÁ INKVIZICE

K této úvaze či stati mě přivedl článek kamaráda a kolegy Petra Žantovského, v souvislosti s mediální honbou na básníka Karla Sýse, který měl být prezidentem Milošem Zemanem jmenován dne 28. 10. 2018 za celoživotní umělecké dílo a zásluhy v oblasti kultury. S Karlem Sýsem jsem se seznámil za velmi zajímavých okolností již před dvaceti lety, a to v roce 1998, kdy jsem mu donesl do redakce Obrysu-kmene fragment mé první básnické sbírky „Hlenobyti“ a nechal mu jej se slovy, ať si jej přečte a řekne mi, co si o něm myslí. Karel na nic nečekal, posadil mne do koženého křesla své kanceláře a dal se do čtení těch nějakých patnácti stránek. Asi po dvaceti minutách pronesl onu osudovou větu, kterou si pamatuji dodnes: „Drahý kolego, básně to nejsou vůbec špatné, ale bohužel je skládáte ve špatné době...“ A tak začalo naše přátelství. Znajе vynikající Karlovu prvotinu z roku 1968 „Newton za neúrody jablek“, která byla mírně řečeno velmi skeptická k událostem onoho revolučního roku, byl pro mne Karel mimo jiné i tím autorem, jehož verše jsem se spolu ještě s verši druhého svého dnes již dlouholetého kamaráda a kolegy Jiřího Žáčka, musel učit ve škole nazpaměť. A dlužno podotknout, že velmi nerad... Karel se ke mně od začátku choval jako ke zralému a zkušenému básníkovi, a to jsem přitom byl pětadvacetileté ucho s egem, které by mi mohl svého času závidět i Muhammad Ali. Postupem času, když mé jméno začalo přicházet do povědomí různých kulturních kruhů, byl jsem varován, ať se s Karlem a jemu podobnými lidmi nestýkám, že by mně to mohlo vážně kariéře ublížit. Mám tím na mysli především onu svoloč z undergroundu a podobná morálně ubohá individua. Zatímco jiní vyhrožovali, že si na žádné jejich akci nikdy ani neškrtnu, že se neobjevím v jediném časopise, ani jiném médiu, které mocensky ovládají (což také mimochodem všechno dodnes pregnantně dodrželi!), byl to opět zase jenom Karel Sýs a skupiny kolem Výboru národní kultury, Unie českých spisovatelů, časopisu Lipa a nakladatelství Kmen, kteří mě naopak podporovali, jak to jen bylo v jejich silách, a to často nejen uměleckých, ale i finančních. Onehdá jsem četl jeden velmi kritický pamflet o tom, že když byl Karel Sýs v osmdesátých letech 20. století členem Svazu československých spiso-

Foto archiv P. J. H.

vatelů, a to dokonce i jeho tzv. cenzorní složky, že zabránil desítkám, ba snad prý stovkám velkých talentů v jejich rozkvětu. Znam Karla rovných dvacet let, a jestliže někomu zabránil v jeho „básnické kariéře“, tak to rozhodně nebylo z ideových důvodů, ale protože na to daný člověk zkrátka a dobře neměl. Mimochodem, Karel Sýs nebyl jediný, kdo v tomto směru rozhodoval, co má a co nemá nějaký tvůrčí potenciál. To, že se to příslušným autorům nelíbilo - a dodnes mu to nemohou zapomenout - je pak jaksi jasná věc. Dnes se totiž - a to především mladým lidem - vštěpuje do hlav, že víceméně jen tehdejší neoficiální kultura byla ta kvalitní a naopak ta oficiální, že stála ve většině případů s prominutím za hovno. Problém je v tom, že to není pravda, ale kdo to nezažil, těžko může soudit. Závěrem chci říci, že mé první sbírky nebyly nic extra, a přesto z nich Karel vycítil potenciál básníka, jenž dnes dostává jedno ocenění za druhým, i když je establišmentem pro své politické zásady přehlížen a naprosto ignorován, byl a je to opět zase jen Karel Sýs, který mé verše otiskuje, doporučuje nakladatelům, píše k nim do knih předmluvy a i jinak je v rámci svých možností propaguje. Pro mne je Karel Sýs v prvé řadě básník, který nepíše své verše, nýbrž jeho verše píše jeho, jako osobnost, a já bych mu za to chtěl alespoň takto skromně poděkovat...

PAVEL JOSEFOVIČ HEJÁTKO

29. 7. 2018

Fotbal tak trochu jinak

PETR HANNIG

„Já už nepoznám, která země hraje“ napsala mi jedna známá v mailu. „Všechny týmy jsou jeden velký mišmaš. Copak Švýcarsko mělo kolonie, že je v jejich týmu tolik Afričanů?“

Zajímavý poznatek. Globalizace a moc peněz pronikly do národních týmů. Naskytá se pak otázka, jsou pak ony týmy skutečně národní? Který stát má víc peněz, tak si pořídí víc rychlonohých Afričanů.

Jsem proti globalizaci, protože ta ničí ekosystémy (neustálým nárůstem kamionové, letecké a lodní dopravy, která převládá věci, které by se mohly vyrábět na jednom místě, z jednoho státu do druhého. Tu dělají jedny součástky, tu zas jiné. Brambory, jablka, jogurty atd. se voží z ciziny, ačkoliv jsou to naše typické komodity).

Jsem proti globalizaci, která ničí kulturu jednotlivých států. Jsem samozřejmě také proti velké mezikontinentální migraci, která přináší terorismus a bezpečnostní a zdravotní ohrožení místních lidí.

A když už jsme u té globalizace a rychlonohých Afričanů. Mimochodem ze základních skupin nepostoupil ani jeden tým z Afriky. Spíše vítězí dokonalá souhra.

A proto sem fandil Uruguayi. Třímilionovému státu, kde hrají pouze autentičtí Uruguayci. Navíc trenér Óscar Tabarez i ve svých 72 letech a stejné nemoci, jakou má náš prezident – neuropatii, dokázal z týmu vykřesat stoprocentně fungující stroj, který vyřadil ze soutěže hvězdné Portugalce i s ikonou Ronaldem.

Proto jsem také fandil Chorvatům, týmu, který se také skládá pouze z rodilých Chorvatů.

A proto jsem také držel palce Rusům, se kterými nikdo nepočítal. Před turnajem, podle žeb-

říčků, nejhorší tým ze všech účastníků mistrovství. Až na 70. příčce podle žebříčku FIFA. Dokázali však překonat hvězdné Španělsko. Bránili svou branku zcela neohroženě. Jeden za všechny, všichni za jednoho. Žádné alibistické chování, aby si šetřili zdraví pro velké peníze za účast v bohatých fotbalových klubech v zahraničí.

Zase se ukázalo, že bojuje-li někdo za svůj národ, jeho síla se násobí. A to většina Rusů hraje v domácí lize, pouze brankář Vladimir Gabulov hraje v Bruggách, a záložník Čeryšev v Villarealu. Čili žádné tolikrát vychvalované zkušenosti z hvězdných klubů.

Jenom je mi líto, že „pavouk“ přiřkl zápas čtvrtfinále právě Chorvatům a Rusům, takže jeden z těchto skutečně národních týmů vypadne.

A ještě něco. Nejedná se mi tu o barvu pleti. Brazílie, její famózní Pelé a jeho dnešní následovníci. Ti jsou skutečně rodilí občané Brazílie. Jde mi o nakupování do národních manšaftů států, které s koloniemi či původním obyvatelstvem nemají nic společného. Ať jsou národní týmy skutečně národní.

Ale samozřejmě svět se, k jeho škodě, ubírá jiným směrem.

A co se týká našeho týmu. Nechť si vezme příklad z Rusů, kteří po zápase vytáhli nápis s vlajkou **BOJUJEME ZA VÁS**. Měli by v našem národáku také bojovat za svou zem a nešetřit se pro zápasy v zahraničních klubech. Z vyhodnocených prací zde mohli kvalifikovat do mistrovství Evropy či světa.

2. 7. 2018

<https://hannig.blog.idnes.cz/blog>

Cena Modrého slona

Artefaktum-cz a Centrum pro zdravotně postižené Libereckého kraje ve spolupráci s libereckou ZOO vyhlásil v lednu letošního roku 2018 již XIII. ročník celostátní soutěže o **CENU MODRÉHO SLONA 2018**. V sobotu 16. června se uskutečnilo v ZOO v Liberci vyvrcholení celostátní přehlídky umělecké a zájmové tvorby handicapovaných tvůrců a jejich příznivců. Z vyhodnocených prací zde pak byla uspořádána výstava. Nás zvláště těší, že **hlavní cenu Modrého slona za uměleckou tvorbu získal člen Výboru národní kultury a Unie českých spisovatelů Jan Dawidko z východočeského Lična.**

12. 7. 2018

Odhalení pamětní desky Míly Hulínského

Slavnostního odhalení pamětní desky hulínského básníka Bohumíra Pospíšila proběhlo 13. prosince 2018 na rodném domě básníka „Míly Hulínského“ v ulici č. 420 – Žabínku, za účasti manželky Helenky Pospíšilové a syna Bohumíra Pospíšila. Báseň Žabínek, vyznávající se k Hulínu a rodnému místu, přednesla paní V. Gremlicová. Slavnostní proslov pronesl starosta města Hulína Roman Hoza. Na svého kamaráda z dětství, mládí i dospělosti zavzpomínal Vlastimil Úlehla před téměř 50 účastníky odhalení pamětní desky.

V MěK je v knižním fondu v oddělení poezie možno zapůjčit básnickovy sbírky básní.

Zdroj: Hulíňan č. 1/2018

JARMILA ZAKRAVAČOVÁ

Vyšlo Divoké víno 96/2018

Přináší tvorbu tři a půl desítek autorů a z nich po svém zvyku vždy na některé upozorňuju. Tentokrát vynechám klasiky, snadno si je najdete sami, a ukážu na dva autory, jejichž díla sleduju už roky. Z holek je to **Veronika Svobodová**, jež literárně vyrostla. Její slova nejsou vymyšlená, ale zřejmě vykoupená vlastními zážitky. To samé platí pro **Bořka Mezníka**. Známe jej víc jak deset let a sleduju jeho pády i radosti. Známe se s ním dokonce osobně, a několikrát jsme se sešli, což je v tomto internetovém světě výjimka. **Tvorba Bořka Mezníka je autentická a každé slovo je draze vykoupené.**

Mnohé panenky a mladíčky ze sebe slova soukají, a těm doporučuji vrhnout se do víru života a pro tvorbu získávat zážitky, což jistě nemusí být ani snadné ani příjemné. **Skoro všechny prosím, aby dbali pravopisu, a rozhodli se, zda interpunkci používat všude či nikde. Netěší mě ani scházející čárky a tečky doplňovat, ani občasné interpunkční znaménko v textu mazat.**

Připomínám opakovaně, že ani publikováním některých autorů v Divokém víně nechci projevit obdiv k literárním hodnotám jejich díla. **Vždy znovu a zase mě překvapí, jaké myšlenky a city vtělují básníci a literáti do zaslanych písmenek. Jejich pracným poskládáním řeší nejen lásku, což mi přijde vhodné, obdiv přírody, leč i vztah ke společenským zlořádům a historickým neřádům...** Skládat písmenka je tak snadné, vím, že to dokládá i moje tvorba vlastní. Předchozí větou jistě nechci deklasovat tvorbu mnoha velkých literátů. Jen je třeba se samostatně rozhodnout, kteří velkými opravdu jsou.

S přibývajícím věkem a stoupající demoralizací společnosti prosím **Jirku Žáčka**, aby mi odpustil, že svůj editorial zakončím jeho doporučením, aby země česká byla oplocena a velitelem oblasti byl jmenován zkušený psychiatr. Tak nějak jsi mi to napsal, Jirko, vid?

19. 7. 2018

Ludvík HESS

BŘETISLAV HOLAKOVSKÝ

(*18. 7. 1926 - †29. 7. 2018)

Sochař a medailér Břetislav Holakovský se narodil 18. července 1926 v Předlicích u Ústí nad Labem. V letech 1946-1947 navštěvoval roční Mistrovskou školu pro rytce kovů a cizeléry v Jablonci nad Nisou. V letech 1947-1953 studoval na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze v ateliéru se zaměřením na obor užité plastiky Jana Nušla a Bedřicha Stefana, kde si oblíbil techniku tepaného kovu, zejména mědi. Po absolvování vojenské služby odešel do Plzně, kde působí dodnes. V průběhu padesátých let se živil jako propagační výtvarník ve Škodě Plzeň. Až do poloviny sedmdesátých let vyučoval v Lidové škole umění v Plzni, kde pak žil a tvořil až do své smrti. V šedesátých letech spoluzakládal tvůrčí skupiny moderního realismu, jichž byl také členem. „Jeho projev sahá od realistických portrétních bust přes figurativní lyrismus (zejména v plastikách z tepaného plechu), po ozvuky informelu 60. let (socha Energie, 1965, před učňovským střediskem v Plzni, či drobnější dekorativní práce do interiéru).“ [1]

Břetislav Holakovský vytvořil pro západočeský kraj řadu realizací. V šedesátých letech zhotovil z tepaného měděného plechu domovní znamení (Plzeň – Slovany). Pravděpodobně nejznámějším a jistě i oblíbeným bude betonové sousoší Medvědi z roku 1959, které je umístěné v plzeňské Zoologické zahradě. Neméně známá je pak plastika Energie z let 1965-1966, nebo plastika Vítání z roku 1974 v Plzni na Doubravce. S jeho tvorbou se také setkáme v Mariánských Lázních (Rudolfův a Karolinin pramen, 1981), ve Zbirohu (Tančící mládí, 1979), v Kadani (Plavci, 1975), v Kaznějově (Křídlo vědění, 1977). Vytvořil řadu reliéfů, komorních i monumentálních plastik, věnoval se také portrétní tvorbě (Jan Janský, 1984), tvorbě plaket nebo medailí. Po celou druhou polovinu 20. století se stal aktivním účastníkem svazových výstav (SČVU Plzeň) a tvůrcem drobných i monumentálních realizací v architektuře.

Pro tvorbu svých realizací využíval řadu materiálů, ať už je to beton, kámen, umělý kámen, tepaný kov či umělá pryskyřice. V roce 1987 byl jmenován zasloužilým umělcem. Jeho doménou byla technika tepaného měděného plechu. Působil zejména v rozmezí šedesátých až osmdesátých let, kdy realizoval řadu oficiálních zakázek. V roce 1987 mu byl udělen titul zasloužilý umělec. Po roce 1989 provozoval několik let v ateliéru u svého domu v Plzni-Radčicích Galerii Art Domar. Břetislav Holakovský byl členem UVU plzeňské oblasti a VNK (Výboru národní kultury). [2]

[1] <http://www.socharstvi.info/autori/bretislav-holakovsky/>

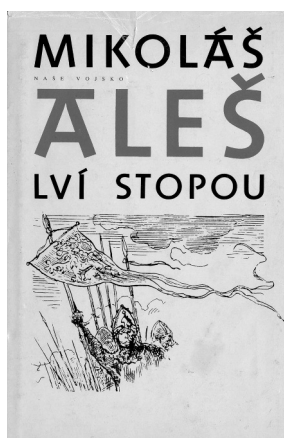
[2] Výbor národní kultury (VNK) je dobrovolné nestranické sdružení občanů vedených snahou o zachování kontinuity české národní kultury, o ochranu jejích opravdových hodnot a o zmírňování záporného vlivu tržních podmínek na rozvoj kulturního života v České republice. Více viz <http://www.vybornarodni-kultura.cz/>.

Zdroj <http://krizkyavetrelci.plzne.cz/katalog/autor/1/>

KALENDÁRIUM 3. Q

Mikoláš Aleš – výročí úmrtí 105

(18. 11. 1852 Mirovice – 10. 7. 1913 Praha). Malíř. Živil se především jako kreslíř a dekoratér, pracoval pro různé časopisy. **K jeho nejznámějším obrazům patří *Jan Žižka*, *Setkání Jiřího z Poděbrad s Matyášem Korvínem*, akvarel *Svatý Václav*.** Podílel se na výzdobě fasád domů, především ve spolupráci se stavitelem Antonínem Wiehlem v Praze můžeme vidět např. Wiehlův dům (sídlo Akademie) na Václavském náměstí nebo Rottův dům na

Malém rynečku. **K nejslavnějším dílům patří cyklus *Vlast* (spolu s Františkem Ženíškem) ve výzdobě Národního divadla.** Zachovala se i vlastnoručná kresba na zdi, uhlová skica erbu Jiřího z Poděbrad, v usedlosti Šmukýřka v Košířích, která však není přístupná.

František Podlešák – výročí narození 145

(10. 7. 1873 Strunkovice nad Blanicí – 19. 11. 1953 Praha). Hudební pedagog a skladatel. Věnoval se duchovní hudbě. Byl ředitelem kůru u sv. Gotharda v Praze-Bubenči a vyučoval zpěv a hudební výchovu na Arcibiskupském gymnáziu. Z jeho prací je ve fondu Národní knihovny dostupná hudebnina *Osm motet k Božímu tělu* a jiným slavnostem eucharistickým: pro smíšený sbor bez průvodu.

Cyril Chramosta – výročí narození 110

(6. 8. 1908 Husinec u Prachatic – 3. 12. 1990 Praha). Malíř a grafik. Vystudoval střední průmyslovou školu stavební a Uměleckoprůmyslovou školu v Praze, pak soukromě malbu u Otakara Blažička. Žil a působil v Praze, často se vracel do Husince a měl ateliér v Olbřívství, maloval především krajinu jižních Čech, Polabí a Podřipska. Je zastoupen v Alšově Jihočeské galerii v Hluboké nad Vltavou a v Galerii hl. m. Prahy.

Leoš Janáček – výročí úmrtí 90

(3. 7. 1854 Hukvaldy – 12. 8. 1928 Ostrava). Hudební skladatel. Hudební vzdělání získal v klášterní škole ve Starém Brně, pokračoval v reálném gymnáziu a učitelském ústavu, studoval v Praze (varhanickou školu), Lipsku a Vídni. V r. 1881 založil v Brně vlastní varhanickou školu, působil jako dirigent a skladatel. V r. 1919 založil v Brně konzervatoř. Jeho skladby vycházely z moravských lidových písní, z nápěvů i intonace mluveného slova. Jako rusofil sahal i k ruské inspiraci. Písněmi rodného kraje byly inspirovány *Lašské tance*. **Světového úspěchu dosáhl operou *Její pastorkyňa* (v zahraničí známa poněkud nepřesně jako *Jenůfa*), na světových jevištích se hrají *Výlety pana Broučka*, *Káťa Kabanová*, *Příhody lišky Bystroušky* a *Z mrtvého domu*.** Problémem jsou některé inscenace v angličtině nebo němčině pro velkou provázanost hudby s melodikou češtiny. **Podobné proslulosti se těší symfonická báseň *Taras Bulba* nebo *Glagolská mše*.**

Antonín Sova – výročí úmrtí 90

(26. 2. 1864 Pacov na Pelhřimovsku – 16. 8. 1928 Pacov). Básník. Studoval gymnázium v Pelhřimově, Táboře a Písku. Pro nedostatek peněz nedokončil studium práv. Pracoval v redakci Ottova slovníku naučného, pak jako pisář – protokolista na pražském magistrátu. V letech 1898-1920 byl ředitelem Městské knihovny v Praze a absolvoval stáž v knihovnách v Německu a Belgii. **Jeho literární dílo bylo ovlivněno realismem, impresionismem a symbolismem. Typická je pro něj přírodní a subjektivní lyrika, ale i poezie se závažným společenským obsahem.** Z jeho bohatého díla jmenujme např. *Květy intimních nálad*, *Zpěvy domova*, *Krvácející bratrství*, nejznámější prózou je *Panokrác Budecius, kantor*.

August Sedláček – výročí narození 175

(28. 8. 1943 Mladá Vožice – 15. 1. 1926 Písek). Historik, archivář, konzervátor památek, spisovatel a středoškolský profesor. Maturoval na gymnáziu v Písku, pak studoval na filosofické fakultě v Praze. Působil jako středoškolský profesor dějepisu (též latiny, češtiny a němčiny) v Litomyšli, Rychnově nad Kněžnou

a Táboře. Od r. 1889 jako penzista se stal městským archivářem v Pisku. Jeho patnáctidílné dílo *Hrady, zámky a tvrze Království českého* vycházelo po celý jeho život. Jiným monumen-tálním dílem jsou *Dějiny královského krajského města Písku nad Otavou*. Z dalších prací: *Snůška starých jmen, jak se nazývaly v Čechách řeky, potoky, hory a lesy*, *O starém rozdělení Čech na kraje*, *Kl. Ptolemaia Zprávy o Čechách a zemích sousedních*, *Děje pracheňského kraje*. Některé tituly jsou dostupné on-line. Mnohé práce zůstaly jako rukopisné torzo. Největší význam mají Sedláčkovy práce díky důkladné přípravě a shromáždění velkého množství faktů.

Aleš Hrdlička – výročí úmrtí 75

29. 3. 1869 Humpolec - 5. 9. 1943 Washington, USA). **Antropolog a lékař.** Ve 13. letech se s rodiči přestěhoval do Ameriky, otec tam neuspěl v hledání dobré práce a nastoupil jako dělník v továrně na doutníky. Aleš pracoval s ním jako pomocný dělník, ale chodil do večerní školy a vystudoval medicínu na Eclectic Medical College. Specializoval se na výzkum v novém oboru antropologie. **Našel důkazy, že v Americe nedošlo k vývoji člověka a Indiáni jako původní obyvatelé přišli z Asie, přiklonil se k teorii o jednotném původu lidstva. Byl uznávaným světovým odborníkem.** V r. 1930 vzniklo při Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy Muzeum člověka, které Hrdlička financoval. Jeho knižní dary se staly základem Knihovny Antropologického ústavu v Praze. Založil 3 fondy na podporu české antropologie.

Otokar Březina – výročí narození 150

(13. 9. 1868 Počátky na Pelhřimovsku - 25. 3. 1929 Jaroměřice nad Rokytinou). Vlastním jménem Václav Jebavý. Básník. Byl učitelem, působil v Nové Říši, věnoval se studiu jazyků a filosofie a vlastní tvorbě. Později učil na měšťance v Jaroměřicích nad Rokytinou, od r. 1919 do penzionování v r. 1925 měl tvůrčí dovolenou. Jeho náhrobek v Jaroměřicích vytvořil jeho přítel František Bílek. Březina psal prózu i verše, pohyboval se na hranici poezie a filosofie. **Úroveň jeho tvorby je skutečně světová a představuje špičku českého symbolismu. K jeho vrcholným sbírkám patří *Větry od pólů*, *Tajemné dálky*, *Světání na západě*, *Stavitelé chrámu a Ruce*.**

Rudolf Kalčík – výročí narození 95

(13. 9. 1923 Berehovo, dnes Ukrajina - 15. 2. 1980 Praha). Spisovatel. V dětství po smrti matky pobýval v jižních Čechách u příbuzných, gymnázium studoval v Novém Bohumíně, Českém Krumlově a maturoval v Českých Budějovicích, kde byl okamžitě

totálně nasazen (r. 1943). Po osvobození vystudoval filosofii a češtinu na Karlově univerzitě v Praze. Vojskou službu absolvoval u pohraniční stráže. Učil ve Veltřusích nad Vltavou. Od r. 1954 pracoval jako redaktor časopisu *Československý voják*, zároveň byl externím nakladatelským lektorem a předsedou redakční rady nakladatelství *Naše vojsko*. Byl činný ve Svazu českých spisovatelů. Ve své tvorbě čerpal ze svých vojenských zkušeností, vytvořil typ napínavého až dobrodružného románu či povídky, který zároveň umělecky, psychologii postav i etickými aspekty výrazně překročil hranice dobrodružného žánru. **Jeho nejslavnější knihou je *Král Šumavy*, úspěšně zfilmovaný Karlem Kachyňou.**

Martin Růžek – výročí narození 100

(23. 9. 1918 Červený Kostelec - 18. 12. 1995 Praha). Vlastním jménem Erhard Martin. Divadelní, filmový a rozhlasový herec. Studoval v Náchodě, Hradci Králové a Praze – Karlíně. Po maturitě studoval lesní inženýrství, ale musel přestat, když němečtí nacističtí okupanti zavřeli vysoké školy. Vystřídal různá zaměstnání a začal hrát divadlo na amatérských, později poloprofesionálních scénách. Pseudonym a později občanské jméno Martin Růžek je kombinací příjmení po otci a příjmení strýce, který byl po nástupu zastupujícího protektora Heydricha popraven. Po osvobození se začal věnovat divadlu profesionálně, působil na řadě scén a od r. 1963 byl členem Národního divadla. Hrál ve filmech např. *Pan Vok odchází*, *Lidé z maringotek*, *Smrt si říká Engelchen*, *Kladivo na čarodějnice*. **EVA BARTŮNKOVÁ**

PODĚKOVÁNÍ

Redakční rada čtvrtletníku Výboru národní kultury děkuje všem našim členům a čtenářům, kteří přispěli finančním darem nebo jinou pomocí na vydávání Lípy.

Poděkování si zaslouží: Miroslava Hornychová, Jana Kačabová, Helenka Pospíšilová, Irenka Zetková,
Vsevolod Soper – R. I. P.

Děkujeme rovněž za všechny pozitivní reakce našich čtenářů, jsme za ně nesmírně vděční, jsou pro nás motivací pokračovat v naší práci. Každý nový člen, každý nový čtenář, každá forma podpory nám umožňují uhájit další existenci časopisu LÍPA.

Výbor národní kultury, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, tel.: +420 222 897 266

OBJEDNÁVKA

Přihlašuji se k odběru čtvrtletníku Lípa

Jméno a příjmení.....

Bydliště.....

PSČ.....

Tento formulář nevystřihujte ani nevytrhávejte, stačí do mailu či do dopisu napsat potřebné údaje.

(Předplatné čtvrtletníku Lípa – 320,- Kč/rok včetně poštovného).

Bankovní spojení Česká spořitelna, a.s., Praha 1, Rytířská 29, č. účtu: 1930736369/0800

Čtvrtletník Lípa vydává Výbor národní kultury, z. s., v nakladatelství FUTURA.

Obsahově zpracoval © Jan Poláček. Grafická úprava Jirka Zikmund © typografické studio VAPO. Tisk a vazba Kaliba. Logo VNK © Pavel Novák. Korektury: Jan Poláček.

Redakční rada: Jan Poláček (šéfredaktor), Josef Ballada, Eva Bartůňková, Suza Exnerová, Petr Burda, Jan Korál, Jan Kristek, Marie Neudorfllová, Vladimír Pinta, Jana Svobodová, Karel Sýs, Miroslav Tomšů, Marie Veselá. Členové redakční rady jsou uváděni bez titulů. Autoři příspěvků píšou pouze za poděkování a autorský výtisk Lípy. Na titulní straně obálky je foto Václava Honse od Jana Poláčka. Na zadní straně obálky je obraz z cyklu Praha od Jiřího Valeše. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Redakce respektuje svobodu slova - ne vždy se však ztotožňuje s názory autorů. Ročník 23. Toto číslo vyšlo v září 2018. Adresa redakce Výbor národní kultury, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1, tel.: +420 222 897 266. Cena volného výtisku 60,- Kč. Předplatné čísel 1-4/2018 je 320 Kč včetně poštovného. Objednávky předplatného vyřizuje VNK na výše uvedené adrese. Bankovní spojení Česká spořitelna, a.s., Praha 1, Rytířská 29, č. účtu: 1930736369/0800. Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha, č. j. NP 131/1994, ISSN 1210-7476, MK ČR E 6709, IČO 63832461. Přetisk článků je možný s udáním původu. V Praze lze časopis Lípa zakoupit v kanceláři VNK a Obrysu-Kmene (nyní LUK), Politických vězňů 9, Praha 1, a na OV KSČM po celé České republice. Uzávěrka čísla 2/2018 - 15. 5. 2018. Uzávěrka čísla 3/2018 - 15. 8. 2018.

Jan Poláček, šéfredaktor Lípy: vnk.jp@seznam.cz